

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ЗАКЛЕТИЯТ МЕЧ

Част 2 от „Песен за огън и лед: Сказания за Дънк и Ег“

Превод от английски: Валерий Русинов, Венцислав Божилов, 2013

chitanka.info

Два трупа гниеха на лятното слънце в желязна клетка на кръстопътя.

Ег спря почти под нея да ги погледне.

— Кой са били според вас, сир?

Мулето, Майстер, благодарно за отдиха, заскуба сухата кафява дяволска трева край пътя, забравило за двете бурета на гърба си.

— Крадци — отвърна Дънк. Яхнал Гръм, той беше много по-близо до мъртъвците. — Изнасилвачи. Убийци.

Тъмни кръгове бяха зацапали старата му зелена туника под мишниците. Небето беше синьо, слънцето — изпепеляващо горещо, и беше излял галони пот, откакто вдигнаха бивака тази сутрин.

Ег смъкна клюмналата си сламена шапка с широка периферия. Главата му отдолу беше обръсната и лъскава. Разпъди мухите с шапката. Стотици пълзяха по труповете и още бръмчаха лениво в горещия спарен въздух.

— Трябва да е било нещо лошо, да ги оставят да умрат така в клетка за врани.

Понякога Ег можеше да е мъдър като майстер, но понякога все още беше десетгодишно момче.

— Има лордове и лордове — каза Дънк. — На някои не им трябва сериозна причина да осъдят човек на смърт.

Желязната клетка едва можеше да побере един човек, но бяха натикали вътре и двамата. Стояха един срещу друг, със сплетени ръце и крака, гърбовете им притиснати в горещото черно желязо на решетките. Единият се беше опитвал да яде другия, ръфал беше шията и рамото му. Враните бяха налетели и на двамата. Когато Дънк и Ег бяха дошли иззад хълма, птиците се издигнаха като черен облак, толкова гъст, че Майстер се подплаши.

— Които и да са били, оскотели са от глад — каза Дънк. „Скелети в кожа, а кожата е зелена и загнила.“ — Може да са откраднали някой хляб или да са убили сърна в гората на някой лорд. — Сушата навлизаше във втората си година и лордовете проявяваха все по-малка търпимост към браконieri, а и поначало не ги търпяха много.

— Може да са били в някоя разбойническа банда. — В Доск бяха чули един арфист да пее „Деня, в който обесиха Черния Робин.“ Оттогава на Ег му се привиждаха дръзки разбойници зад всеки храст.

Дънк беше срещал разбойници, докато служеше като скуайър на стареца. Не гореше от нетърпение да срещне още. Никой от тези, които бе познавал, не беше особено храбър. Помнеше един разбойник — сир Арлън бе помогнал да го обесят, — който обичаше да краде пръстени. Сечеше пръстите на хората, за да ги вземе, но с жените предпочиташе да отхапе. Нямаше песни за него, доколкото Дънк знаеше. „Разбойници или браконieri, все едно. Мъртвите са лоша компания.“ Подкара бавно Гръм около клетката. Празните очи сякаш го проследиха. Главата на единия мъртвец беше клюмнала и устата зееше отворена. „Няма език“, забеляза Дънк. Сигурно враните го бяха изяли. Враните винаги изкълваха първо очите на трупа, така беше чувал, но езикът може би беше следващото. „Или пък лордът му го е откъснал заради нещо, което е казал.“

Дънк прокара пръсти през сплъстената си, изсветляла от слънцето коса. Не можеше да помогне на мъртвите, а трябваше да закарат виното в Стендфаст.

— От коя посока дойдохме? — попита той и загледа от единия път към другия. — Обърках се.

— Стендфаст е натам. — Ег посочи.

— Значи сме натам. Можем да стигнем до свечеряване, но не и ако седим тук цял ден и броим мухите.

Смуши леко Гръм и го подкара по левия път. Ег нахлупи отново шапката си и дръпна рязко поводата на Майстер. Мулето остави дяволската трева и тръгна, веднъж поне без да се опъне. „И на него му е горещо — помисли Дънк. — А и буретата са тежки.“

Лятното слънце беше изпекло пътя като тухла. Коловозите бяха толкова дълбоки, че можеше да счупят конски крак, тъй че Дънк внимаваше да задържи Гръм на високото между тях. Беше изкълчил глезена си в деня, в който напуснаха Доск, докато вървеше пеш посред нощ, когато беше по-хладно. Един рицар трябва да се научи да живее с болки и болезки, казваше често старецът. „Тъй де, и със счупени кости и с рани, момче. Те са толкова част от рицарството, колкото мечовете и щитовете ти.“ Виж, ако Гръм счупеше крак... рицар без кон не беше никакъв рицар.

Ег вървеше на пет крачки зад него, с Майстер и буретата вино. Момчето беше босо, с единия крак в коловоза и другия навън, тъй че се издигаше и пропадеше с всяка стъпка. Камата му беше в канията на

бедрото, ботушите му — метнати върху пътната торба на гърба, опърпаната му кафява туника навита нагоре и вързана около кръста. Под сламената шапка с широка периферия лицето му беше оцапано и прашно, очите му — големи и тъмни. Беше на десет, няма и пет стъпки на ръст все още. Напоследък растеше бързо обаче, макар че имаше още много да расте, докато се изравни с Дънк. Приличаше досущ на конярчето, каквото не беше, и ни най-малко на това, което всъщност беше.

Мъртъвците скоро изчезнаха зад тях, но въпреки това Дънк се улови, че мисли за тях. Кралството беше пълно с беззаконни хора напоследък. Никакви признаци не се виждаха, че сушата е на свършване, и хиляди хора от простолюдието бяха хванали пътищата, за да подирят място, където все още ваят дъждове. Лорд Блъдрейвън им беше заповядал да се върнат по земите си и при господарите си, но малцина се подчиниха. Мнозина виняха Блъдрейвън и крал Ерис за сушата. Присъда от боговете било, казваха, че кралейубиецът е прокълнат. Благоразумните не го казваха гласно обаче. „Колко очи има лорд Блъдрейвън“, гласеше гатанката, която Ег беше чул в Староград. „Хиляда, и още едно.“

Преди шест години, в Кралски чертог, Дънк го беше видял със собствените си две очи, докато яздеше бял кон нагоре по Улицата на стоманата, с петдесет Гарванови зъба зад него. Беше преди крал Ерис да се възкачи на Железния трон и да го направи Ръката, но все пак беше страховита фигура, облечен в пушливо сиво и пурпур, с Тъмната сестра на бедрото му. С бледата си кожа и костенобяла коса приличаше на жив труп. През бузата и брадичката му се изпъваше виненочервен родилен белег, който уж наподобяваше червен гарван, макар че Дънк видя само едно странно очертано петно обезцветена кожа. Беше зяпнал толкова упорито, че Блъдрейвън^[1] го усети. Кралският магьосник се беше извърнал и го изгледа, докато подминаваше. Имаше едно око, и то червено. Другото беше празна кухня, дар, който Горчивата стомана му бе поднесъл на полето Червена трева. Но на Дънк му се беше сторило, че и двете очи го бяха пронизали направо през кожата, чак до самата му душа.

Въпреки горещината потръпна от спомена.

— Сир? — извика Ег. — Зле ли ви е?

— Не — отвърна Дънк. — Горещо ми е и съм жаден като тях. — Посочи към полето отвъд пътя, където редици пъпеша изсъхваха на ластарите. Покрай пътя бурени и туфи дяволска трева все още се бяха вкопчили в живота, но реколтата никак не вървеше добре. Дънк знаеше точно как се чувстват пъпешите. Сир Арлън често казваше, че никой странстващ рицар не бива да ходи жаден. „Не и докато има шлем, в който да събере дъжд. Дъждовната вода е най-доброто нещо за пиене, момче.“ Старецът обаче никога не беше виждал лято като това. Дънк беше оставил шлема си в Стендфаст. Беше много горещ и тежък за носене, а и много малко беше дъждът за събиране. „Какво прави един рицар на плета, когато и плетовите са пожълтели, повехнали и умират?“

Може би щеше да се намокри хубаво, щом стигнат до потока. Усмихна се при мисълта колко хубаво ще е да скочи вътре и да излезе после прогизнал и ухилен, а водата да се стича по страните му и през сплъстената му коса и туниката, полепнала мокра на кожата му. На Ег сигурно също му се искаше да се намокри, макар момчето да изглеждаше сухо, по-скоро прашно, отколкото изпотено. Никога не се потеше много. Горещината му харесваше. В Дорн ходеше гологръд и кожата му ставаше кафява като на дорнец. „От драконовата му кръв е — каза си Дънк. — Чувал ли е някой за потен дракон?“ Самият той с охота щеше да си смъкне туниката, но нямаше да е редно. Един странстващ рицар можеше да язди и гол, ако поиска. Нямаше кого да посрами, освен себе си. Друго беше, когато мечът ти е заклет. „Когато си приел месото и медовината на лорд, всичко, което правиш, се отразява на него — казваше често сир Арлън. — Винаги прави повече, отколкото се очаква от тебе, никога по-малко. Никога не трепвай пред каквато и да е задача или трудност. И над всичко, никога не посрамвай лорда, комуто служиш.“ В Стендфаст, „месо и медовина“ означаваше пилешко и ейл, но и самият сир Юстас ядеше същата проста храна.

Така че Дънк не сваляше туниката, макар да бе плувнал в пот.

Сир Бенис от Кафявия щит чакаше при стария дъсчен мост.

— Върнахте се значи — подвижна им. — Толкова дълго ви нямаше, че си помислих да не сте избягали със среброто на стареца. —

Седеше на рунтавия си кон и дъвчеше горчивец, от което изглеждаше така, сякаш устата му е пълна с кръв.

— Наложил се да идем чак до Доск, за да намерим вино — каза Дънк. — Кракените нападнали Малък Доск. Отвели стоката и жените и изгорили половината от това, което не могли да вземат.

— Оня Дагон Грейджой си проси бесилото — каза Бенис. — Да, ама кой да го обеси? Видяхте ли стария Пейт Стиснатия?

— Казаха ни, че умрял. Железните хора го убили, когато се опитал да ги спре да не отвлекат дъщеря му.

— Седем проклети ада. — Бенис извърна глава и се изплю. — Виждал съм му дъщерята веднъж. Не си струва да умреш за нея, мен ако питаш. Тоя глупак Пейт ми дължеше половин сребърник. — Кафявият рицар изглеждаше точно както го бяха оставили. Още по-лошото бе, че миришеше по същия начин. Носеше едни и същи дрехи всеки ден: кафяви бричове, безформена туника от груба вълна, ботуши от конска кожа. Когато се снаряжеше, навличаше хлабава кафява връхна туника върху ръждясалата ризница. Оръжейният му колан беше каишка от варена кожа, а сбръчканото му лице все едно беше направено от същото. „Главата му прилича на някой от ония изсъхнали пъпешки, които подминахме.“ Даже и зъбите му бяха кафяви под червените петна, останали от горчивеца, който обичаше да дъвче. Сред всичкото това кафяво очите му изпъкваха. Бяха светлозелени, малки и присвити, събрани и лъснали от злоба.

— Само две бурета — подхвърли той. — Сир Негодния искаше четири.

— Имахме късмет, че намерихме и две — отвърна Дънк. — Сушата е стигнала и до Арбор. Чухме, че гроздето ставало на стафиди още на лозите, а железните хора пиратствали...

— Сир — прекъсна го Ег. — Водата я няма.

Дънк толкова се беше залисал с Бенис, че не беше забелязал. Под протритите дъски на моста беше останало само пясък и камъни. „Странно. Потокът течеше плитък, когато тръгнахме, но течеше.“

Бенис се засмя. Имаше два вида смях. Понякога кудкудякаше като кокошка, а понякога ревеше по-силно и от мулето на Ег. Сега беше кокошият смях.

— Пресъхнал е, докато ви нямаше. Сушата ги прави тия неща.

Дънк се отчая. „Е, няма да се намокря сега.“ Смъкна се от седлото. „Какво ще стане с реколтата?“ Половината кладенци в предела бяха пресъхнали и всички реки бяха спаднали, дори Черна вода и могъщата Мандър.

— Гадна работа е това водата — рече Бенис. — Пийна малко и ми призлее като на куче. Вино е по-добре.

— Не и за овеса. Нито за ечемика. Нито за морковите, лука и зелето. И на гроздето също му трябва вода. — Дънк поклати глава. — Как може да пресъхне толкова бързо? Нямахте ни само шест дни.

— То поначало не беше много вода, Дънк. Случвало ми се е да изпикая по-голяма вада от тая.

— Не Дънк. Казах ти. — Зачуди се защо го дразнеше толкова. Бенис имаше зла уста и обичаше да се подиграва. — Наричат ме сир Дънкан Високия.

— Кой? Плешивото ти кутре ли? — Погледна Ег и се изсмя с кокошия си смях. — По-висок си станал, отколкото докато беше с Пенитрий, но за мен си същият Дънк.

Дънк се почеса по врата и се загледа в камъните долу.

— Какво ще правим?

— Закарайте виното и кажи на сир Негодния, че потокът му е пресъхнал. От кладенеца на Стендфаст още излиза вода, няма да умре от жажда.

— Не го наричай сир Негодния. — Дънк беше заобичал стария рицар. — Спиш под покрива му, имай малко уважение.

— Ти го уважаваеш колкото и за двама ни, Дънк — рече Бенис. — Ще го наричам както искам.

Сребристосивите дъски изскърцаха тежко, щом Дънк се качи на мостчето и огледа намръщено пясъка и камънаците долу. Между камъните лъщяха няколко локвички, не по-големи от дланта му.

— Има умрели риби, виждаш ли ги? — Миризмата им му напомни за мъртъвците на кръстопътя.

— Виждам ги, сир — каза Ег.

Дънк скочи в коритото на потока, клекна и обърна един камък. „Сух и топъл отгоре, влажен и кален отдолу.“

— Водата не може да е свършила отдавна. — Стана и перна с ръка един изпъкнал камък на брега, а той се откърти и се свлече сред

облак суха кафява пръст. — Почвата по бреговете е пропукана, но е мека и кална по-навътре. Тия риби са били живи до вчера.

— Дънк дръвника, така те наричаше Пенитрий. Помня. — Сир Бенис изплю на камъните парче горчивец и то лъсна червено и лигаво на слънчевата светлина. — Дръвниците не бива да се опитват да мислят, главите им са скапано тъпи за такова нещо.

„Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ От устата на сир Арлън думите бяха звучали обичливо. Добър човек беше, макар и да го гълчеше. В устата на сир Бенис от Кафявия щит звучаха другояче.

— Сир Арлън е мъртъв от две години — каза Дънк. — А аз се казвам сир Дънкан Високия.

Ужасно беше изкушен да натресе юмука си в лицето на кафявия рицар и да разбие на трески тия червени и гнили зъби. Бенис от Кафявия щит можеше да е гаден, но Дънк беше с цяла стъпка и половина по-висок от него и с двайсетина кила по-тежък. Можеше да е дръвник, но беше голям. Понякога му се струваше, че е чукал главата си в гредата на половината врати във Вестерос, да не говорим за всеки мертек във всеки хан от Дорн до Шийката. Братът на Ег Емон го беше измерил в Староград и откри, че му липсват два пръста до седемте стъпки, но това беше преди половин година. Можеше и да е пораснал още оттогава. Растенето беше единственото нещо, което Дънк вършеше наистина добре, казваше често старецът.

Върна се при Гръм и го яхна отново.

— Ег, ти продължи към Стендфаст с виното. Ще ида да видя какво е станало с водата.

— Потоци пресъхват непрекъснато — подхвърли Бенис.

— Просто искам да погледна...

— Както погледна под тия камъни ли? Не бива да се обръщат камънаците, дръвнико. Никога не знаеш какво може да изпълзи отдолу. Имаме си хубави сламеници в Стендфаст. Яйца има колкото щеш и няма много работа за вършене, освен да слушаш как сир Негодния разтяга колко велик бил някога. Зарежи, викам аз. Потокът е пресъхнал, и толкова.

Но Дънк беше упорит, ако не друго.

— Сир Юстас чака виното си — каза на Ег. — Кажи му къде съм отишъл.

— Ще му кажа, сир. — Ег дръпна повода на Майстер. Мулето помръдна с уши, но и този път тръгна веднага. „Иска да се отърве от буретата.“ Дънк не можеше да го вини.

Потокът течеше на североизток, когато още течеше, тъй че той обърна Гръм на югозапад. Не беше минал и десетина крачки, когато Бенис го настигна.

— По-добре да дойда с тебе, да не вземат да те обесят. — Тикна ново парче горчивец в устата си. — Зад ония пясъчни върби целият десен бряг е земя на паяци.

— Ще стоя на нашата страна. — Дънк не искаше да се забърква с господарката на Колдмоут^[2]. В Стендфаст говореха лоши неща за нея. Червената вдовица я наричаха, заради мъжете, които бе погребала. Стария Сам Гърбиците твърдеше, че била вещица, отровителка и още по-лошо. Преди две години беше пратила рицарите си оттатък потока да хванат човек на Озгри за кражба на овце.

— Когат' милорд отиде до Колдмоут да иска да му го върнат, рекоха му да го подири на дъното на рова — беше казал Сам. — Беше зашила горкия Дейк в чувал с камъни и го беше удавила. След туй сир Юстас взе на служба сир Бенис, да държи паяците далече от земите му.

Гръм поддържаше бавна постоянна скорост под изпепеляващото слънце. Небето беше синьо и сурово, без намек за облак откъдето и да било. Коритото на потока лъкатушеше покрай каменисти хълмчета и оклюмали върби, през голи кафяви хълмове и поля с повехнало или изсъхващо зърно. На час път нагоре по течението от моста двамата вече язدهа покрай малката гора на Озгри, наречена Леса на Уат. Отдалече зеленината изглеждаше примамлива и изпълни главата на Дънк с мисли за сенчести полянки и бълбукащи поточета, но когато стигнаха до дърветата, ги завариха почти голи, с клюмнали клони. Някои от големите дъбове сипеха сухи листа и половината борове бяха станали кафяви като сир Бенис, с кръгове изсъхнали иглички около дънерите. „Все по-лошо и по-лошо — помисли Дънк. — Една искра и всичко това ще се подпали като прахан.“

Засега обаче растителността отдолу беше гъста плетеница от трънливи лози, коприва и оплетени храсталаци изтравниче и млада върба. Вместо да се провират през нея, прекосиха пресъхналото корито на потока към страната на Колдмоут, където дърветата бяха разчистени

за пасище. Сред кръпките изсъхнали треви и повехнали цветя пасяха няколко черноглави овце.

— Не знам да има по-глупаво животно от овцата — подхвърли сир Бенис. — Дали не са ти роднини, дръвник? — Дънк не отвърна и той отново се изсмя с кокошия си смях.

На половин левга още на юг се натъкнаха на яза.

Не беше голям като за яз, но изглеждаше здрав. Две яки дървени прегради бяха хвърлени през потока от бряг до бряг, направени от дънерите на дървета още с черната кора. Пространството между тях бе запълнено с камъни и пръст, здраво утъпкани. Зад яза течението бавно запълваше нивото по бреговете и се отливаше в изкоп, прокопан през полята на лейди Уебър. Дънк се изправи на стремената, за да огледа по-добре. Блясъкът на слънцето по водата издаде още двайсетина по-малки канала, оттичащи се във всички посоки като паяжина. „Крадат от потока ни.“ Гледката го изпълни с възмущение, особено след като осъзна, че дърветата със сигурност трябва да са взети от Леса на Уат.

— Видя ли каква я свърши, дръвник — каза Бенис. — Не можа да се примириш, че потокът е пресъхнал, не. Това може да почва с вода, но ще свърши с кръв. Твоята и моята най-вероятно.

Кафявият рицар извади меча си.

— Е не може да се избегне. Ей ги там триж проклетите ти копачи. Хайде да ги изплашим малко.

Смуши коня си с шпорите и препусна в галоп през тревата. Дънк нямаше друг избор освен да го последва. Дългият меч на сир Арлън лежеше на бедрото му, добър прав къс стомана. „Ако тези копачи на ровове имат капка разум, ще побегнат.“ Копитата на Гръм замяха буци пръст.

Като видя връхлитащите рицари, един от мъжете пусна лопатата си, но нищо повече. Копачите бяха двайсетина, ниски и високи стари и млади, всички изпечени до кафяво от слънцето. Оформиха накъсана линия след като Бенис забави, стиснали лопати и кирки.

— Това е земя на Колдмоут — извика един.

— А онова е поток на Озгри. — Бенис посочи с дългия си меч. — Кой вдигна оня проклет яз там?

— Майстер Серик го направи — отвърна един млад копач.

— Не — настоя друг, по-стар. — Сивото кутре само посочи и рече: ти направи това, а ти — онова, но го направихме ние.

— Тогава значи пак вие ще го развалите.

Очите на копачите бяха навъсени и непокорни. Един избърса потта от челото си с опакото на ръката си. Никой не проговори.

— Вие май не чувате много добре — каза Бенис. — Трябва ли да окастрия някое и друго ухо? Кой е първият?

— Тази земя е на Уебър. — Старият копач беше мършав тип, изгърбен и инатлив. — Никакво право нямате да сте тук. Ще окастриш уши и милейди ще те удави в чувал.

Бенис се приближи.

— Не виждам никакви лейди тука, само някакъв устат селяк. — Бодна голата кафява гръд на копача с върха на меча си, колкото да изкара капка кръв.

„Много прекалява.“

— Прибери стоманата — предупреди го Дънк. — Той не е виновен. Майстерът им е възложил работата.

— Заради добивите е, сир — каза един клепоух копач. — Пшеницата вехнеше според майстера. Крушите също умират.

— Крушите ли да умрат, или вие?

— Приказките ви не ни плашат — каза старият мъж.

— Нима? — Мечът на Бенис изсвистя и разпра бузата на стария от ухото до челюстта. — Казах, крушите ли да умрат, или вие? — Кръвта на копача потече отстрани по лицето му.

„Не трябваше да го прави.“ Дънк трябваше да преглътне гнева си. Бенис беше на неговата страна в това.

— Махайте се отгук — извика на копачите. — Връщайте се в замъка на господарката си.

— Беж! — подкани ги сир Бенис.

Трима хвърлиха сечивата си и направиха точно това — хукнаха през глава през тревата. Но друг мъж, изгорял от слънцето и мускулест, надигна кирката си и каза:

— Те са само двама.

— Само глупаци се бият с лопати срещу мечове, Йорген — рече старият с ръка на лицето. Между пръстите му се процеди кръв. — Това няма да е краят на тая работа. Не си мисли, че ще е.

— Още една дума, и може да е твоят край.

— Не искахме да ви нараним — обърна се Дънк към мъжа с накървавено лице. — Искаме си само нашата вода. Кажете го на

господарката си.

— О, ще ѝ кажем, сир — закани се якият мъж, все още стиснал кирката. — Ще ѝ кажем, и още как.

На път към дома минаха през Леса на Уат, благодарни за малкото сянка, хвърляна от дърветата. Въпреки нея се свариха. Из гората уж трябваше да има сърни, но единствените живи твари, които видяха, бяха мухите. Бръмчаха покрай лицето на Дънк, докато яздеше, бутаха се в очите на Гръм и го дразнеха неопишимо. Въздухът бе затаен и душен. „В Дорн поне дните са сухи, а нощем ставаше толкова студено, че треперех под наметалото.“ В Предела нощите бяха горещи почти колкото дните, дори толкова далече на север.

Когато се сниши под един увиснал клон, Дънк откъсна едно листо и го смачка между пръстите си. Разпадна се в шепата му като хилядагодишен пергамент.

— Не беше нужно да го порежеш онзи човек — каза на Бенис.

— Погъделичках го по бузата само, да го науча да си държи езика зад зъбите. Трябваше да му прережа проклетото гърло, само че после останалите щяха да се разбягат като зайци и щеше да се наложи да избием цялата пасмина.

— Готов си да избиеш двайсет души? — възкликна Дънк невярващо.

— Двайсет и двама. Това е повече от всичките ти пръсти на ръцете и краката, дръвник. Трябва да ги убиеш всички, иначе ще тръгнат да дрънкат. — Заобиколиха паднало дърво. — Трябваше да кажем на сир Негодния, че сушата е пресушила пикливото му поточе.

— Сир *Юстас*. Това значи да го излъжем.

— Да, и защо не? Кой щеше да му каже, че е друго? Мухите ли? — Бенис се ухили с мокра червена усмивка. — Сир Негодния никога не напуска кулата, освен да види момчетата долу в къпинаците.

— Един заклет меч дължи истината на господаря си.

— Има истини и истини, дръвник. Някои не вършат работа. — Бенис се изплю. — Боговете правят суши. Човек не може да направи и едно шибано нещо, за да попречи на боговете. Червената вдовица обаче... кажем ли на Негодния, че оная кучка му е откраднала водата,

ще се засегне на чест и ще иска да си я върне. Ще видиш. Ще реши, че трябва да *направи нещо*.

— Наистина трябва да направи. На нашите хорица тази вода им трябва за добивите.

— *Нашите* хорица? — сир Бенис се изсмя, този път с магарешкия си смях. — Да не би да съм клечал в нужника, когато сир Негодния те е направил свой наследник? Колко хорица мислиш, че имате? Десет? И то ако броиш малоумния син на Джейни Кривогледата, дето не знае от кой край да държи брадвата. Всички да ги направиш рицари, пак ще имаме наполовина колкото са на Вдовицата, да не говорим за скуайърите ѝ, стрелците и останалите. Ще ти трябват двете ръце и двата крака да ги изброиш всичките, че и пръстите на плешивото ти момче отгоре.

— Не ми трябват пръсти, за да броя. — Призляваше му от жегата, мухите и компанията на кафявия рицар. „Може и да е яздил някога със сир Арлън, но е било преди много и много години. Станал е зъл, лъжлив и страхлив.“ Дънк смуши Гръм и подкара по-бързо, за да остави вонята зад себе си.

Стендфаст беше замък само на име. Макар да се издигаше гордо на върха на скалист хълм и да можеше да се види от левги околоръст, не беше нещо повече от кула. Частично срутване преди няколко столетия бе наложило малко престрояване, тъй че северната и западната стени бяха от светлосив камък над прозорците и стария черен камък отдолу. По време на ремонта бяха добавени кулички покрай покрива, но само на преизградените стени. На другите два ъгъла стояха изгърбени древни гротескни фигури от камък, толкова силно обрулени от вятър и дъжд, че беше трудно да се каже какво са представлявали. Покривът от борово дърво беше плосък, но вече силно изкорубен и пропускаше.

Крива пътека водеше от подножието на хълма до кулата горе, толкова тясна, че можеше да се мине само в единична колона. Дънк поведе, Бенис бе плътно зад него. Ег стоеше горе на една скална издатина с широката си сламена шапка.

Спряха пред малката кирпичена конюшня, свита до стената на кулата и полускрита под безформена купчина морав мъх. Сивият кон

на стареца беше в една от яслите до Майстер. Ег и Сам Гърбиците, изглежда, бяха занесли виното вътре. Из двора щъкаха кокошки. Ег притича и попита:

— Открихте ли какво е станало с потока?

— Червената вдовица го е заприщила. — Дънк слезе от коня и подаде юздите на момчето. — Не му давай да пие много наведнъж.

— Няма, сир.

— *Момче* — подвижна Бенис. — Можеш да вземеш и моя кон.

Ег го изгледа нахално.

— Не съм ваш скуайър.

„Ще си изпати с тоя език някой ден“, помисли Дънк.

— Ще вземеш коня му или ще те перна през ухото.

Ег се намуси, но се подчини. Само че когато посегна за юздата, сир Бенис се изхрачи и плю. Лъскавата червена хрчка плесна между двата пръста на крака на момчето и Ег го изгледа ледено.

— Плюхте на крака ми, сир.

Бенис се смъкна от седлото.

— Аха. Следващия път ще плюя на лицето ти. Няма да търпя проклетия ти език.

Дънк видя гнева в момчешките очи и побърза да се намеси, преди нещата да са станали още по-зле.

— Погрижи се за конете, Ег. Трябва да говорим със сир Юстас.

Единственият вход в Стендфаст беше през обкованата с желязо дъбова врата на двайсет стъпки над тях. Долните стъпала представляваха блокове от гладък черен камък, толкова протрити, че бяха издълбани като купели в средата. По-нагоре отстъпваха на стръмна дървена стълба, която можеше да се вдига като подвижен мост в тревожни времена. Дънк пропъди кокошките и се заизкачва по две стъпала наведнъж.

Стендфаст беше по-голяма, отколкото изглеждаше външно. Дълбоките ѝ изби и мазета заемаха повечето от хълма, на който беше кацнала. Над земята кулата се извисяваше на четири етажа. Горните два имаха прозорци и тераси, долните два — само амбразури за стрелба. Вътре беше по-хладно, но толкова сумрачно, че Дънк трябваше да изчака, докато очите му свикнат. Жената на Сам Гърбиците беше коленичила до камината и метеше пепелта.

— Горел ли е сир Юстас, или долу? — попита я Дънк.

— Горе, сир. — Старата жена беше толкова прегърбена, че главата ѝ бе по-ниско от раменете. — Току-що се върна от гости при момчетата, долу в къпинаците.

Момчетата бяха синовете на Юстас Озгри: Едвин, Харолд и Адам. Едвин и Харолд бяха рицари, а Адам — млад скуайър. Бяха загинали на полето Червена трева преди петнайсет години, в края на Бунта на Блекфир.

— Умряха като добри мъже, в храбра битка за краля — беше казал сир Юстас на Дънк. — А аз ги прибрах и ги погребях сред къпинаците. — Жена му също беше погребана там. Всеки път, когато старецът отвореше ново буре вино, слизаше долу да направи възлияние на всяко от момчетата. — За краля! — провикваше се високо, преди да пие.

Спалнята на сир Юстас заемаше четвъртия етаж на кулата, дневната бе точно под нея. Дънк знаеше, че ще го заварят да рови там из скриновете. Дебелите сиви стени на дневната бяха накичени с ръждясали оръжия и пленени знамена, трофеи от битки, водени преди столетия — никой вече не помнеше за тях освен сир Юстас. Половината знамена бяха плесенясали и всички бяха силно избелели и покрити с прах, ярките им някога цветове бяха станали сиво-зеленикави.

Когато Дънк изкачи стъпалата, сир Юстас бършеше с парцал прахта от някакъв разбит щит. Бенис го последва по петите с миризмата си. Очите на стария рицар сякаш блеснаха леко, като ги видя.

— Моят добър великан — рече той, — и храбрият сир Бенис. Елате да видите това. Намерих го на дъното на онзи скрин. Съкровище, макар и ужасно занемарено.

Щит беше, или поне това, което бе останало от него. А то беше много малко. Почти половината от щита беше отпрана, а останалото бе нацепено и посивяло. От желязната рамка беше останал дебел пласт ръжда, а дървото беше пълно с дупки от червеи. Няколко люспи боя все още стояха полепнали по него, но толкова малко, че не подсказваха герба.

— Милорд. — Озгри не бяха лордове от столетия, но сир Юстас се радваше да го наричат така, като отглас за миналото величие на рода му. — Какво е това?

— Щитът на Малкия лъв. — Старецът забърса рамката и няколко люспи ръжда се откъртиха. — Сир Уилбърт Озгри е носил това в битката, когато е загинал. Сигурен съм, че знаете историята.

— Не, милорд — каза Бенис. — Случайно не я знаем. *Малкия лъв* ли казахте? Какво, той джудже ли е бил, или нещо такова?

— Ни най-малко. — Мустакът на стария рицар потрепери. — Сир Уилбърт е бил висок и силен мъж, велик рицар. Така са го нарекли в детството му, като най-малкия от петима братя. По негово време в Седемте кралства все още имало седем крале и Планински рай и Скалата често са били във война. Тогава са ни управлявали зелените рицари, Градинарите. Били са от кръвта на стария Грат Зелената ръка и зелена ръка на бяло поле е било кралското им знаме. Джайлс Трети взел знамената си на изток, за да воюва срещу Краля на Бурите, и всички братя на Уилбърт тръгнали с него, защото по онова време пъстрият лъв винаги се е веел до зелената ръка, когато кралят на Предела тръгвал на битка.

— Но станало тъй, че докато крал Джайлс го нямало, кралят на Скалата видял шанса си да откъсне залък от Предела, тъй че събрал войнство западняци и ни нападнал — продължи сир Юстас. — Озгри били пазители на Северните покрайнини, тъй че на Малкия лъв се паднало да ги срещне. Ланистърите ги предвождал четвъртият крал Лансел, струва ми се, или петият. Сир Уилбърт преградил пътя на крал Лансел и му заповядал да спре. „Не идвай повече — казал му. — Не си желан тука. Забранявам ти да стъпваш на Предела.“ Но Ланистър заповядал на знамената си да настъпят.

— Половин ден продължил боят им, на златния лъв и пъстрия. Ланистър бил въоръжен с валирианска стомана, на която никоя обикновена стомана не може да устои, тъй че Малкия лъв бил здраво притиснат, щитът му бил разбит. Накрая, плувнал в кръв от десет тежки рани и със счупения меч в ръка, той се хвърлил стремглаво срещу врага си. Крал Лансел почти го посякъл на две, според певците, но докато умирал, Малкия лъв намерил пролука в бронята на краля под мишницата и забил там камата си. Когато кралят им издъхнал, западняците се оттеглили и Пределът бил спасен. — Старецът погали с нежност разбития щит все едно, че беше дете.

— Да, милорд — изграчи Бенис, — мъж като него щеше да ни е от полза днес. Двамата с Дънк огледахме потока ви, милорд. Сух е като

кокал, и не от сушата.

Старецът остави щита настрана.

— Кажете ми.

Седна и подкани и тях да направят същото. Щом кафявият рицар подхвана разказа си, заслуша напрегнато, с вдигната брадичка и изпънати назад рамене, прав като копие.

В младостта си сир Юстас Озгри трябваше да е бил самото олицетворение на рицарската галантност, висок, едър и чаровен. Времето и скръбта бяха наложили волята си над него, но все още не се беше огънал — мъж с едър кокал, широк в раменете и със силни и остри черти като на стар орел. Късо подстриганата му коса беше станала бяла като мляко, но дебелият му мустак, който скриваше устата му, оставаше пепелявосив. Веждите му бяха със същия цвят, очите под тях — с малко по-светъл оттенък на сивото и изпълнени с тъга.

Станаха сякаш още по-тъжни, когато Бенис стигна до яза.

— Този поток е известен като Пъстра вода от над хиляда години — отрони старият рицар. — Ловях риба там като момче, и синовете ми също. Алисан обичаше да шляпа в плитчините в горещи дни като този. — Алисан беше дъщеря му, умряла през пролетта. — На бреговете на Пъстра вода за първи път целунах момиче. Братовчедка беше, най-малката дъщеря на чичо ми, от Озгри от Листатото езеро. Всички тях вече ги няма, дори и нея. — Мустакът му потрепери. — Това не може да се понесе, господа. Онази жена няма да има водата ми. Няма да има моята *пъстра* вода.

— Язът е построен здраво, милорд — предупреди го сир Бенис. — Твърде здраво, за да можем двамата със сир Дънк да го съборим за час, дори с помощта на плешивото момче. Ще ни трябват въжета, кирки и брадви, и десетина мъже. И то само за работата, не и за бой.

Сир Юстас се загледа мълчаливо в щита на Малкия лъв.

Дънк се покашля.

— Милорд, колкото до това, когато се натъкнахме на копачите, ами...

— Дънк, не занимавай милорд с дреболии — прекъсна го Бенис. — Дадох урок на един глупак, нищо повече.

Сир Юстас го изгледа рязко.

— Какъв урок?

— С меча ми, какъв. Малко кръвчица на бузата, нищо повече, милорд.

Старият рицар го изгледа продължително.

— Това... било е необмислено, сир. Онази жена има сърце на паяк. Уби трима от съпрузите си. И всичките ѝ братя умряха в повои. Петима май бяха. Или шестима, не помня. Пречеха ѝ да вземе замъка. Тя е готова кожата да съдере от бой на всеки селянин, който я ядоса, не се съмнявам, но *ти* да порежеш някого... не, такова оскърбление няма да понесе. Не се заблуждавай. Ще дойде за теб, както дойде за Лем.

— Дейк, милорд — каза Бенис. — Моля да ме извините, милорд, познавахте го, а аз не, но името му беше Дейк.

— Ако благоволи милорд, бих могъл да ида до Златна дъбрава и да кажа на лорд Роуан за този яз — намеси се Дънк. Старият рицар беше васал на Роуан. Червената вдовица беше сложила ръка и на земя на лорда.

— Роуан ли? Не, не търси помощ оттам. Сестрата на лорд Роуан се омъжи за братовчеда на лорд Виман, Вендел, тъй че е роднина на Червената вдовица. Освен това не ме обича. Сир Дънкан, на заранта трябва да обиколите всичките ми села и да вдигнете на крак всеки мъж, годен да държи оръжие. Стар съм, но не съм мъртъв. Тази жена скоро ще разбере, че пъстрият лъв все още има нокти!

„Два — помисли унило Дънк. — И аз съм единият.“

Земите на сир Юстас изхранваха три селца, всяко от които не повече от шепа колиби, кошари за овце и кочини. Най-голямото се гордееше с едностайна септа със сламен покрив, с груби рисунки на Седемте, надраскани по стените с въглен. Мъдж, изгърбен стар свинар, дошъл някога от Староград, водеше молитвите там всеки седми ден. Два пъти в годината наминаваше истински септон, да опрости грехове в името на Майката. Простолюдието се радваше на прошката, но въпреки това мразеше гостуванията на септона, защото трябваше да го храни.

Не изглеждаха по-зарадвани и когато видяха Дънк и Ег. Дънк беше познат в селата, макар и само като новия рицар на сир Юстас, но и чаша вода не му предложиха. Повечето мъже бяха по нивите, тъй че при идването им от колибите се измъкнаха главно жени и деца, както и

няколко дядовци, твърде изнемощели за работа. Ег носеше знамето на Озгри, пъстрия лъв в зелено и златно, изправен на бяло поле.

— Дойдохме от Стендфаст с призива на сир Юстас — каза Дънк на селяните. — Заповядано е всички здрави мъже между петнайсет и петдесет години да се съберат при кулата утре заран.

— Война ли е? — попита една слаба жена с две деца, скрити зад полите ѝ, и бебе, сучещо от гърдата ѝ. — Черния дракон ли е дошъл пак?

— Няма дракони в това, нито черни, нито червени — каза ѝ Дънк. — Между пъстрия лъв и паяците е. Червената вдовица е взела водата ви.

Жената кимна, макар да погледна подозрително, когато Ег смъкна шапката си, за да си направи вятър.

— Това момче няма никаква коса. Болно ли е?

— *Обръснат съм* — сопна се Ег. Сложи си шапката, обърна Майстер и бавно се отдалечи.

„Ег е в кисело настроение днес.“ Не беше казал и дума, откакто потеглиха. Дънк смуши Гръм и скоро настигна мулето.

— Сърдит си, защото не взех страната ти срещу сир Бенис вчера ли? — попита намусения си скуайър, докато язدهа към следващото село. — И на мен не ми харесва, но той *все пак* е рицар. Трябва да говориш вежливо с него.

— Аз съм ваш скуайър, не негов — отвърна момчето. — Той е мръсен, злобен и ме щипе.

„Ако имаше и най-малката представа кой си, щеше да се напикае, преди да ти е посегнал и с пръст.“

— И мен ме е щипал. — Дънк беше забравил за това, докато думите на Ег не му го напомниха. Сир Бенис и сир Арлън бяха от неколцината рицари, наети от един търговец от Дорн да го пазят от Ланиспорт до Принцовия проход. Дънк не беше по-голям от Ег тогава, макар и по-висок. „Щипеше ме под мишницата толкова силно, че оставяше оток. Пръстите му бяха като железни клещи, но никога не казвах на сир Арлън.“ Един от другите рицари беше изчезнал край Каменна септа и дрънкаха, че Бенис му разпрал корема в свада. — Ако пак те ощипе, кажи ми и ще сложа край на това. Дотогава няма да ти струва кой знае какво да се грижиш за коня му.

— Някой трябва да го прави — съгласи се Ег. — Бенис никога не го четка. Никога не му чисти яслата. Дори *име* не му е дал!

— Някои рицари изобщо не дават имена на конете си — каза му Дънк. — Така, когато загинат в битка, скръбта не е толкова тежка. Винаги ще се намерят други коне, но е тежко да загубиш верен приятел. — „Така поне казваше старецът, но изобщо не спазваше съвета си. Даваше име на всеки кон, който имаше.“ Дънк също. — Ще видим колко мъже ще дойдат при кулата... но дали ще са пет, или петдесет, ще трябва да го правиш и за тях.

Ег го погледна възмутено.

— Трябва да слугувам и на *селяните*?

— Не да слугуваш. Да помагаш. Трябва да ги превърнем в бойци. — „Стига Вдовицата да ни остави достатъчно време.“ — Ако боговете са добри, някои от тях ще са имали малко войнишка служба преди, но повечето ще са зелени като лятна трева, свикнали повече с мотиките, отколкото с копията. Все пак може да дойде ден, когато животът ни ще зависи от тях. На колко беше, когато за пръв път хвана меч?

— Малък бях, сир. Мечът беше от дърво.

— Селските момчета също се бият с дървени мечове, само дето техните са пръчки и отчупени клони. Ег, тези мъже може да ти се сторят глупави. Няма да знаят правилните имена за частите на бронята или гербовете на Великите домове, или кой крал е премахнал правото на лорда на първата нощ... но все пак се отнасяй уважително с тях. Ти си скуайър, роден с благородна кръв, но все още си момче. Повечето от тях ще са пораснали мъже. Един мъж си има своята гордост, колкото и скромна да е произходът му. Ти би изглеждал също толкова объркан и глупав в селата им. Ако се съмняваш, иди прекопай една леха и острижи една овца, и ми кажи имената на всички треви и диви цветя в Леса на Уат.

Момчето помисли малко.

— Бих могъл да ги науча на гербовете на Великите домове и как кралица Алисан убедила крал Джеерис да премахне „първата нощ“. А те могат да ме научат кои треви са най-добри за правене на отрови и дали зелените трънки са безопасни за ядене.

— Могат — съгласи се Дънк. — Но преди да си стигнал до крал Джеерис, най-добре ще ни помогнеш, като ги научиш как да използват копие. И не яж нищо, което Майстер не иска да яде.

На другия ден десетина пишман воители се стекоха в Стендфаст и се струпана на двора сред пилците. Единият беше много стар, други двама — прекалено млади, а едно мършава момче се оказа мършава момиче. Тях Дънк върна да се приберат по селата си и останаха осем: трима Уат, двама Уил, Лем, Пейт и тъпакът Големия Роб. „Жалка тайфа“, помисли си неволно Дънк. Здравите чаровни селски момчета, които печелеха сърцата на благородните девиици в песните, ги нямаше никакви. Мъжете бяха кой от кой по-мръсни. Лем гонеше петдесетте, а очите на Пейт сълзяха. Лем и Пейт бяха единствените, които бяха служили преди — бяха ходили със сир Юстас и синовете му да се бият в Бунта на Блекфир. Другите шестима бяха точно толкова неопитни, колкото се беше опасявал. И всички имаха въшки. Двама от тримата Уат бяха братя.

— Майка ви сигурно не е знаела друго име — изсмя се Бенис.

Колкото до оръжия, носеха една коса, три мотики, стар нож и здрави дървени криваци. Лем имаше наострен дълъг прът, който можеше да мине за копие, а един от двамата Уил измърмори, че го бивало в мятането на камъни.

— Страхотно, имаме си проклет требушет — каза Бенис. След това човека вече го знаеха като Треб.

— Някой от вас има ли опит с дълъг лък? — попита ги Дънк.

Мъжете се разшаваха неловко, докато кокошките кълвяха по земята около тях. Пейт със сълзливите очи най-последно отвърна:

— Да ме прощавате, сир, но милорд не ни разрешава лъкове. Сърните на Озгри са за пъстрите лълове, не за такива кат' нас.

— Ще получим ли мечове, шлемове и ризници? — попита нетърпеливо най-младият от тримата Уат.

— Разбира се — рече Бенис. — Веднага щом убиеш някой рицар на Вдовицата и му съблечеш проклетия труп. Гледай да бръкнеш и в задника на коня му, там ще му намериш среброто. — Ощипа младия Уат под мишницата — момчето изпищя от болка — и след това поведе всички към Леса на Уат да отрежат няколко копия.

Когато се върнаха, имаха осем втвърдени на огън копия с всевъзможна дължина и груби щитове от сплетени клони. Сир Бенис

също си беше направил копие и им показа как да забиват с върха и да парират с пръта... и къде да удрят с върха, за да убият.

— В корема и гърлото е най-добре, смятам аз. — Поле се тупна с юмрук по гърдите. — Точно тука е сърцето, това също ще свърши работата. Бедата е, че ребрата пречат. Коремът е мек и удобен. Изкормването е бавно, но сигурно. Не знам някой да е оживял, когато червата му се изсипят. Значи, ако някой глупак ви обърне гръб, забиваш върха между плешките му или в бъбрека. Ей тука е. Не живеят дълго, щом ги боднеш в бъбрека.

Това, че имаха трима Уат в групата, причиняваше объркване, когато Бенис се опита да им каже какво да правят.

— Трябва да им дадем имената на селото им, сир — предложи Ег. — Както сир Арлън от Пенитрий, стария ви господар. — Можеше и да свърши работа, само че и селата им нямаха имена. — Ами, можем да ги наричаме на посевите им, сир — каза Ег. В едното село отглеждаха боб, едно сееше главно ечемик, а третото садеше зеле, моркови, лук, ряпа и пъпеша. Никой не искаше да е Зелето или Ряпата, тъй че последните станаха Пъпешите. Така накрая се оказаха с четири Ечемика, два Пъпеша и два Граха. Тъй като и двамата братя Уат бяха Ечемик, трябваше да измислят още някаква разлика. Когато по-малкият брат спомена, че веднъж паднал в селския кладенец, Бенис го нарече Уат Мокрия. Мъжете се въодушевяха, че им дават „лордски имена“, освен Големия Роб, който май не можеше да запомни дали е Боб, или Ечемик.

След като всички се сдобиха с имена и копия, сир Юстас излезе от Стендфаст, за да се обърне към тях. Старият рицар застана пред вратата на кулата, облечен в ризница и броня под дълга вълнена връхна туника, толкова стара, че беше станала по-скоро жълта, отколкото бяла. Отпред и на гърба носеше пъстрия лъв, ушит на малки зелени и златни карета.

— Момчета — заговори той, — всички помните Дейк. Червената вдовица го хвърли в чувал и го удави. Взе му живота, а сега мисли да вземе и водата ни, Пъстрата вода, която храни нивите ни... но ще има да взема! — Вдигна меча над главата си и извика звънливо: — За Озгри! За Стендфаст!

— Озгри! — повтори Дънк. Ег и новобранците подхванаха вика:

— Озгри! За Стендфаст!

Дънк и Бенис обучаваха малката чета между прасетата и пилците, а сир Юстас наблюдаваше от терасата горе. Сам Гърбиците беше натъпкал няколко стари чувала с мокра слама и те им станаха противниците. Новобранците започнаха да упражняват боравене с копие, а Бенис им реवेशе:

— Забий, извий и късай. Забий, извий и късай, *но измъкни проклетото копие!* Много скоро ще ти трябва за следващия. Много бавно, Треб, адски си бавен. Ако не можеш по-бързо, хващай се пак с хвърлянето на камъни. Лем, натисни с тялото си това копие. Точно така, момче. И мушкаш и вадиш, мушкаш и вадиш. Еби ги с него, точно така, мушкаш и вадиш, късай, дери, *разпори ги.*

Когато чувалите бяха разпрани на парчета от петстотин забивания с копия и всичката слама се попиля по земята, Дънк навлече ризницата и бронята си и взе дървен меч, за да види как ще се справят срещу по-енергичен противник.

Не много добре, както се оказа. Само Треб беше достатъчно бърз, за да провере копието покрай щита на Дънк, и то само веднъж. Дънк отбиваше едно вяло мушкане след друго, избутваше копията им настрани и настъпваше. Ако мечът му беше от стомана, а не от бор, щеше да е посякъл всеки от тях по няколко пъти.

— *Мъртъв* си, щом мина покрай върха на копието ти — предупреждаваше ги той и ги удряше по краката и ръцете, за да им го набие в главите. Треб, Лем и Уат Мокрия поне се научиха бързо да отстъпват. Големия Роб пусна копието си и побягна и Бенис трябваше да го догони и да го довлече обратно на двора разреван. В края на следобеда всички бяха насинени, с мехури по мазолестите им ръце от стискането на копията. Самият Дънк нямаше синини, но беше плувнал в пот, когато Ег му помогна да смъкне бронята си.

Когато слънцето се спусна зад хоризонта, Дънк подкара малката чета в мазето и накара всички да се изкъпят, дори и тези, които вече се бяха къпали веднъж миналата зима. След това жената на Сам Гърбиците им раздаде купи с яхния, гъста и с моркови, лук и ечемик. Мъжете бяха уморени до смърт, но ако слушаше човек приказките им, скоро щяха да станат два по-опасни от рицар на Кралската гвардия. Едва можеха да изчакат да докажат храбростта си. Сир Бенис ги насъска още повече, като им заразправя за радостите на войнишкия живот: плячка и жени най-вече. Двете стари кучета се съгласиха с него.

Лем си беше донесъл нож и хубави ботуши от Бунта на Блекфир, както разправяше. Ботушите се оказали много малки за него, но ги беше окачил на стената в къщата си. А Пейт не можеше да се нахвали с лагерните пачаври, които бе опознал, докато следвал дракона.

Сам Гърбиците беше сложил осем сламеника в подземиято, тъй че щом коремите им се напълниха, всички легнаха да спят. Бенис се задържа колкото да изгледа Дънк с отвращение.

— Сир Негодния е трябвало да нашиба още няколко селски пачаври, докато все още е имал малко мъзга в жалките си старчески топки — изръмжа той. — Ако беше посял добра реколта копелета, можеше да има няколко войници сега.

— Не изглеждат по-зле от всеки селяшки набор. — Дънк беше вървял в поход с няколко такива като скуайър на сир Арлън.

— Мда. До две седмици може и да се научат да се опрат на друга тайфа селяци — каза сир Бенис. — Но срещу рицари? — Поклати глава и се изплю.

Кладенецът на Стендфаст беше под мазетата, в една влажна килия със стени от камък и пръст. Там жената на Сам Гърбиците киснеше, търкаше и бухаше дрехите, преди да ги занесе горе на покрива да съхнат. Голямото каменно корито се използваше и за къпане. За къпането трябваше да се вади вода от кладенеца ведро след ведро, да се сложи да заври на огнището в голям железен котел, да се излее котелът в коритото, после същата процедура да започне отново. Трябваха четири ведра, за да се напълни котелът, и три котела, за да се напълни коритото. Сир Бенис казваше, че това искало прекалено много работа, поради което гъмжеше от въшки и бълхи и миришеше на мухлясало сирене.

Дънк поне разполагаше с Ег, за да му помогне, когато изпиташе ужасна нужда от хубаво къпане, както тази вечер. Момчето вадеше водата в мрачно мълчание и почти не говореше, докато тя се топлеше.

— Ег? — попита Дънк, когато и последният котел завря. — Нещо не е наред ли? — И понеже Ег не отвърна, го подкани: — Помогни ми с котела.

Двамата го домъкнаха до коритото, като внимаваха да не се оплискат.

— Сир — каза момчето, — какво според вас смята да прави сир Юстас?

— Да съборим яза и да отблъснем хората на Вдовицата, ако се опитат да ни спрат. — Говореше високо, за да се чуе над пляскането на водата в коритото. Парата се вдигна на бяла пелена, докато изливаха котела, и зачерви лицето му.

— Щитовете им са от сплетени пръчки, сир. Една пика лесно може да ги пробие, стрела на арбалет също.

— Може да им намерим някакви стари брони, когато са готови. — Беше най-доброто, на което можеха да се надяват.

— Може да ги убият, сир. Уат Мокрия все още е почти момче. Уил Ечемика ще се жени следващия път като дойде септонът. А Големия Роб дори не знае кой му е левият крак и кой — десният.

Пуснаха празния котел на здраво утъпкания пръстен под.

— Роджър от Пенитрий е бил по-млад от Уат Мокрия, когато е умрял на полето Червена трева. Във войската на баща ти също е имало току-що женени мъже и други, които все още не са били целували момиче. Имало е стотици, които не са различавали левия си крак от десния, ако не и хиляди.

— Онова е било *друго* — настоя Ег. — Било е война.

— Това — също. Същото е, само че по-малко.

— По-малко и по-*глуаво*, сир.

— Не сме ние с теб тези, които ще кажат. Техният дълг е да тръгнат на война, когато сир Юстас ги призове... и да умрат, ако се наложи.

— Тогава не трябваше да им даваме имена, сир. Това само ще направи скръбта ни по-тежка, когато умрат. — Намръщи се. — Ако използваме ботуша ми...

— Не. — Дънк застана на един крак и смъкна единия си ботуш.

— Да, но баща ми...

— Не. — Вторият ботуш отиде при първия.

— Ние...

— Не. — Дънк смъкна пропитата с пот туника през глава и я хвърли на Ег. — Кажете на жената на Сам Гърбиците да ми я изпере.

— Добре, сир, но...

— Не, казах. Трябва ли да те перна през ухото, за да чуваш по-добре? — Развърза бричовите си. Отдолу беше гол. Твърде горещо

беше за долни дрехи. — Добре е, че си притеснен за Уат и Уат, и Уат, и останалите, но ботушът е само за крайна нужда. — „Колко очи има лорд Блъдрейвън? Хиляда и едно.“ — Какво ти каза баща ти, когато те прати да служиш скуайър при мен?

— Да си бръсна главата или да си боядисвам косата и да не казвам на никого истинското си име — отвърна момчето с явна неохота.

Ег служеше при Дънк вече от година и половина, макар понякога да изглеждаше като двацет. Бяха изкачили заедно Принцовия проход и бяха прекосили пясъците на Дорн, червени и бели. Лодка ги беше откарала надолу по Зелената кръв до Дъсченото градче, където се качиха за Староград на галеона „Бялата лейди“. Бяха спали в конюшни, в ханове и крайпътни канавки, кършили бяха хляб със свети братя, с курви и с глумци и бяха гледали стотици куклени позорища. Ег беше поддържал коня на Дънк изчеткан, дългия му меч наточен, ризницата му лъскава и без ръжда. Беше толкова добър спътник, колкото можеше да си пожелае човек, и странстващият рицар беше започнал да мисли за него почти като за свой малък брат.

„Не е обаче.“ Това яйце беше излюпено от дракони, не от кокошки. Ег можеше да е оръженосец на странстващ рицар, но Егон от дома Таргариен беше четвъртият и най-малък син на Мекар, принц на Летен замък, самият той — четвъртият син на покойния крал Дерон Добрия, Втория с това име, който беше седял на Железния трон двацет и пет години, докато не го взе Големият пролетен мор.

— За повечето хора Егон Таргариен се върна в Летен замък с брат си Дерон след турнира при Ашфордски лъг — напомни Дънк на момчето. — Баща ви не искаше да се разчуге, че скиташ из Седемте кралства с някакъв странстващ рицар. Тъй че хайде да не слушаме повече за ботуша ти.

Само един поглед получи за отговор. Ег имаше големи очи и обръснатата му глава ги правеше някак си още по-големи. В сумрака на осветеното от лампа мазе изглеждаха черни, но на по-добра светлина можеше да се види истинският им цвят: тъмновиолетови, та чак морави. „Валириански очи“, помисли Дънк. Във Вестерос малцина освен хората от кръвта на дракона имаха очи с такъв цвят или коса, която блестеше като ковано злато и кичури сребро, сплетени в едно.

Докато плаваха надолу по Зелената кръв, момичета сирачета си играеха, като търкаха бръснатата глава на Ег за късмет. От това момчето се изчервяваше като нар.

— Момичетата са толкова *глупави* — казваше. — Следващото, което ме пипне, ще иде в реката.

На Дънк му се наложи да отвърне:

— Тогава *аз* ще те пипна. Така ще те перна през ухото, че ще чуваш звънци цял лунен кръг.

Това само подсили дързостта на момчето.

— По-добре звънци, отколкото *глупави момичета* — опъна се Ег, но така и не хвърли никое в реката.

Дънк стъпи в коритото и се отпусна вътре. Водата го покри до брадичката. Все още беше почти вряла, макар камъкът отдолу да беше хладък. Дънк стисна зъби, за да не изохка. Ако го направеше, момчето щеше да се изсмее. Ег *обичаше* водата в банята му да е пареща.

— Трябва ли ви още вряла вода, сир?

— Така е добре. — Дънк затърка ръцете си и загледа как мръсотията се свлича на дълги сиви ивици. — Подай ми сапуна. А, и една четка с дълга дръжка също. — Мисълта за косата на Ег го подсети, че неговата е мръсна. Пое си дълбоко дъх и се пъкна под водата, за да я накисне добре. Когато отново се вдигна и разплиска вода, Ег стоеше до коритото със сапуна и четката за тимарене на коне. — Имаш косми на бузата — подхвърли Дънк, след като взе сапуна. — Два. Ей там, под ухото. Гледай да ги махнеш следващия път, като си бръснеш главата.

— Добре, сър. — Откритието, изглежда, зарадва момчето.

„Явно си мисли, че малко брада го прави мъж.“ Дънк си беше помислил същото, когато за пръв път откри, че на горната му устна е израснал малко мъх. „Опитах да го обръсна с камата и за малко щях да си порежа носа.“

— Иди поспи — каза на Ег. — Няма да ми трябваш повече до заранта.

Доста време му отне, докато изтърка всичката мръсотия и пот. След това остави сапуна, изпъкна се колкото можеше и затвори очи. Водата вече беше изстинала. След дивашкия зной през деня това беше добре дошло. Кисна, докато стъпалата и пръстите му се набръчкаха и водата стана сива и студена, и чак тогава излезе с неохота.

Макар на двамата с Ег да им бяха дали сламеници долу в мазето, Дънк предпочиташе да спи горе на покрива. Въздухът беше по-свеж там и понякога имаше и ветрец. А и не се налагаше да се бои от дъжд в тази суша.

Ег вече беше заспал. Дънк се качи на покрива. Легна на гръб, с ръце под главата, и се вторачи в небето. Звездите бяха навсякъде, хиляди и хиляди. Напомниха му за една нощ на Ашфордски лъг, преди да почне турнирът. Беше видял падаща звезда в онази нощ. Падащите звезди уж носеха късмет на човек, тъй че беше казал на Тансел да му я нарисова на щита, но Ашфорд не му беше донесъл голям късмет. Преди турнирът да свърши, за малко да загуби ръка и крак, а трима добри мъже бяха загубили живота си. „Спечелих скуайър обаче. Ег беше с мен, когато потеглих от Ашфорд. Това е единственото добро, което излезе от цялата работа.“

Надяваше се тази нощ да не падат звезди.

Имаше червени планини в далечината и бели пясъци под краката му. Дънк копаеше, забиваше лопата в сухата нагорещена земя и мятеше през рамо ситния пясък. Правеше дупка. „Гроб — мислеше си, — гроб за надеждата.“ Трима дорнски рицари стояха наблизко, гледаха и му се присмиваха. По-настрани чакаха търговците с мулетата, фургоните и пясъчните шейни. Искаха да тръгват, но той не можеше да тръгне, преди да е погребал Кестен. Нямаше да остави стария си приятел на змиите, скорпионите и пясъчните кучета.

Кестен беше умрял в дългия преход от Принцовия проход към Вайт, с Ег на гърба му. Предните му крака просто се огънаха под него и той клекна, полегна настрани и умря. Трупът му лежеше проснат до дупката. Вече се беше вкочанил. Скоро щеше да замирише.

Дънк плачеше, докато копаеше, а дорнските рицари се смееха.

— Водата е скъпоценна в пустинята, не бива да я хабите, сир — подхвърли един.

Друг се изкиска и рече:

— Защо плачеш? Беше само един кон, кранта при това.

„Кестен — помисли си Дънк, докато копаеше. — Казваше се Кестен и ме носи на гърба си години наред, и никога не се огъна.“ Старият скопец изглеждаше жалък до охранените и с гладък косъм

пустинни коне, които яздеха дорнците, с изящните им глави, дълги шици и развети гривии, но беше дал всичко, което можеше да даде.

— Плачеш за някакъв крантав кон? — каза сир Арлън със старческиия си глас. — Е, момче, изобщо не плака за мен, който те сложи на гърба му. — Засмя се тихо, за да покаже, че не иска да го обиди с укора си. — Дънк дръвника, тъп като стена на замък.

— Той и за мен не проля сълзи — каза от гроба сир Белор Копиетрошача. — Макар да бях неговият принц, надеждата на Вестерос. Боговете изобщо не бяха искали да умра толкова млад.

— Баща ми беше едва на трийсет и девет — каза принц Валар. — Дадено му беше да стане велик крал, най-великия след Егон Дракона. Защо трябваше боговете да вземат него, а да оставят *теб*? — Младият принц имаше светлокафявата коса на баща си, но със сребристоразлатен кичур през нея.

„Вие сте мъртви — искаше му се да изкрещи, — и тримата сте мъртви, защо не ме оставите на мира?“ Сир Арлън беше умрял от настинка, принц Белор от удара, който брат му му беше нанесъл в съда на седемте на Дънк, синът му Валар — по време на Големия пролетен мор. „Не съм виновен за това. Бяхме в Дорн, изобщо не знаехме дори.“

— Ти си луд — каза му старецът. — Няма да копаем дупка за теб, когато се убиеш с тази твоя глупост. Сред пясъците човек трябва да пести водата.

— Вървете си, сир Дънкан — каза Валар. — Махайте се.

Ег му помагаше в копаенето. Момчето нямаше лопата, разполагаше само с ръцете си и пясъкът се изсипваше в гроба толкова бързо, колкото копаеха. Беше все едно да се опитваш да изровиш дупка в морето. „Трябва да продължавам да копя — казваше си Дънк, макар гърбът и раменете да го боляха от усилието. — Трябва да го зароя дълбоко, за да не могат кучетата да го намерят. Трябва да...“

— ... да умреш ли? — каза тъпакът Големия Роб от дъното на гроба. Легнал там, неподвижен и изстинал, с раздрана червена рана в корема, изобщо не изглеждаше голям.

Дънк спря и го зяпна.

— Ти не си мъртъв. Ти спиш долу в мазето. — Обърна се към сир Арлън за помощ. — Кажете му, сир. Кажете му да излезе от гроба.

Само че над него изобщо не стоеше сир Арлън от Пенитрий, беше сир Бенис от Кафявия щит. Кафявият рицар само се изкиска и

рече:

— Дънк дръвника. Изкормването е бавно, но сигурно. Не знам някой да е оживял с изсипани черва.

На устните на Роб изби пяна. Той се обърна, изплю я и белите пясъци я изпиха. Треб стоеше до него със стрела в окото и от него бавно капеха червени сълзи. И Мокрия Уат беше там, с разцепена глава, и старият Лем, и Пейт със зачервените очи, и всички останали. „Всички са дъвкали горчивец с Бенис“, помисли отпърво Дънк, но после осъзна, че от устите им капе кръв. „Мъртви са — помисли си, — всички са мъртви“, а кафявият рицар се изсмя с магарешкия си смях.

— Да, тъй че се хващай за работа. Още гробове имаш да изкопаеш, дръвнико. Осем за тях и един за мен, и един за стария сир Негодния, и още един накрая, за плешивото ти момче.

Лопатата се изплъзна от ръцете на Дънк.

— Ег — извика той, — бягай! Трябва да бягаме!

Но пясъците поддаваха под краката им. Когато момчето се опита да изпълзи от дупката, ронещите ѝ се страни поддадоха и се свлякоха. Дънк видя как пясъкът засипа момчето и го погребва, докато то отваряше уста да извика. Помъчи се да го измъкне, но пясъците се издигаха около него, дърпаха го надолу в гроба, запълваха устата му, носа, очите...

След разсъмване сир Бенис се захвана да учи новобранците да оформят стена от щитове. Строи ги осмината плътно, рамо до рамо — щитовете им се допираха и върховете на копията щръкнаха между тях като дълги остри дървени зъби. После Дънк и Ег яхнаха и връхлетяха срещу тях.

Майстер отказа да се доближи на повече от десет стъпки от копията и рязко спря, но Гръм беше обучен за това. Големият боен кон настъпи с грохот напред и набра скорост. Кокошките се разхвърчаха под краката му, запляскаха и закудкудякаха. Паниката им май се оказа заразителна. Големия Роб отново беше първият, който пусна копието си и побягна, като остави празнина в средата на стената. Вместо да стегнат редицата, другите воители на Стендфаст се разбягаха с него. Гръм нагази върху захвърлените им щитове, преди Дънк да е успял да го озапти. Оплетени клони запращяха и се прекършиха под

подкованите му с желязо копита. Сир Бенис избълва низ люти ругатни, докато пилци и селяни се пръскаха във всички посоки. Ег се бореше мъжествено да удържи смеха си, но накрая загуби битката.

— Достатъчно. — Дънк задържа Гръм на място, развърза шлема си и го смъкна. — Ако направят това в битка, ще ги избият до един.

„И теб и мен също най-вероятно.“ Утрото вече беше горещо и се чувстваше мокър и лепкав все едно изобщо не се беше къпал. Главата му пулсираше и не можеше да забрави съня, който беше сънувал предната нощ. „Изобщо не стана така — помъчи се да се увери. — Не беше така.“ Кестен беше издъхнал по време на дългата суха езда към Вайт, тази част беше върна. Дватамата с Ег язدهа заедно на Гръм, докато братът на Ег не му даде Майстер. Останалото обаче...

„Изобщо не плаках. Може да съм искал, но не плаках.“ Искаше и да погребее коня, но дорниците нямаше да чакат.

— Пясъчните кучета трябва да ядат и да хранят кутретата си — каза един от дорнските рицари, докато помагаше на Дънк да свали седлото и такъмите от мъртвия кон. — Плътта му ще нахрани кучетата или пясъците. До една година костите му ще са се разпаднали. Това е Дорн, приятелю.

Като си го спомни, Дънк неволно се зачуди кой ли ще се храни с плътта на Уат, и на другия Уат, и на третия Уат. „Може би има пъстри риби под Пъстрата вода.“

Подкара Гръм до кулата и слезе от коня.

— Ег, помогни на сир Бенис да ги съберете и ги върнете тук. — Тикна шлема си в ръцете на момчето и закричи към стъпалата.

Сир Юстас го посрещна в полутъмната си дневна.

— Това не стана добре.

— Не стана, милорд — отвърна Дънк. — Няма да свършат работа.

„Един заклет меч дължи на господаря си служба и подчинение, но това е лудост.“

— Беше им първият път. Бащите и братята им бяха също толкова зле или още по-зле, когато започнаха обучението си. Синовете ми работеха с тях, преди да тръгнем да помогнем на краля. Всеки ден, цели две седмици. Направиха войници от тях.

— А когато дойде битката, милорд? — попита Дънк. — Как се справиха тогава? Колко от тях се върнаха у дома с вас?

Старият рицар го изгледа продължително.

— Лем — отрони накрая. — И Пейт, и Дейк. Дейк ни събираше продоволствие. Беше най-добрият снабдител, когото съм познавал. Никога не вървахме с празни кореми. Трима се върнаха, сир. Трима и аз. — Мустакът му потрепери. — Може да отнеме повече от две седмици.

— Милорд. Жената може да дойде тук още утре, с всичките си хора — каза Дънк. — „Добри момци са, но скоро ще са мъртви момци, ако тръгнат срещу рицарите на Колдмоут.“ — Трябва да има някакъв друг начин.

— Някакъв друг начин. — Пръстите на сир Юстас леко пробягаха по щита на Малкия лъв. — Няма да получа правосъдие от лорд Роуан, нито от този нов крал... — Старецът сграбчи Дънк за ръката под лакътя. — Сещам се, че едно време, когато управляваха зелените крале, човек можеше да плати на друг кръвнина, ако си убил някое от животните или селяните му.

— Кръвнина ли? — попита Дънк подозрително.

— Някакъв друг начин, както каза ти. Имам малко заделени монети. Нали е само малко кръвчица на бузата, както твърди сир Бенис. Бих могъл да платя на човека един сребърен елен и три на жената за оскърблението. Бих могъл, и ще го направя... стига тя да развали бента. — Старецът се намръщи. — Не мога да ида при нея обаче. Не и в Колдмоут. — Тлъста черна муха бръмна около главата му и кацна на ръката му. — Замъкът беше наш някога. Знаехте ли това, сир Дънкан?

— Да, милорд. — Сам Гърбиците му го беше казал.

— За хиляда години преди Завоеванието ние сме били Пазителите на Северните покрайнини. Двайсетина по-малки лордове са ни били васали, и сто оземлени рицари. Имали сме четири замъка и наблюдателни кули на хълмовете, за да предупреждават за идването на враговете ни. Колдмоут е най-големият. Лорд Первин Озгри го е вдигнал, Первин Гордия.

— След Полето на огъня Планински рай е преминал от крале на стюарди, а Озгри западнали и се стопили. Синът на Егон, крал Мегор, ни отнел Колдмоут, когато лорд Ормънд Озгри се изказал против потискането на Звездите и мечовете, както се наричали Клетниците и Синовете на Воина. — Гласът му беше станал хриплив. — Има един

пъстър лъв, всечен в камъка над портите на Колдмоут. Баща ми ми го показва първия път, когато ме взе със себе си да гостуваме на стария Рейнард Уебър. Аз на свой ред го показах на синовете си. Адам... Адам служи в Колдмоут като паж и скуайър и между него и дъщерята на лорд Виман се разпали... известна... обич. Тъй че един зимен ден облякох най-богатите си дрехи и отидох при лорд Виман да предложа женитба. Отказът му беше учтив, но на тръгване чух как се смееше със сир Лукас Инчфилд. Повече не се върнах в Колдмоут след това, освен веднъж, когато оная жена дръзна да отвлече един от хората ми. Когато ми казаха да потърся горкия Лем на дъното на рова...

— Дейк — прекъсна го Дънк. — Бенис казва, че името му било Дейк.

— Дейк ли? — Мухата пъплеше по ръкава му. Спря се и потърка крачетата, както правят мухите. Сир Юстас я пропъди и потърка устната си под мустаците. — Дейк. Точно това казах. Предан човек, помня го добре. Събираше ни продоволствие през войната. Никога не ходехме на празен корем. Когато сир Лукас ме уведоми какво са направили с горкия ми Дейк, дадох свята клетва, че никога повече няма да стъпя в оная замък, освен за да си го върна. Тъй че разбирате, не мога да отида там, сир Дънкан. Нито да платя кръвнина, нито по никаква друга причина. *Не мога.*

Дънк разбираше.

— Аз бих могъл да отида, милорд. Не съм се заклевал.

— Добър човек сте вие, сир Дънкан. Смел рицар и верен. — Сир Юстас го стисна за ръката. — Да бяха пощадили боговете моята Алисан. Вие сте от тези мъже, за какъвто винаги се надявах, че ще се омъжи някой ден. Истински рицар, сир Дънкан. Истински рицар.

Дънк се изчерви.

— Ще предам на лейди Уебър какво казахте за кръвнината, но...

— Ще спасите сир Бенис от съдбата, която сполетя Дейк. Знам го. Мога да преценявам хората и вие сте от истинската стомана. Ще ги стреснете, сир. Самата ви външност. Когато онази жена види, че Стендфаст има такъв защитник, като нищо може сама да реши да събори бента.

Дънк не знаеше какво да отвърне на това. Коленичи и заяви:

— Милорд. Ще отида утре сутринта и ще направя всичко, което мога.

— Утре сутринта. — Мухата отново закръжи и кацна на лявата ръка на сир Юстас. Той вдигна дясната си и я смачка. — Да. Утре сутринта.

— Пак баня?! — възкликна Ег изумено. — Вчера се къпахте.

— А после изкарах цял ден в броня и плувах в собствената си пот. Затваряй си устата и напълни котела.

— Къпахте се в нощта, когато сир Юстас ни взе на служба — изтъкна Ег. — И снощи, и сега. Това прави *три пъти*, сир.

— Трябва да преговарям с благородна дама. Да не би да искаш да се явя пред нея вмирисан като сир Бенис?

— Ще трябва да се овъргаяте в корито, пълно с торта на Майстер, за да миришете толкова лошо, сир. — Ег почна да пълни котела. — Сам Гърбиците казва, че кастеланът в Колдмоут е едър като вас. Лукас Инчфилд се казвал, но му викали Дългия Инч, заради ръста му. Мислите ли, че е голям колкото вас, сир?

— Не. — От години Дънк не беше срещал мъж, висок колкото него. Взе котела и го окачи над огъня.

— Ще се биете ли с него?

— Не. — Дънк почти съжеляваше, че ще е така. Можеше и да не е най-великият боец в кралството, но големината и силата можеха да компенсират много липси. „Не и липсата на ум обаче.“ Не го биваше в приказките, а още по-зле беше с жените. Този великан, Дългия Инч, не го плашеше и наполовина колкото мисълта, че ще се изправи пред Червената вдовица. — Ще говоря с Червената вдовица, нищо повече.

— Какво ще й кажете, сир?

— Че трябва да събори яза. — „Трябва да съборите яза си, милейди, иначе...“ — Ще я помоля да го събори, искам да кажа. — „Моля ви, върнете ни пъстрата вода.“ — Ако благоволи. — „Малко вода, милейди, ако благоволите.“ Сир Юстас нямаше да иска да я моли. „Как да го кажа тогава?“

Водата скоро започна да вдига пара и забълбука.

— Помогни ми да го довлека до коритото — каза Дънк на момчето. Вдигнаха заедно котела от огнището и го пренесоха през мазето до коритото. — Не знам как да говоря с благородни дами —

призна той, докато го изливаха. — Двамата можеше да ни убият в Дорн заради онова, което казах на лейди Вайт.

— Лейди Вайт беше луда — напомни му Ег, — но можехте да сте по-галантен. Дамите обичат, когато човек е галантен. Ако трябваше да избавите Червената вдовица, както избавихте онова момиче с куклите от Ерион...

— Ерион е в Лис, а Вдовицата няма нужда от избавление. — Не искаше да говори за Тансел. „Тансел Много високата ѝ беше името, но не беше много висока за мен.“

— Е — каза момчето, — някои рицари пеят галантни песни на дамите си или им свирят мелодии на лютня.

— Нямам лютня. — Дънк се навъси. — А оная нощ, когато прекалих с пиенето в Дъсченото градче, ти ми каза, че пея като вол, въргалящ се в кал.

— Бях забравил, сир.

— Как може да си забравил?

— Казахте ми да забравя, сир — отвърна Ег съвсем невинно. — Казахте ми, че ще ме пернете през устата следващия път, когато го спомена.

— Пеене няма да има. — Даже и да имаше глас за това, единствената песен, която знаеше цялата, беше „Мечокът и красивата девица“. Едва ли щеше да спечели лейди Уебър с такава песен. Котелът отново кипна. Довлякоха го до коритото и го обърнаха.

Ег извади вода от кладенеца да го напълни за трети път.

— Най-добре да не ядете никаква храна, нито да пиете в Колдмоут, сир. Червената вдовица е отровила всичките си мъже.

— Няма да се женя за нея. Тя е благородна дама, а аз съм Дънк от Квартала на бълхите, забрави ли? — Дънк се намръщи. — Колко точно мъже е имала, знаеш ли?

— Четирима — отвърна Ег. — Но е без деца. Всеки път, когато роди, през нощта идва демон и отвлича роденото. Жената на Сам Гърбиците казва, че продавала бебетата си неродени на Господаря на Седемте ада, за да я учи на черните си изкуства.

— Благородните дами не се забъркват с черни изкуства. Те танцуват, пеят и везат.

— Може да танцува с демони и да везе зли магии — заяде се Ег. — А вие откъде знаете какво правят благородните дами, сир? Лейди

Вайт беше единствената, която изобщо сте познавали.

Беше нахално, но вярно.

— Може да не познавам благородни дами, но познавам едно момче, което си проси хубаво перване зад врата. — Дънк се потърка по врата. След цял ден в ризница винаги ставаше твърд като дърво. — Ти си познавал кралици и принцеси. Те танцуваха ли с демони и занимаваха ли се с черни изкуства?

— Лейди Шиера го прави. Любовницата на Блъдрейвън. Къпе се в кръв, за да поддържа красотата си. А сестра ми Рае веднъж сипа любовно биле в питието ми, за да се ожения за нея вместо за сестра ми Даела.

Ег говореше така, все едно такова кръвосмешение беше най-нормалното нещо на света. „За него е нормално.“ Таргариените се бяха женили брат за сестра стотици години, за да опазят чиста кръвта на дракона. Макар последният дракон да беше умрял преди Дънк да се роди, драконовите крале продължаваха да съществуват. „Може би боговете нямат нищо против да се женят за сестрите си.“

— Билето подейства ли? — попита Дънк.

— Щеше — отвърна Ег. — Но аз го изплюх. Не искам жена, искам да съм рицар от Кралската гвардия и да живея само за да служа и да защитавам краля. Кралската гвардия се заклеват да не се женят.

— Това е благородно, но като станеш по-голям, може би ще разбереш, че предпочиташ да имаш момиче вместо бял плащ. — Мислеше си за Тансел Много високата и как му се беше усмихнала при Ашфорд. — Сир Юстас каза, че съм от този тип мъже, за каквото се е надявал да омъжи дъщеря си. Казвала се Алисан.

— Тя е мъртва, сир.

— Знам, че е мъртва — отвърна Дънк ядосано. — Ако беше жива, рече той. Ако беше жива щяло да му хареса тя да се омъжи за мен. Или за някой като мен. Никога досега лорд не ми е предлагал дъщеря си.

— Тя е умряла дъщеря. И Озгри може да са били лордове в стари времена, но сир Юстас е само един оземлен рицар.

— Знам какво е. Искаш ли да те перна зад врата?

— Ами, по-добре едно перване, отколкото жена — каза Ег. — Особено умряла жена, сир. Котелът завря.

Занесоха водата до коритото и Дънк свали туниката си.

— Ще облека дорнската си туника за Колдмоут. — Беше от пясъчна коприна, най-хубавата дреха, която имаше, изрисувана с бряста му и падащата звезда.

— Ако я облечете за ездата, цялата ще се е запотила, сир — каза Ег. — Сложете си тази, която носихте днес. Ще взема другата и можете да се преоблечете, като стигнем замъка.

— *Преди* да стигна замъка. Ще изглеждам глупаво да се преобличам пред подвижния мост. И кой е казал, че идваш с мен?

— Един рицар е по-внушителен, когато е със скуайър.

Беше вярно. Момчето имаше добър усет за такива неща. „Би трябвало. Служил е две години като паж в Кралски чертог.“ Все пак на Дънк не му се искаше да го въвлича в опасност. Имаше представа що за посрещане го очаква в Колдмоут. Ако тази Червена вдовица беше толкова опасна, колкото разправяха, можеше да свърши в клетка за врани като онези двамата, които бяха видели на пътя.

— Ще останеш да помагаш на Бенис със селяните — каза той. — И не ме гледай толкова намусено. — Смъкна бричовете си и влезе в коритото с вдигащата пара вода. — Сега иди да поспиш и ме остави да се изкъпя. Няма да идваш с мен, и толкова.

Когато Дънк се събуди от утринното слънце, което блестеше в лицето му. Ег беше станал и излязъл. „Богове милостиви, как може да е толкова горещо толкова рано!“ Надигна се, разкърши рамене и се прозя, после стана и докрета сънен до кладенеца, запали дебела лоена свещ, напписка лицето си със студена вода и се облече.

Когато излезе, Гръм чакаше до конюшната оседлан и готов за път. Ег също чакаше с мулето си Майстер.

Момчето беше обуло ботушите си. Веднъж и то да прилича на истински скуайър, с хубав жакет на зелени и златни карета и бели вълнени бричове.

— Бричовете бяха скъсани отзад, но жената на Сам Гърбиците ги закърпи — обясни Ег.

— Дрехите бяха на Адам — каза сир Юстас, който тъкмо извеждаше сивия си кон. Пъстър лъв на зелени и жълти карета красеше опърпаното копринено наметало, спускащо се от раменете на стареца. — Жакетът е малко мухлясал в скрина, но би трябвало да

свърши работа. Един рицар е по-внушителен със скуайър, тъй че реших Ег да ви придружи до Колдмоут.

„Надхитрен от десетгодишно момче.“ Дънк погледна Ег и безмълвно промълви с устни: „Ще те перна зад врата.“ В отговор момчето се ухили.

— Имам нещо и за вас, сир Дънкан. Елате. — Сир Юстас извади наметало и го тръсна с широк жест.

Беше от бяла вълна, обшита с карета от зелен сатен и златоткан плат. Вълнено наметало беше последното, което му трябваше в такава жега, но когато сир Юстас го метна на раменете му, Дънк видя гордостта на лицето му и усети, че не може да откаже.

— Благодаря ви, милорд.

— Добре ти стои. Де да можех да ти дам повече. — Мустакът на стария мъж потрепери. — Пратих Сам Гърбиците долу в мазето да прерови вещите на синовете ми, но Едвин и Харолд бяха по-ниски, потесни в раменете и късокраки. Нищо от останалото от тях нямаше да ви стане, за жалост.

— Наметалото стига, милорд. Няма да го посрамя.

— Не се съмнявам. — Старецът потупа коня си. — Рекох да поюздя с вас донякъде, ако не възразявате.

— Ни най-малко, милорд.

Ег ги поведе надолу по хълма, изправил гордо рамене на гърба на Майстер.

— Трябва ли да носи тази клюмнала сламена шапка? — попита сир Юстас. — Изглежда малко глупаво с нея, не мислите ли?

— Не толкова глупаво, колкото когато главата му се лющи, милорд. — Дори в този ранен час, докато слънцето едва се бе издигнало над хоризонта, беше горещо. „До следобед седлата ще са толкова сторещени, че ще ни излязат мехури.“ Ег можеше и да изглежда изящно в дрехите на умрялото момче, но до свечеряване щеше да е сварено яйце. Дънк поне можеше да се преоблече. Имаше хубавата си туника в дисагите и старата зелена на гърба.

— Ще хванем западния път — заяви сир Юстас. — Малко се използва през последните години, но все пак е най-късият път от Стендфаст до замъка Колдмоут. — Пътят ги преведе покрай един хълм и покрай гробовете, където старият рицар бе положил жена си и синовете си да почиват сред храстите къпина.

— Обичаха да берат къпините тук момчетата ми. Когато бяха малки, идваха при мен с лепкави лица и драскотини по ръцете и знаех точно къде са били. — Усмихна се обичливо. — Вашият Ег ми напомня за моя Адам. Храбро момче, за толкова малък. Адам се опита да защити ранения си брат Харолд, в разгара на битката. Един от речните мъже с шест жълда на щита отсече ръката му с брадва. — Погледна Дънк с тъжни очи. — Този ваш стар господар, рицарят от Пенитрий... бил ли се е в Бунта на Блекфир?

— Да, милорд. Преди да ме вземе със себе си. — Дънк беше на не повече от три или четири години по онова време, тичаше полугол из уличките на Квартала на бълхите, повече зверче, отколкото момче.

— За червения дракон ли беше, или за черния?

„Червения или черния?“ Беше опасен въпрос, дори и сега. От времето на Егон Завоевателя гербът на дома Таргариен имаше триглав дракон, червено на черно. Демън Претендента беше обърнал тези цветове на знамената си, както и много копелета. „Сир Юстас е господарят ми — напомни си Дънк. — Има право да попита.“

— Бил се е под знамето на лорд Хейфорд, милорд.

— Зелена решетка на златно поле, светлозелена и вълниста?

— Може би, милорд. Ег сигурно знае. — Момчето можеше да изреди гербовете на половината рицари във Вестерос.

— Лорд Хейфорд беше известен *лоялист*. Крал Дерон го направи своя Ръка точно преди битката. Бътъруел се беше справил толкова некадърно, че мнозина се съмняваха във верността му, но лорд Хейфорд беше непоколебимо предан от самото начало.

— Сир Арлън бил до него, когато паднал. Посякъл лорд с три замъка на щита.

— Много добри мъже паднаха тогава, от двете страни. Тревата не беше червена преди битката. Вашият сир Арлън казвал ли ви е това?

— Сир Арлън изобщо не обичаше да говори за битката. Скуайърът му също загинал там. Роджър от Пенитрий се казвал. Сестриният син на сир Арлън. — Само споменаването на името караше Дънк да се чувства малко гузен. „Откраднах мястото му.“ Само принцове и велики лордове имаха средства да поддържат двама скуайъри. Ако Егон Недостойния беше дал меч си на своя наследник Дерон вместо на копелето си Демън, можеше изобщо да не е имало Бунт на Блекфир. И Роджър от Пенитрий можеше да е жив до ден-

днешен. „Щеше да е рицар някъде, по-истински рицар от мен. Щях да съм свършил на бесилото или щяха да са ме пратили на Нощния страж, да пазя Вала, докато умра.“

— Една голяма битка е ужасно нещо — каза старият рицар, — но сред цялата кръв и касапница има също тъй и някаква красота, красота, която може да ти разбие сърцето. Никога няма да забравя как изглеждаше слънцето, когато застина над полето Червената трева... десет хиляди мъже бяха загинали и въздухът гъмжеше от стонове и ридания, но небето над нас стана златно, червено и оранжево, толкова красиво, че ме накара да се разплача при мисълта, че синовете ми изобщо нямаше да го видят. — Въздъхна. — Беше повече на косъм, отколкото би могъл да повярва човек днес. Ако не беше Блъдрейвън...

— Винаги съм чувал, че Белор Копиетрошача е спечелил битката — каза Дънк. — Той и принц Мекар.

— Чука и наковалнята ли? — Мустакът на стареца потрепери. — Певците пропускат толкова много. Демън беше самият Воин него ден. Никой не можеше да устои срещу него. Разби авангарда на лорд Арин и уби Рицарят на Деветте звезди и Дивия Уил Уейнуд, преди да излезе срещу сир Гвейн Корбей от Кралската гвардия. Близо час танцуваха на конете си, въртяха и кръжаха, и сечаха, докато наоколо им гинеха мъже. Казват, че всеки път, когато Блекфир и Отчаяната дама се сблъскали, човек можел да чуе звука на левга околоръст. Било наполовина песен, наполовина — писък, казват. Но когато най-сетне Дамата се поколебал, Блекфир посякъл шлема на сир Гвейн и го оставил ослепен и плувнал в кръв. Демън слязъл от коня си, видял, че падналият му противник не е прегазен, и заповядал на Редтъск да го отнесе при майстерите в тила. И това беше смъртоносната му грешка, защото Зъбите на Рейвън бяха спечелили върха на Плачещия хребет и Блъдрейвън видял кралското знаме на брат си от петстотин разтега, и Демън и синовете му под него. Първо уби Егон, по-големия от близнаците, защото знаеше, че Демън нямаше да остави момчето, докато в тялото му все още има топлина, въпреки че белите стрели се сипеха като дъжд. И той не го остави, макар седем стрели да го пронизаха, тласнати колкото от лъка на Блъдрейвън, толкова и от чародейство. Младия Емон пое Блекфир, когато мечът се изхлъзна от пръстите на издъхващия му баща, тъй че Блъдрейвън уби и него, по-младия от близнаците. Така загинаха Черния дракон и синовете му.

— Имаше много и много след това, знам. Видях малко от него с очите си... бягащите бунтовници, Горчива стомана, как ги обърна и поведе безумната си атака... битката му с Блъдрейвън, отстъпваща само на тази между Демън и Гвейн Корбей... Съкрушителния удар на принц Белор в тила на бунтовниците, крясъците на дорниците, докато изпълваха въздуха с копията си... но в края на деня всичко беше без значение. Войната бе свършила, когато Демън умря. — Старият рицар въздъхна. — Толкова на косъм... ако Демън беше прегазил Гвейн Корбей и го беше оставил на съдбата му, можеше да е разбил левия фланг на Мекар преди Блъдрейвън да завземе хребета. Тогава денят нямаше да е спечелен от черните дракони, след като бе убит Ръката и пътят към Кралски чертог бе отворен пред тях. Демън щеше да е седнал на Железния трон, докато принц Белор успее да дойде със своите лордове на бурята и своите дорнци.

— Певците може да дрънкат за техния чук и наковалнята им, сир, но тъкмо родоубиецът обърна вълната с бяла стрела и черна магия. Той ни управлява сега, не се заблуждавайте. Крал Ерис е негово творение. Няма да е изненада, ако научим, че Блъдрейвън е омагьосал негово величество и го е огънал под волята си. Нищо чудно, че сме прокълнати. — Сир Юстас поклати глава и потъна в мрачно мълчание. Дънк се зачуди колко ли е подслушал Ег, но нямаше как да го попита. „Колко очи има лорд Блъдрейвън?“

Денят ставаше все по-горещ. „Дори мухите са се разбягали — забеляза Дънк. — Мухите имат по-добър усет от рицарите. Стоят настрана от слънцето.“ Зачуди се дали на двамата с Ег ще им окажат гостоприемство в Колдмоут. Халба прохладен кафяв ейл щеше да му дойде добре. Дънк с наслаждение обмисляше тази възможност, но после си спомни казаното от Ег как Червената вдовица отровила съпрузите си. Жаждата го напусна мигновено. Имаше и по-лоши неща от пресъхнало гърло.

— Беше време, когато домът Озгри владееше всички земи на много мили околоръст, от Нъни на изток до Каменен заслон — заговори пак сир Юстас. — Колдмоут беше наш, както и хълмовете Подковата, пещерите при хълмовете Деринг, селата Доск и Малък Доск, и Брендиботъм, двете страни на Листатото езеро... Девици от дома Озгри се омъжваха за мъже на Флорент, на Суан и Трабек, дори на Хайтауър и Блекууд.

Вече се виждаше краят на Леса на Уат. Дънк заслони очите си с ръка и примижа към зеленината. За първи път завидя на Ег за широката му сламена шапка. „Той поне си има малко сянка.“

— Лесът на Уат някога се простираше чак до Колдмоут — каза сир Юстас. — Не помня кой е бил Уат. Но преди Завоеванието в гората му имало зубри и големи лосове, по седем стъпки и повече. Имало повече сърни, отколкото човек може да свали за цял живот, защото никой освен краля и пъстрия лъв нямал право да ловува тук. Дори по времето на баща ми имаше дървета от двете страни на потока, но паяците изсякоха горите, за да направят пасища за кравите, овцете и конете си.

Вадичка пот запълзя по гърдите на Дънк. Ужасно му се искаше господарят му да замълчи. „Твърде горещо е за приказки. Твърде горещо е и за езда. Просто е адски горещо.“

Сред дърветата се натъкнаха на трупа на голяма дива котка — гъмжеше от личинки.

— Уф — каза Ег и подкара Майстер настрана. — Това мирише по-лошо и от сир Бенис.

Сир Юстас дръпна юздите.

— Дива котка. Не знаех, че са останали. Чудно, какво ли я е убило. — И след като никой не му отвърна, каза: — Аз ще обърна тук. Просто продължете по пътя и той ще ви отведе право до Колдмоут. Взехте ли парите? — Дънк кимна. — Добре. Върнете се у дома с водата ми, сир. — Старият рицар подкара в тръс назад по пътя, по който бяха дошли.

След като сир Юстас си замина, Ег каза:

— Мислех си как трябва да говорите на лейди Уебър, сир. Трябва да я спечелите с галантни комплименти. — Момчето изглеждаше толкова хладно и свежо в карираната си туника, колкото и сир Юстас в наметалото си.

„Само аз ли се потях?“

— Галантни комплименти — повтори Дънк. — Какви галантни комплименти?

— Знаете, сир. Кажете й колко е прелестна и красива.

Дънк имаше съмнения.

— Надживяла е четирима съпрузи, трябва да е стара колкото лейди Вайт. Ако кажа, че е прелестна и красива, след като е стара и с

брадавици, ще ме вземе за лъжец.

— Трябва просто да намерите нещо вярно, което да кажете за нея. Така прави брат ми Дерон. Дори грозни стари курви могат да имат хубава коса или добре оформени уши според него.

— Добре оформени уши ли? — Съмненията му нараснаха.

— Или хубави очи. Кажете й, че роклята й откроява цвета на очите й. — Момчето помисли за миг. — Освен ако не е само с едно око, като лорд Блъдрейвън.

„Милейди, тази рокля откроява цвета на окото ви.“ Дънк беше чувал рицари и дребни лордове да говорят такива галантности на стари дами. Никога не го казваха толкова сухо обаче. „Мила лейди, тази рокля е прелестна. Откроява цвета на двете ви тъй красиви очи.“ Някои от дамите бяха стари и мършави, или дебели и дундести, или пъпчиви и грозни, но всички носеха рокли и имаха две очи, и доколкото Дънк помнеше, всички се радваха на пищните думи. „Каква изящна рокля, милейди. Откроява изящната прелест на красивите ви очи.“

— Животът на един странстващ рицар е по-прост — каза Дънк унило. — Ако кажа нещо погрешно, сигурно ще ме зашие в чувал с камъни и ще ме хвърли в рова.

— Едва ли ще има толкова голям чувал, сир — отвърна Ег. — Можем да използваме ботуша ми.

— Не — изръмжа Дънк. — Не можем.

Излязоха от Леса на Уат над яза. Водите се бяха вдигнали достатъчно, за да може Дънк да се накисне, както си беше мечтал по пътя. „Достатъчно дълбоко, за да се удави човек.“ На отсрещната страна брегът беше прорязан с изкоп, който отклоняваше потока на запад. Минаваше покрай пътя и охраняваше безброй по-малки канали, плъзнали през полята. „Щом прехвърлим потока, сме във властта на Вдовицата.“ Дънк се замисли в какво се въвлича. Беше сам, с едно десетгодишно момче, което да му пази гърба.

Ег си направи вятър на лицето.

— Сир? Защо спряхме?

— Не сме.

Дънк смуши коня и зашляпа в потока. Ег го последва на мулето. Водата се вдигна чак до корема на Гръм, преди да спадне отново. Излязоха мокри на брега откъм страната на Вдовицата. Изкопът

продължаваше напред прав като копие и блеснал зелен и златен под слънцето.

Щом след няколко часа зърнаха кулите на Колдмоут, Дънк спря да се преоблече с хубавата си дорнска туника и разхлаби меча си в ножницата. Не искаше острието да заяде, ако се наложи да го извади. Ег също раздвижи камата си, лицето му под клюмналата шапка беше строго. Яздеха един до друг, Дънк на Гръм, момчето на мулето, а знамето на Озгри висеше отпуснато на пръта.

Колдмоут донякъде го разочарова след всичко, което беше казал за него сир Юстас. В сравнение с Бурен край или Планински рай и други седалища на лордове, които Дънк беше виждал, бе скромнен замък... но беше замък, а не укрепена наблюдателна кула. Назъбените му външни стени се издигаха трийсет стъпки, с кули на всеки ъгъл, всяка по-голяма от Стендфаст. От всяка кула и шпил висяха натежали черните знамена на Уебър, украсени с петнист паяк на сребриста паяжина.

— Сир? — каза Ег. — Водата. Вижте накъде отива.

Изкопът свършваше под източните стени на Колдмоут и се вливаше в рова, от който замъкът бе получил името си. Клокоченето на водата накара Дънк да стисне зъби. „Тя няма да има моята пъстра вода.“

— Хайде — подкани той Ег.

Над свода на главната порта в застиналия въздух висяха унило ред знамена с паяци, над по-стария герб, всечен дълбоко в камъка. Столетия вятър и дъжд го бяха похабили, но формата все още личеше: изправен лъв, направен на тъмни и светли карета. Портите отдолу зееха отворени. Докато трополяха по подвижния мост, Дънк прецени нивото на водата. „Шест стъпки поне.“

Двама копиеносци им преградиха пътя пред подвижната решетка на портата. Единият беше с голяма черна брада, другият беше бръснат. Брадата настоя да разбере каква е целта на посещението им.

— Милорд Озгри ме изпрати да преговарям с лейди Уебър — каза му Дънк. — Аз съм сир Дънкан Високия.

— Е, разбрах, че не си Бенис — каза безбрадият страж. — Щяхме да надушим, че идва. — Липсваше му един зъб, а над сърцето му имаше знак с извезан петнист паяк.

Брадата беше присвил подозрително очи.

— Никой не се вижда с нейно благородие, освен ако Дългия Инч не благоволи. Идваш с мен. Коняръчето ти може да остане с конете.

— Аз съм скуайър, не съм коняръче — настоя Ег. — А ти сляп ли си, или само си глупав?

Безбрадият страж се изсмя. Брадата опря върха на копието си в гърлото на момчето.

— Я повтори?

Дънк перна Ег през ухото.

— Затваряй си устата и се погрижи за конете. — Смъкна се от коня. — Ще се видя със сир Лукас веднага.

Брадата наведе копието си.

— В двора е.

Минаха под желязната решетка на портикула и под мортриерата и се озоваха във външния двор. В кучкарниците лаеха хрътки и Дънк чу песнопение от прозорците от оловно стъкло на седемстранната дървена септа. Пред ковачницата налбантин подковаваше боен кон, едно чираче му помагаше. Наблизо скуайър стреляше с лък по мишени — редуваше се с луничаво момиче с дълга плитка. Подвижната мишена по-нататък се въртеше под ударите на шестима рицари в подплатени туники.

Намериха сир Лукас сред зяпачите при стълба с въртящата се мишена. Говореше с едър дебел септон, който се потеше по-силно и от Дънк: беше шкембест и тлъст като бял пудинг и халатът му беше толкова мокър, все едно се беше къпал с него. Инчфилд изглеждаше тънък като копие до него, стегнат, изправен и много висок... макар и не колкото Дънк. „Шест стъпки и седем пръста“, прецени Дънк. „И от пръст на пръст все по-горд.“ Макар да носеше дрехи от черна коприна и среброткан плат, сир Лукас изглеждаше студен все едно, че бе вървял на Вала.

— Милорд — поздрави го стражът. — Този идва от пилешката кула за аудиенция с нейно благородие.

Пръв се обърна септонът и ревна възхитено и Дънк се зачуди дали не е пиян.

— Я, и какво е това? Рицар на плетове? Големи плетове имате в Предела. — Септонът го благослови с жест. — Дано Воинът да се бие вечно на ваша страна. Аз съм Септон Сефтон. Малко нелепо име, но си е мое. А вие?

— Сир Дънкан Високия.

— Скромнен е този — обърна се септонът към сир Лукас. — Да бях голям като него, щях да се нарека сир Сефтон Огромния. Сир Сефтон Кулата. Сир Сефтон с Облаците около ушите. — Кръглото му като месечина лице беше зачервено, а по халата му имаше петна от вино.

Сир Лукас изгледа Дънк мълчаливо. Беше на четирийсет най-малко, ако не и на петдесет, по-скоро жилест, отколкото мускулест, със забележително грозно лице. Устните му бяха бърнести, зъбите жълти и криви, носът — широк и месест, очите изпъкнали. „И е ядосан“, усети Дънк още преди мъжът да каже:

— Рицарите скитници са просяци с мечове в най-добрия случай. Разбойници — в най-лошия. Марш отгук. Нямаме работа с такива като вас.

Лицето на Дънк помръкна.

— Сир Юстас Озгри ме прати от Стендфаст да преговарям с господарката на замъка.

— Озгри ли? — Септонът погледна Дългия Инч. — Озгри на пъстрия лъв? Мислех, че домът Озгри се е стопил.

— Почти. Старецът е последният. Оставили сме го да пази една порутена кула на няколко левги на изток. — Сир Лукас погледна намръщено Дънк. — Ако сир Юстас иска да говори с нейно благородие, да дойде лично. — После присви очи. — Ти си бил с Бенис при яза. Недей да го отричаш. Би трябвало да те обеса.

— Седемте да ни опазят дано. — Септонът избърса потта от челото си с ръкав. — Разбойник значи? И голям при това. Сир, разкайте се за злосторствата си и Майката ще се смили над вас. — Пръдната на септона развали ефекта от апела му. — Олеле. Простете, сир. От боба и ечемичения хляб е.

— Не съм разбойник — заяви Дънк с цялото си възможно достойнство.

Дългия Инч не се трогна.

— Не злоупотребявайте с търпението ми, сир... ако *наистина* сте сир. Бягайте в пилешката си кула и кажете на сир Юстас да ни предаде сир Бенис Кафявата смрад. Ако ни спести главоболието да го измъкваме от Стендфаст, нейно благородие може да е по-склонна да прояви снизхождение.

— Ще говоря с нейно благородие за сир Бенис и онази неприятност при яза, както и за кражбата на водата ни.

— Кражба ли? — рече сир Лукас. — Кажете ли го това на милейди, ще плувате в чувал още преди залез-слънце. Много ли сте сигурен, че искате да говорите с нея?

Единственото, в което Дънк беше сигурен, бе желанието му да фрасне с юмрук Лукас Дългия Инч в кривите жълти зъби.

— Казах ви какво искам.

— О, оставете го да говори с нея — намеси се септонът. — Какво може да навреди това? Сир Дънкан е яздил дълго под това зверско слънце, нека да си каже каквото има човекът.

Сир Лукас отново изгледа Дънк.

— Нашият септон е набожен човек. Елате. Ще съм ви благодарен, ако сте кратък. — Закрачи през двора и Дънк забърза след него.

Вратите на септата на замъка бяха отворени и по стъпалата навън се изсипваха богомолци. Имаше рицари и скуайъри, десетина деца, няколко старци, три септи в бели халати с качулки... и добре закръглена пухкава знатна дама с рокля от тъмносиня дамаска, обшита с мирска дантела, толкова дълга, че краищата ѝ се влачеха в прахта. Дънк прецени, че е на около четирийсет. Червено-кестенявата ѝ коса беше събрана високо под сребърна мрежичка, но най-червеното у нея беше лицето ѝ.

— Милейди — каза сир Лукас, след като застанаха пред нея и септите ѝ, — този странстващ рицар твърди, че носи съобщение от сир Юстас Озгри. Ще го изслушате ли?

— Ако пожелае, сир Лукас. — Изгледа го толкова напрегнато, че Дънк неволно си спомни приказките на Ег за чародейство. „Не мисля, че тази се къпе в кръв, за да поддържа красотата си.“ Вдовицата беше дебела и с грубовато лице, със странно изострена глава, което косата ѝ не можеше да прикрие. Носът ѝ беше прекалено голям, а устата — твърде малка. Все пак си имаше две очи и това беше някакво облекчение, но всякаква мисъл за галантност вече го бе изоставила.

— Сир Юстас ме помоли да говоря с вас за скорошната неприятност при яза ви.

Жената примига.

— При... яза, казвате?

Около тях се трупаше тълпа. Дънк усещаше враждебните им погледи.

— Потокът. Пъстрата вода. Ваше благородие, построили сте бент на него...

— О, напълно сигурна съм, че не съм — отвърна тя. — Цялата сутрин бях отдадена на молитвите си, кога да го строя, сир?

Дънк чу кикота на сир Лукас.

— Нямах предвид, че ваше благородие го е построила лично, само че... без тази вода всичките ни посеви ще изсъхнат... селяните имат боб и ечемик по нивите, и пъпеша...

— Нима? Много обичам пъпеша. — Малката ѝ уста се кривна доволно. — Какъв сорт пъпеша са?

Дънк заоглежда притеснено лицата наоколо и усети, че собственото му лице се сгорещява. „Има нещо сбъркано тук. Дългия Инч ме прави на глупак.“

— Милейди, можем ли да продължим разговора си някъде... понасаме?

— Бас на сребърник, че големият тъпак иска да *спи с нея*! — подхвърли някой и наоколо избухна смях. Дамата се присви ужасена и вдигна ръце към лицето си. Една от септите бързо притича до нея и я прегърна покровителствено.

— И за какво е цялата тази веселба? — Гласът, който прекъсна смеха, бе хладен и твърд. — Никой ли няма да сподели шегата с мен? Сир рицарю, защо притеснявате добрата ми сестра?

Беше момичето, което Дънк бе видял при мишените за стрелба с лък. Носеше колчан стрели на едното бедро и държеше дълъг лък — дълъг точно колкото ръста ѝ, който не беше много висок. Ако Дънк беше почти седем стъпки, момичето нямаше и пет. Можеше да обхване кръстчето ѝ с двете си ръце. Рижата ѝ коса беше прибрана на плитка, толкова дълга, че забърсваше бедрата ѝ, и имаше трапчинка на брадичката, чип нос и лунички по страните.

— Простете ни, лейди Роан — каза един хубав млад лорд с кентавъра на Касуел, извезан на гърдите на жакета му. — Този голям тъпак взе лейди Хелисънт за вас.

Дънк погледна от едната дама към другата и изтърси неволно:

— *Вие* ли сте Червената вдовица? Но вие сте много...

— Млада? — Момичето подхвърли лъка си на дългурестия младеж, който беше стрелял с нея. — На двайсет и пет съм, между другото. Или се канехте да кажете „малка“?

— ... хубава. Беше „хубава“. — Дънк не знаеше откъде му хрумна, но се радваше, че го каза. Харесваше му нослето ѝ и ягодоворусият цвят на косата ѝ, и малките ѝ, но хубаво оформени гърди под плътния кожен жакет. — Помислих си, че ще сте... искам да кажа... казват, че сте вдовица за четвърти път, тъй че...

— Първият ми съпруг умря, когато бях на десет. Той беше на дванайсет, скуайър на баща ми, убит на Червената трева. Съпрузите ми рядко оцеляват задълго, за съжаление. Последният умря през пролетта.

Това казваха винаги за починалите по време на Големия пролетен мор преди две години. „Умря през пролетта.“ Десетки хиляди бяха умрели през пролетта, сред тях и един мъдър крал и двама млади вдъхващи надежда принцове.

— Съ... съжалявам за понесените от вас загуби, милейди. — „Галантност, тъпако, покажи ѝ галантност.“ — Искам да кажа... роклята ви...

— Роклята ли? — Тя погледна ботушите и бричовете си, широката ленена туника и кожения жакет. — Не нося рокля.

— Тъ, косата ви, искам да кажа... мека е и...

— А откъде може да знаете това, сир? Ако бяхте пипали косата ми, мисля, че може би щях да го помня.

— Не мека — каза Дънк отчаяно. — Червена, исках да кажа. Косата ви е много червена.

— Много ли червена, сир? О, не толкова червена, колкото е лицето ви, надявам се. — Засмя се и зяпачите наоколо се разсмяха с нея.

Всички освен сир Лукас Дългия Инч.

— Милейди — намеси се той, — този мъж е от наемниците на Стендфаст. Бил е с Бенис от Кафявия щит, когато нападнаха копачите ви при яза и посякоха лицето на Уолмър. Старият Озгри го е пратил да преговаря с вас.

— Да, милейди. Аз съм сир Дънкан Високия.

— Сир Дънкан Тъпия по-скоро — подхвърли един брадат рицар, който носеше тройната мълния на Лейгуд. Избухнаха още смехове. Дори лейди Хелисънт се бе съвзела достатъчно, за да се изкикоти.

— Нима вежливостта на Колдмоут умря с баща ми? — попита момичето. „Не е момиче, пораснала жена е.“ — Как стана така, че сир Дънкан да направи тази грешка, чудя се?

Дънк погледна злобно Инчфилд и каза:

— Просто сбърках, милейди.

— Нима? — Червената вдовица го изгледа от глава до пети, погледът ѝ се задържа най-дълго на гърдите му. — Дърво и падаща звезда. Не бях виждала този герб. — Докосна туниката му и двата ѝ пръста пробягаха по един от клоните на бряста. — И е нарисувано, не извезано. Дорниците рисуват коприните си, чувала съм, но вие изглеждате много голям за дорнец.

— Не всички дорнци са малки, милейди. — Дънк усещаше пръстите ѝ през коприната. Ръката ѝ също бе напръскана с лунички. „Обзалагам се, че е с лунички навсякъде.“ Устата му бе странно пресъхнала. — Прекарах една година в Дорн.

— Всички дъбове ли израстват толкова високи там? — попита тя, докато пръстите ѝ проследиха един клон около сърцето му.

— Трябва да е бряст, милейди.

— Ще запомня. — И отдръпна бавно ръката си. — На двора е твърде горещо и прашно за разговор. Септон, придружете сир Дънкан до залата ми за аудиенции.

— С най-голямо удоволствие, добра сестро.

— Гостът ни сигурно е жаден. Да донесат и гарафа вино.

— Вино? — Лицето на дебелия мъж засия. — Щом благоволявате.

— Ще дойда при вас, след като се преоблека. — Тя смъкна колана си с колчана и го подаде на придружителя си. — Ще искам да видя и майстер Серик също. Сир Лукас, помолете го да се яви, ако обичате.

— Ще го доведе веднага, милейди — отвърна Лукас Дългия Инч. Тя го изгледа хладно.

— Не е нужно. Знам, че имате много задължения из замъка като кастелан. Ще е достатъчно да пратите майстер Серик в покоите ми.

— Милейди — извика след нея Дънк. — Моят скуайър бе накаран да чака при портите. Може ли и той да дойде при нас?

— Вашият скуайър? — Когато се усмихна, приличаше на петнайсетгодишно момиче, а не на двайсет и пет годишна жена.

„Красиво момиче, пълно с дяволитост и смях.“ — Щом желаете, разбира се.

— Не пийте от виното, сир — прошепна му Ег, докато чакаха със септона в залата за аудиенции. Каменните подове бяха застлани с приятно ухаещи рогозки, стените украсени с пана със сцени от турнири и битки.

Дънк изсумтя и му отвърна също шепнешком:

— Не й трябва да ме трови. Тя ме мисли за някакъв едър тъпак с грахова каша между ушите.

— Между другото, моята добра сестра обича грахова каша — каза септон Сефтон, който тъкмо влизаше с гарафа вино, гарафа вода и три чаши. — Да, да, чух. Дебел съм, но не съм глух. — Напълни две чаши с вино и една с вода. Третата даде на Ег, който я изгледа дълго и подозрително и я остави настрана. Септонът не обърна внимание. — Арборско е — заговори на Дънк. — Чудесно е, а отровата му придава особена пикантност. — Намигна на Ег. — Аз лично не съм опитвал, но така съм чувал. — Подаде чаша на Дънк.

Виното беше ароматно и сладко, но Дънк отпи колебливо и едва след като септонът гаврътна половината от своето на три големи глътки и млясна доволно. Ег скръсти ръце и не пипна водата си.

— Тя наистина харесва грахова каша — рече септонът. — И вас също, сир. Познавам добрата си сестра. Когато ви видях в двора, почти се надявах, че сте някой ухажор, дошъл от Кралски чертог да поиска ръката на милейди.

Дънк свъси вежди.

— Как разбрахте, че съм от Кралски чертог, септон?

— Вие от Кралски чертог говорите особено. — Септонът отпи от виното, пожабурка го в устата си, преглътна и въздъхна с наслада. — Служил съм там много години, при нашия Висш септон във Великата септа на Белор. — Въздъхна отново. — Човек не може да познае града след пролетта. Пожарите го промениха. Четвърт от къщите ги няма, друга четвърт са празни. Плъховете също ги няма. Това е най-странното. Никога не бях мислил, че ще видя град без плъхове.

Дънк също го беше чувал.

— Били сте там по време на Големия пролетен мор ли?

— О, да. Ужасни времена, сир, ужасни. Силни мъже се будеха здрави призори и умираха до вечерта. Толкова много умираха и толкова бързо, че нямаше време да се погребат. Затова ги трупаха в Драконовата яма, а когато трупите стигнаха десет стъпки дълбочина, лорд Реките заповяда на пиромантите да ги запалят. Светлината от огньовете грееше през прозорците като нявга, когато живи дракони все още гнездели под купола. Нощем човек можеше да види сиянието из целия град, тъмнозелено сияние като от горски пожар. Зеленият цвят все още витае в мислите ми до ден-днешен. Казват, че пролетта била лоша в Ланиспорт и още по-лоша в Староград, но в Кралски чертог покоси по четирима от всеки десет. Ни млади, ни стари не бяха пощадени, ни богати, ни бедни, ни благородници, ни простолюдие. Умря и добрият ни Висш септон, гласът на боговете на земята, с една трета от Преблагочестивите и почти всички мълчаливи сестри. Негово величество крал Дерон също, и Матарис, и храбрият Валар, Ръката... о, ужасно време беше. Към края половината град се молеше на Странника. — Отпи нова глътка. — А вие къде бяхте, сир?

— В Дорн — отвърна Дънк.

— Благодарете на Майката за милостта ѝ, тогава. — Големият пролетен мор така и не беше стигнал до Дорн, може би защото дорнците бяха затворили границите и пристанищата си, както и Арините от Долината, които също бяха пощадени. — Всички тези приказки за смърт могат да откажат човек от виното, но трудно можеш да намериш нещо, което да ти отпусне душата във времената, в които живеем. Сушата се проточи, въпреки всичките ни молитви. Кралският лес е един огромен сандък с прахан и пожарите бушуват там нощ и ден. Горчива стомана и синовете на Демън Блекфир кроят заговори в Тирош, а кракените на Дагон Грейджой кръстосват Западното море като вълци и плячкосват на юг чак до Арбор. Отнесли са половината богатство на Светлия остров, казват, и стотици жени също. Лорд Фарман поправя укрепленията си, макар че тази работа ми прилича малко на баща, който стяга бременната си дъщеря с девствен пояс, когато коремът ѝ е наедрял колкото моя. Лорд Бракън гасне бавно на Тризъбеца, а най-големият му син се спомина през пролетта. Това означава, че ще го наследи сир Ото. Блекууд никога няма да преглътнат Звяра на Бракън като съсед. А това означава война.

Дънк знаеше за древната вражда между Блекууд и Бракън.

— Няма ли сеньорът им да наложи мир?

— Уви — въздъхна септон Сефтон. — Лорд Тъли е осемгодишно момче, обкръжено от жени. Речен пад няма да направи кой знае какво, а крал Ерис — още по-малко. Освен ако някой майстер не напише книга за това, целият проблем може да убегне от височайшето му внимание. Лорд Реките едва ли ще приеме да се види с някой Бракън. Да не забравяме, нашата Ръка по род е половин Блекууд. Ако изобщо се намеси, то ще е само за да помогне на братовчедите си да озаптят Звяра. Майката беляза лорд Реките в деня на раждането му, а Горчивата стомана отново го беляза на полето Червената трева.

Дънк знаеше, че има предвид Блъдрейвън. Бриндън Реките беше истинското име на Ръката. Майка му беше от Блекууд, баща му — крал Егон Четвърти.

Дебелият мъж отпи от виното и продължи да дърдори:

— Колкото до Ерис, негово величество се интересува повече от древни ръкописи и прашасали пророчества, отколкото от лордове и закони. Няма да направи усилие дори да създаде наследник. Кралица Елинор се моли ката ден във Великата септа, умолява Майката на Небесата да я благослови с дете, но си стои девствена. Ерис спи отделно в покоите си и разправят, че по-скоро ще вземе книга, отколкото да легне с жена. — Напълни чашата си отново. — Не се заблуждавайте, точно лорд Реките ни управлява, с магиите си и с шпиони. Няма кой да му се опълчи. Принц Мекар се муси в Летен замък и подхранва неприязънта срещу височайшия си брат. Принц Регар е толкова мекушав, колкото и луд, а децата му са... ами, деца. Приятели и фаворити на лорд Реките са запълнили всяка служба, лордовете на малкия съвет ближат ръката му, а този нов Велик майстер е толкова просмукан с магия, колкото и той. Гарнизонът на Червената цитадела е в ръцете на Гарвановия зъб и никой не вижда краля без негово позволение.

Дънк помръдна неловко на стола си. „Колко очи има лорд Блъдрейвън? Хиляда, и още едно.“ Дано Ръката на краля да нямаше хиляда и едно уши също така. Някои от думите на септон Сефтон звучаха изменнически. Хвърли поглед към Ег, за да види как той приема всичко това. Момчето полагаше огромно усилие да задържи езика зад зъбите си.

Септонът се надигна с пышкане.

— Добрата ми сестра ще се позабави. Като всички благородни дами, първите десет рокли, които пробва, ще се окажат неподходящи за настроението ѝ. Желаете ли още вино? — Напълни двете чаши, без да дочака отговор.

— Дамата, която взех по погрешка за господарката ви — побърза да смени темата Дънк. — Тя сестра ли ви е?

— Всички сме деца на Седемте, сир. Но като оставим това... богове милостиви, не. Лейди Хелисънт е сестра на сир Роланд Ъферинг, четвъртия съпруг на лейди Роан, който умря през пролетта. Моят брат беше неговият предшественик, сир Саймън Стонтън, сполетя го голямото нещастие да се задави с пилешка кост. Колдмоут гъмжи от духове, трябва да ви кажа. Съпрузите умират, но близките им остават, пият вината на милейди и ядат мезетата ѝ като напаст тлъсти розови скакалци, облечени в коприна и кадифе. — Избърса уста. — При все това тя трябва да се омъжи отново, и то скоро.

— Трябва ли? — учуди се Дънк.

— Волята на лорд баща ѝ го налага. Лорд Виман искаше внуци, за да продължат рода му. Когато се поболя, се опита да я омъжи за Дългия Инч, за да може да умре спокоен, че има силен мъж, който да я защитава, но Роан отказа да го вземе. Негово благородие си отмъсти в завещанието си. Ако остане неомъжена до втората годишнина от кончината на баща си, Колдмоут и земите му минават в ръцете на братовчед ѝ Вендел. Сигурно сте го мярнали на двора. Нисък мъж с гуша, силно страдащ от газове. Макар че е дребнаво да го изтъквам тъкмо аз. Аз самият съм прокълнат с излишъка им. Сир Вендел е алчен и глупав, но лейди съпругата му, сестрата на лорд Роуан... тя е ужасно плодовита, не може да се отрече. Тръска деца толкова често, колкото пърди. Синовете им са също толкова зле като него, дъщерите им — още по-зле, и всички са започнали да отброяват дните. Лорд Роуан е одобрил завещанието, тъй че на нейно благородие ѝ остава само до следващото новолуние.

— Защо е чакала толкова дълго? — учуди се Дънк.

Септонът сви рамене.

— Честно казано, нямаше много ухажори. Добрата ми сестра не е неприятна за гледане, както трябва да сте забелязали, а един здрав замък и просторни земи добавят към чара ѝ. Човек би си помислил, че по-младите синове и лишени от земя рицари ще бръмчат около нейно

благородие като мухи. Но ще сгреша. Четиримата мъртви съпрузи ги правят предпазливи, а и някои говорят, че е бездетна също така... не и пред нея, разбира се, освен ако много държат да видят вътрешността на вранска клетка. Износила е две деца до края, момче и момиче, но и двете не доживяха до годинка. Малцината, които не са отблъснати от приказките за отравяния и магии, не искат да си имат работа с Дългия Инч. На смъртния си одър лорд Виман го задължи да защитава дъщеря му от недостойни ухажори, което той разбра като *всички* ухажори. Всеки мъж, пожелал да вземе ръката ѝ, ще трябва първо да се изправи срещу меча му. — Допи виното си и остави чашата настрана. — Това не означава, че не е имало никой. Клейтън Касуел и Саймън Лейгуд бяха най-настойчивите, макар че като че ли се интересуваха повече от земите ѝ, отколкото от особата ѝ. Ако бях пристрастен към облозите, щях да заложа златото си на Джеролд Ланистър. Още не се е появил, но казват, че е златокос, с проницателен ум и над шест стъпки висок...

— ... и лейди Уебър е твърде обсебена от писмата му. — Въпросната лейди стоеше на прага до грозноват млад майстер с огромен орлов нос. — Щяхте да загубите облога си, добри братко. Джеролд няма никога да изостави драговошно удоволствията на Ланиспорт и разкоша на Скалата на Кастърли за някакво малко владение. Той има повече влияние като брат и съветник на лорд Тиболт, отколкото би могъл изобщо да се надява като мой съпруг. Колкото до другите, сир Саймън ще трябва да продаде половината ми земя, за да изплати дълговете си, а сир Клейтън трепери като лист всеки път, когато Дългия Инч благоволи да го погледне. Освен това е по-хубав от мен. А вие, септон, имате най-голямата уста във Вестерос.

— За голям корем трябва голяма уста — отвърна септон Сефтон най-невъзмутимо. — Иначе скоро става малък.

— *Вие* ли сте Червената вдовица? — попита Ег изумено. — Аз съм висок почти колкото вас!

— Друго момче направи същото наблюдение няма и преди половин година. Пратих го на дибата да го направят по-висок.

— Лейди Роан се настани на високия стол на подиума и издърпа плитката си напред над лявото си рамо. Беше толкова дълга, че полегна навита в скута ѝ като дремеща котка. — Сир Дънкан, не биваше да се задявам с вас на двора, когато толкова упорито се опитвахте да бъдете галантен. Беше просто защото се изчервихте така... нямаше ли някое

момиче, което да се задява с вас, в селото, където сте израснали толкова висок?

— Селото беше Кралски чертог. — Не спомена Квартала на бълхите. — Имаше момичета, но... — „Задявките“, които вървяха в Квартала на бълхите, понякога включваха отрязване на пръст.

— Предполагам, че ги е било страх да ви задяват. — Лейди Роан погали плитката си. — Ръстът ви несъмнено ги е плашил. Не мислете нищо лошо за лейди Хелисънт, моля ви. Добрата ми сестра е простодушно същество, но не е лош човек. Въпреки цялата ѝ благочестивост не би могла да се облече без помощта на септите си.

— Не беше нейна вината. Грешката беше моя.

— Лъжете най-галантно. Знам, че е бил сир Лукас. Хуморът му е жесток, а вие сте го обидили от пръв поглед.

— Как? — попита объркано Дънк. — Нищо лошо не съм му направил.

Тя го погледна с такава усмивка, че му се дощя да не беше толкова хубава.

— Видях ви, когато стояхте до него. По-висок сте с четири пръста, или почти толкова. Сир Лукас отдавна не е срещал човек, когото да не може да погледне отвисоко. На колко години сте, сир?

— Почти на двайсет, ако милейди благоволи. — Хареса му как прозвуча „двайсет“, макар че може би беше с година или две по-малко. Никой не знаеше със сигурност, най-малкото самият той. Трябваше да е имал майка и баща като всеки друг, но така и не ги беше познавал, нито знаеше имената им, а никой в Квартала на бълхите не се беше интересувал много кога се е родил или от кого.

— Толкова ли сте силен, колкото изглеждате?

— Колко силен изглеждам, милейди?

— О, достатъчно, за да подразните сир Лукас. Той е моят кастелан, макар и не по мой избор. Като Колдмоут, наследство е от баща ми. На някое бойно поле ли се сдобихте с рицарския си сан, сир Дънкан? Речта ви издава, че не сте роден от благородна кръв, простете, че го казвам.

„Роден съм от улична кръв.“

— Един рицар на име сир Арлън от Пенитрий ме взе за свой скуайър, когато бях още момче. Научи ме на рицарство и бойно изкуство.

— И този сир Арлън ви посвети в рицарски сан?

Дънк помръдна неловко на място. Видя, че връзките на единия му ботуш са се разхлабили.

— Друг едва ли щеше да го направи.

— Къде е сир Арлън сега?

— Той умря. — Дънк вдигна очи. Можеше да завърже ботуша по-късно. — Погребах го на един склон.

— Падна храбро в битка ли?

— Имаше дъждове. Хвана настинка.

— Всички мъже са слаби, знам. Научих го от втория си съпруг. Бях на тринайсет, когато се венчахме. Щеше да е на петдесет и пет на следващия си рожден ден, ако го беше дочакал. Когато бе на половин година в земята, му дадох малък син, но Странника отне и него. Септоните казаха, че баща му го поискал при себе си. Вие какво мислите, сир?

— Ами... — поколеба се Дънк. — Може и така да е, милейди.

— Глупости. Момчето се роди много слабо. Такова мъничко същество. Едва имаше сила да суче. Все пак. Боговете дадоха на баща му петдесет и пет години. Човек да си помисли, че можеха да отстъпят повече от три дни на сина.

— Да. — Дънк нищичко не знаеше за боговете. Ходеше в септа понякога и се молеше на Воина да влее сила в мишците му, но иначе Седемте не го занимаваха.

— Съжалявам, че вашият сир Арлън е умрял. И още повече, че сте се наели на служба при сир Юстас. Не всички стари мъже са еднакви, сир Дънкан. Може би ще е по-добре да се върнете у дома в Пенитрий.

— Нямам друг дом освен там, където съм заклел меча си. — Дънк никога не беше виждал Пенитрий. Не беше сигурен дори дали се намира в Предела.

— Закълнете го тук тогава. Времената са несигурни. Нуждая се от рицари. Имате вид на човек със здравословен апетит, сир Дънкан. Колко пилета можете да изядете? В Колдмоут ще имате до насита топло сочно месо и сладък плодов пай. Скуайърът ви също изглежда недохранен. Толкова е мършав, че всичката коса му е окапала. Ще го настаним в килия с други момчета на неговата възраст. Ще му хареса. Моят учител по оръжия ще го обучи във всички бойни изкуства.

— Аз го обучавам — защити се Дънк.

— И кой още? Бенис? Старият Озгри? Пилците?

Имало беше дни, когато Дънк пращаше Ег да гони пилците. „Помага му да стане по-бърз“, помисли си той, но знаеше, че ако го каже, тя ще се изсмее. Разсейваше го с чипото си носле и луничките. Напомни си защо го беше пратил сир Юстас тук.

— Мечът ми е заклет на милорд Озгри, милейди.

— Така да бъде, сир. Да поговорим за по-неприятни неща. — Лейди Роан подръпна плитката си. — Не търпим нападения над Колдмоут и хората му. Тъй че, кажете ми, защо да не заповядам да ви зашият в чувал?

— Дойдох за преговори — напомни й той — и пих от виното ви. — Все още усещаше вкуса му в устата си, щедър и сладък. Дотук не го беше отровило. Може би точно виното го одързости. — А и нямате достатъчно голям чувал за мен.

За негово облекчение шегата му я накара да се усмихне.

— Имам няколко, които са достатъчно големи за Бенис обаче. Майстер Серик твърди, че лицето на Уолмър е било посечено почти до костта.

— Сир Бенис изтърва нервите си с човека, милейди. Сир Юстас ме прати тук, за да платя кръвнината.

— Кръвнината? — Тя се засмя. — Стар човек е, знам, но не бях осъзнавала, че е чак толкова стар. Нима си мисли, че живеем във Века на героите, когато един човешки живот е бил оценяван на не повече от кесия сребърници?

— Копачът не беше убит, милейди — напомни й Дънк. — Никой не беше убит, доколкото видях. Лицето му беше порязано, нищо повече.

Пръстите й заиграха небрежно по плитката.

— Сир Юстас на колко оценява бузата на Уолмър?

— Един сребърен елен. И три за вас, милейди.

— Сир Юстас предлага скъперническа цена за честта ми, макар че три елена е по-добре от три пилета, признавам. Ще направи по-добре, ако ми предаде Бенис за наказание.

— Ще включва ли чувала, за който споменахте?

— Би могло. — Нави плитката около ръката си. — Озгри може да задържи среброто си. Само кръв може да изплати кръв.

— Е, може да сте права, милейди — отвърна Дънк. — Но защо не повикате човека, когото Бенис поряза, и не го попитате дали няма да избере сребърен елен вместо Бенис в чувал?

— О, среброто ще избере, ако не може да получи и двете. Не се съмнявам в това, сир. Но изборът не е негов. Сега става въпрос за лъва и паяка, не за бузата на някакъв си селянин. Бенис искам аз и Бенис ще получа. Никой не нарушава земите ми и не ранява мои хора, и не се измъква, за да се присмива после.

— Ваше благородие наруши земята на Стендфаст и рани негов човек — каза Дънк, преди да се е усетил.

— Нима? — Тя отново подръпна плитката си. — Ако имате предвид крадеца на овце, той беше прословут с пакостите си. Два пъти се оплаках на Озгри, но той не направи нищо. Трети път не моля. Кралският закон ми дава властта да затварям и беся.

На това отговори Ег.

— На вашите земи — настоя момчето. — Кралският закон дава на лордовете властта да затварят и бесят на своите земи.

— Умно момче — отвърна тя. — Щом знаеш толкова много, трябва да знаеш и че оземлените рицари нямат никакво право да наказват без разрешението на своя лорд сеньор. — Обърна се към Дънк. — Ако сир Юстас ми предаде Бенис, ще му отрежа нося, и това ще е всичко. Ако се наложи да дойда и да го пленя, не давам такова обещание.

На Дънк изведнъж му призля.

— Ще му кажа, но той няма да ви предаде сир Бенис. — Поколеба се за миг. — Язът е причината за цялата неприятност. Ако ваше благородие се съгласи да го съборите...

— Невъзможно — заяви младият майстер до лейди Роан. — Колдмоут изхранва дващест пъти повече крепостни от Стендфаст. Нейно благородие има поля с жито, овес и ечемик, и всичко съхне от сушата. Има няколко овощни градини, ябълки, кайсии и три сорта круши. Има крави за отелване, петстотин глави овце и развъжда най-добрите коне в Предела. Имаме дванайсет кобили, които скоро ще се ожребват.

— Сир Юстас също има овце — каза Дънк. — Има пъпеша в полята, боб и ечемик, и...

— Вие взимате водата за *рова*! — извика Ег.

„Тъкмо щях да кажа за рова“, помисли Дънк.

— Ровът е съществен за защитата на Колдмоут — настоя майстерът. — Предлагате лейди Роан да се остави без защита в такива несигурни времена като тези?

— Ами... един сух ров все пак си е ров — каза Дънк. — А милейди има здрави стени, с достатъчно хора, които да ги бранят.

— Сир Дънкан — отвърна лейди Роан, — бях десетгодишна, когато черният дракон се надигна. Помолих баща си да не се излага на риск или поне да остави съпруга ми. Кой щеше да ме защити, ако си отидеха двамата мъже в живота ми? А той ме качи на зъберите и ми посочи силните звена на Колдмоут. „Поддържай ги здрави — каза — и те ще те опазят. Ако се грижиш за защитата си, никой няма да ти навреди.“ Първото, което показа, беше ровът. — Погали лицето си с края на плитката. — Първият ми съпруг загина на полето Червената трева. Баща ми ми намери другите, но Странника взе и тях. Вече не разчитам на мъжете, колкото и *предостатъчни* да изглеждат. Разчитам на камък, стомана и вода. Разчитам на ровове, сир, и моят *няма* да пресъхне.

— Това, което е казал баща ви, е много добре — каза Дънк. — Но не ви дава правото да вземете водата на Озгри.

Тя дръпна плитката си.

— Сир Юстас, предполагам, ви е казал, че потокът е негов.

— От хиляда години — отвърна Дънк. — *Наречен* е Пъстрата вода. Това е ясно.

— Така е. — Тя дръпна плитката отново. И още веднъж. И още веднъж. — Както реката е наречена Мандър, макар Мандърли да са изтласкани от бреговете ѝ преди хиляда години. Планински рай все още е „планински рай“, макар че последният Градинар е умрял на Полето на огъня. Скалата на Кастърли гъмжи от Ланистъри, а Кастърли не може да се намерят никъде. Светът се променя, сир. Тази „Пъстра вода“ извира от хълмовете Подковата, които са изцяло мои, доколкото видях последния път. Водата също е моя. Майстер Серик, покажете му.

Майстерът слезе от подиума. Не можеше да е по-възрастен от Дънк, но в сивия си халат и с веригата на шията излъчваше трезва мъдрост, неприсъща за годините му. Държеше стар пергамент.

— Вижте сам, сир — каза той, след като го разгъна и го подаде на Дънк.

„Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ Усети, че се изчервява отново. Взе колебливо пергамента и погледна намръщено написаното. Нито дума не можа да разбере, но позна восъчния печат под пищния подпис отдолу. Триглавият дракон на дома Таргариен. „Кралският печат.“ Гледаше някакъв кралски декрет. Завъртя глава наляво-надясно, за да си помислят, че чете.

— Има една дума тук, която не мога да разчета. Ег, ела погледни, имаш по-остър поглед от мен.

Момчето притича до него.

— Коя дума, сир? — Дънк посочи. — Тази ли? О. — Момчето прочете, вдигна очи и кимна леко на Дънк.

„Потокът е. Тя има документ.“ Все едно го удариха с юмрук в корема.

— Това... Трябва да има някаква грешка. Синовете на стареца са умрели в служба на краля. Защо негово величество ще му го отнеме?

— Ако крал Дерон не беше толкова милостив, щеше да е загубил и главата си.

За миг Дънк се обърка.

— Какво искате да кажете?

— Иска да каже, че сир Юстас Озгри е бунтовник и изменник — каза майстер Серик.

— Сир Юстас избра черния дракон пред червения с надеждата, че един крал Блекфир може да му възстанови земите и замъците, които Озгри загубиха под управлението на Таргариените — каза лейди Роан. — Най-вече искаше Колдмоут. Синовете му платиха за измяната с кръвта си. Когато прибра костите им и предаде дъщеря си на кралските хора за заложница, жена му се хвърли от върха на кулата Стендфаст. Сир Юстас каза ли ви това? — Усмивката ѝ бе тъжна. — Не, не мисля.

„Заклел си меча си на изменник, дръвнико. Ял си хляба на изменник и си спал под покрива на изменник.“

— Черният дракон — заговори той предпазливо, — черният дракон... било е преди петнайсет години. А това е сега и има суша. Дори да е бил бунтовник някога, все пак сир Юстас има нужда от вода.

Червената вдовица стана и приглади полите си.

— Тогава най-добре да се моли за дъжд.

В този момент Дънк си спомни думите на Озгри на сбогуване в леса.

— Ако не желаете да му отстъпите част от водата заради него, направете го заради сина му.

— Заради сина му?

— Адам. Служил е тук като паж и скуайър на баща ви.

Лицето на лейди Роан се вкамени.

— Приближете се.

Той не знаеше какво друго да направи, тъй че се подчини. Подиумът я правеше с цяла стъпка по-висока, но въпреки това Дънк се извисяваше над нея.

— На колене — каза му и той коленичи.

Шамарът, който му зашлеви, беше безпощаден и ръката ѝ се оказа по-силна, отколкото изглеждаше. Бузата му пламна и той усети вкуса на кръв в устата си от скъсана устна, но не го нарани сериозно. За миг му мина през ума да я сграбчи за дългата червена плитка, да я дръпне на скута си и да я напердаши по задника като глезено дете. „Ако го направя, ще запищи и двацет рицари ще нахлуят да ме убият.“

— Смеете да ме умолявате в името на *Адам*! — Ноздрите ѝ се бяха разширили. — Напуснете Колдмоут, сир. Веднага.

— Изобщо не исках да...

— *Вървете* си или ще намеря достатъчно голям чувал за вас, сама ще го уشيا, ако трябва. Кажете на сир Юстас да предаде Бенис Кафявия щит до утре, иначе лично ще дойда за него с огън и меч. Разбрахте ли ме? *С огън и меч!*

Септон Сефтон хвана Дънк за ръката и бързо го измъкна от залата. Ег го последва по петите.

— Беше крайно неразумно, сир — прошепна дебелият септон и ги поведе към стъпалата. — *Крайно* неразумно. Да споменете Адам Озгри...

— Сир Юстас ми каза, че е харесвала момчето.

— Харесвала? — Септонът изпухтя тежко. — Тя го обичаше, и той нея. Никога не се стигна до нещо повече от целувка, но... за Адам плака след Червена трева, не за съпруга си, когото едва познаваше. Обвинява сир Юстас за смъртта му, и с основание. Момчето беше на дванайсет.

Дънк знаеше какво е да носиш рана. Всеки път, когато някой заговореше за Ашфордски лъг, се сещаше за тримата добри мъже, които умряха, за да спасят крака му, и винаги болеше.

— Кажете на милейди, че не исках да я нараня. Моля я за прошка.

— Ще направя всичко, което мога, сир — каза септон Сефтон, — но вие кажете на сир Юстас да й предаде Бенис, и бързо. Иначе ще стане тежко за него. Много тежко.

Едва след като стените и кулите на Колдмоут се скриха далече на запад зад тях, Дънк се обърна към Ег и попита:

— Какво беше написано на онзи документ?

— Беше дарение, сир. На лорд Виман Уебър, от краля. За преданата му служба в последния бунт, на лорд Виман и наследниците му са дарени всички права над Пъстра вода, откъдето извира в хълмовете Подковата до бреговете на Листато езеро. Пише също, че лорд Виман и наследниците му получават правото да ловуват сърни, глигани и зайци в Леса на Уат, когато благоволят, и да изсичат двайсет дървета от гората всяка година. — Момчето се покашля. — Дарението е само за срок обаче. Документът гласи, че ако сир Юстас умре без свой мъжки наследник, Стендфаст ще се върне на короната и привилегиите на лорд Уебър ще свършат.

„Бяха пазителите на Северните покрайнини хиляда години.“

— Оставили са на стареца само една кула, в която да умре.

— И главата му — каза Ег. — Негово величество все пак е пощадил главата му, сир. Въпреки че е бил бунтовник.

Дънк го изгледа.

— Ти щеше ли да му я вземеш?

Ег помисли малко.

— Понякога служех в малкия съвет в двора. Често спореха за това. Чичо Белор твърдеше, че е най-добре да се прояви милост, когато имаш работа с доблестен враг. Ако един победен мъж вярва, че ще бъде опростен, той може да остави мечата си и да коленичи за прошка. Иначе ще продължи да се бие до смърт и да убие повече верни мъже и невинни. Но лорд Блъдрейвън казваше, че когато прощаваш на бунтовници, само посяваш семената на следващия бунт. — Гласът му

бе изпълнен със съмнение. — Защо е трябвало сир Юстас да се вдигне срещу крал Дерон? Бил е добър крал, всички казват така. Включил е Дорн във владението и е направил дорнците наши приятели.

— Трябва да попиташ сир Юстас, Ег.

Дънк смяташе, че знае отговора, но момчето нямаше да го хареса. „Искал е замък с лъв на портата, но е получил само гробове в къпинаците.“ Когато закълне меча си на някого, човек обещава да служи и да се подчинява, да се бие за него при нужда, а не да се меси в делата му и да оспорва избора му на страна... но сир Юстас го беше изиграл. „Каза, че синовете му са воювали за краля, и ме накара да повярвам, че потокът е негов.“

Нощта ги застигна в Леса на Уат.

Беше по вина на Дънк. Трябваше да тръгне направо за дома, по пътя, по който бяха дошли, но вместо това пое на север, за да погледнат отново яза. Почти се канеше да събори бента с голи ръце, но Седемте и сир Лукас Дългия Инч не се оказаха толкова услужливи. Когато стигнаха до яза, видяха, че е охраняван от двама стрелци с арбалети, със знака на паяка, защит на кожените жакети. Единият седеше натопил босите си крака в откраднатата вода. Дънк с радост щеше да го стъпче само заради това, но мъжът ги чу и бързо награби арбалета си. Приятелят му, още по-бърз, вече бе заредил металната стрела. На Дънк му оставаше само да се намръщи и да ги изгледа заканително.

А след това не им оставаше нищо друго, освен да се върнат по пътя си. Дънк не познаваше тези земи толкова добре като сир Бенис. Щеше да е унизително да се изгубят в толкова малка гора като Леса на Уат. Докато прецапат потока, слънцето вече се бе снишило, после залезе и изгряха първите звезди. Щом навлязоха сред високите черни дървета, Ег заговори отново:

— Сир? Онзи дебел септон каза, че баща ми се мусел в Летен замък.

— Думите са вятър.

— Баща ми не се муси.

— Сигурно. *Ти* се мусиш.

— Не. Сир. — Момчето се намръщи. — Правя ли го?

— Понякога. Не прекалено често обаче. Иначе щях да те первам по-често през ухото.

— Пернахте ме при портата.

— Беше половин шамар. Ако ти дам цял, ще го разбереш.

— Червената вдовица даде на вас цял шамар.

Дънк опипа подутата си устна.

— Не е нужно да го казваш толкова злорадо. — „Никой не е шамаросвал баща ти обаче. Може би затова принц Мекар е такъв.“ — Когато кралят назначи лорд Блъдрейвън за своя Ръка, лорд баща ти отказа да участва в съвета му и напусна Кралски чертог за седалището си. Стои в Летен замък вече от година и половина. Какво наричаш това, ако не мусене?

— Наричам го възмущение — заяви тихо Ег. — Негово величество трябваше да направи баща ми Ръка. Той е негов *брат* и най-добрият боен командир в кралството след като умря чичо Белор. Лорд Блъдрейвън не е дори истински лорд, това е просто глупава *вежливост*. Той е магьосник, и от простолюдието при това.

— Незаконороден. Не от простолюдието. — Блъдрейвън може да не беше истински лорд, но беше благородник по двете линии. Майка му беше една от многото любовници на крал Егон Недостойния. Копелетата на Егон се бяха превърнали в напаст за Седемте кралства още откакто старият крал умря. Беше ги признал на смъртния си одър — не само благородните копелета като Блъдрейвън, Горчивата стомана и Демън Блекфир, чиито майки бяха знатни дами, но дори и понизшите, които му бяха родени от курви и кръчмарски слугини, дъщери на търговци, девиси от пътуващи трупи и дори едно хубаво селско момиче, което случайно хванало окото му. „Огън и кръв“ бе девизът на дома Таргариен, но Дънк веднъж беше чул сир Арлън да казва, че на Егон трябвало да е „Изкълпете я и я доведете в ложето ми.“

— Крал Егон призна Блъдрейвън за свой законен син — напомни той на Ег. — Както и останалите.

— Старият Висш септон каза на баща ми, че кралските закони са едно, а законите на боговете друго — отвърна момчето упорито. — Законородените деца са направени в брачно ложе и благословени от Отеца и Майката, а копелетата са родени в похот и в слабост, така каза. Крал Егон постанови, че копелетата му не са незаконни, но това не може да промени произхода им. Висшият септон каза, че всички копелета са родени за измяна... Демън Блекфир, Горчивата стомана, дори Блъдрейвън. Лорд Реките беше по-хитър от тях, но накрая и той

ще се окаже изменник. Висшият септон посъветва баща ми никога да не му се доверява, нито на никое от другите копелета, благородни или низши.

„Родени за измяна — помисли Дънк. — Родени от похот и слабост. Никога да не им се вярва, благородни или низши.“

— Ег. Никога ли не си помислял, че аз бих могъл да съм копеле?

— Вие ли, сир? — Въпросът стъписа момчето. — Не сте.

— Бих могъл да съм. Не знам коя е майка ми, нито какво е станало с нея. Може да съм се родил прекалено голям и да съм я убил. Най-вероятно е била някоя курва или кръчмарско слугинче. Няма да намериш благородни дами в Квартала на бълхите. А ако изобщо се е омъжила за баща ми... добре, какво е станало с *него* тогава? — Дънк не обичаше да си спомня за живота си преди сир Арлън да го намери. — Имаше една гостилница в Кралски чертог, където продавах плъхове, котки и гълъби за къшей хляб. Готвачът винаги твърдеше, че баща ми бил някакъв уличен крадец. „Сигурно са го обесили някъде — така казваше. — Или може просто да са го пратили на Вала.“ Когато бях оръженосец на сир Арлън, го питах дали не можем да тръгнем натам някой ден, да се хванем на служба в Зимен хребет или някой друг северен замък. Минаваше ми през ума, че ако мога само да стигна до Вала, може да срещна някой остарял мъж, много висок мъж, който да прилича на мен. Така и не отидохме обаче. Сир Арлън казваше, че на север нямамо плетове и че всички гори били пълни с вълци. — Дънк поклати глава. — Общо взето, най-вероятно служиш като скуайър на копеле.

Този път Ег не намери какво да отвърне. Сумракът се усилваше. Светулки прелитаха бавно между дърветата, светлинките им бяха като рояк звезди. Имаше звезди и в небето, повече звезди, отколкото човек може да преброи дори да живее дълго колкото крал Джеерис. Дънк трябваше само да вдигне очи, за да намери познати приятели: Жребеца и Свинята, Кралската корона и Вещерския светилник, Галерата, Призрака и Лунната девица. Но имаше облаци на север и синьото око на Ледения дракон му се губеше, синьото око, сочещо на север.

Когато стигнаха до Стендфаст, извисен на билото на хълма, луната вече се беше вдигнала. Бледожълта светлина се изливаше от горните прозорци на кулата. Повечето нощи сир Юстас си лягаше след вечеря, но не и тази, изглежда. „Нас чака“, каза си Дънк.

Бенис от Кафявия щит също чакаше буден. Завариха го седнал на стъпалата на кулата — дъвчеше горчивец и точеше дългия си меч на лунната светлина. Бавното стържене на камък по стомана се разнасяше надалече. Колкото и немарлив да беше сир Бенис към дрехите и тялото си, поддържаше оръжията си добре.

— Дръвника се връща — рече Бенис. — Аз пък си точех стоманата тука, да ходя да те спасявам от Червената вдовица.

— Къде са мъжете?

— Треб и Мокрия Уат са на покрива на стража, да не би вдовицата да дойде на гости. Останалите налягаха разциврени. Тежко им е като грях, здраво поработих с тях. Пуснах малко кръвчица на оня големия малоумник, просто за да го вбеся. Бие се по-добре, когато е вбесен. — Усмихна се с кафяво-червената си усмивка. — Хубаво ти е подута устната. Следващия път не обръщай пак камъни. Какво каза жената?

— Смята да задържи водата и иска и тебе, защото поряза онзи копач на яза.

— Така си и мислех. — Бенис се изплю. — Толкова главоболие за някакъв си селяк. Трябва да ми е благодарен. Жените харесват мъже с белези.

— Значи няма да имаш нищо против да ти отрежат носа.

— Заеби. Ако исках носът ми да е отрязан, щях да си го отрежа сам. — Вирна палец нагоре. — Сир Негодния ще го намериш горе в покоите му. Мисли оклюман колко велик е бил някога.

— Той се е бил за черния дракон — намеси се Ег.

Дънк щеше да го шамароса, но кафявият рицар само се изсмя.

— Разбира се, че се е бил за черния. Само го погледни. Прилича ли ти на човек, който избира печелившата страна?

— Не повече от тебе. Иначе нямаше да си тук с нас. — Дънк се обърна към Ег. — Погрижи се за Гръм и Майстер, после ела при нас.

Старият рицар седеше до камината в нощния си халат, макар че огънят не беше запален. Държеше бащината си чаша, тежка сребърна чаша, направена за някой лорд Озгри още преди Завоеванието. Пъстър лъв красеше купата, направен от люспи нефрит и злато, макар че някои

от нефритените люспи ги нямаше. Като чу стъпките на Дънк, старият рицар вдигна очи и примига като човек, събудил се от сън.

— Сир Дънкан. Върнахте се. Да не би видът ви да стресна Лукас Дългия Инч, сир?

— Не, доколкото видях, милорд. По-скоро го ядоса.

Дънк се постара да разкаже всичко, макар че пропусна частта с лейди Хелисънт, направила го да изглежда пълен глупак. Щеше да пропусне и плесницата, но разбитата му устна се беше подула двойно и сир Юстас нямаше как да не го забележи.

Когато я видя, се намръщи.

— Устната ви...

Дънк я опипа леко.

— Нейно благородие ми удари плесница.

— *Ударила* те е? — Устата му се отвори и затвори. — Ударила е моя пратеник, който отива при нея под пъстрия лъв? Дръзнала е да посегне на особата ви?

— Спря да кърви още преди да напуснем замъка, сир. — Дънк сви юмрук. — Тя иска сир Бенис, не среброто ви, и няма да събори бента. Показа ми един пергамент с нещо написано на него и с личния печат на краля. Гласеше, че потокът е неин. И... — Поколеба се. — Каза, че сте... че сте били...

— ... бунтовник с черния дракон? — Сир Юстас сякаш посърна. — Боях се, че ще го направи. Ако желаете да напуснете службата си при мен, няма да ви спра. — Старият рицар заби поглед в чашата си, но какво търсеше там, Дънк не разбра.

— Казахте ми, че синовете ви са умрели в бой за краля.

— Точно така. *Законният* крал, Демън Блекфир. Кралят, който носеше меча. — Мустакът на стареца потрепери. — Мъжете на червения дракон се наричат *лоялисти*, но ние, които избрахме черния, бяхме също толкова лоялни някога. Макар че сега... всички, които тръгнаха в похода с мен да поставим принц Демън на железния трон, са се стопили като утринна роса. Може да съм ги сънувал. Или по-скоро лорд Блъдрейвън и неговите Гарванови зъби са им вдъхнали страх. Не може всички да са мъртви.

Дънк не можеше да го отрече. До този момент никога не беше срещал мъж, който да се е бил за Претендента. „Трябва да съм срещал

обаче. Били са хиляди. Половината владение е било за червения дракон, а половината — за черния.“

— Двете страни са се били доблестно, казваше винаги сир Арлън. — Сметна, че на стария рицар ще му хареса да чуе това.

Сир Юстас обгърна чашата си с длани.

— Ако Демън беше надвил Гвейн Корбей... ако Метеора не беше убит в навечерието на битката... ако Хайтауър и Тарбек, и Оукхарт, и Бътруел бяха отдали пълната си сила, вместо да се опитват да стоят с един крак във всеки от двата лагера... ако Манфред Лотстън се беше оказал верен, а не вероломен... ако бурите не бяха забавили лорд Бракън в морето с мирските арбалети... ако Бързия пръст не го бяха хванали с откраднатите драконови яйца... толкова много ако, сир... което и да е от тях да беше приключило другоаче, всичко можеше да се е обърнало. Тогава нас щяха да наричат лоялисти, а червените дракони щяха да ги запомнят като хората, които се биха за да запазят Дерон Лъжеродния на откраднатия му трон и се провалиха.

— Може и така да е, милорд — каза Дънк. — Но нещата са станали както са станали. Било е преди години и вие сте били помилвани.

— Да, бяхме помилвани. Стига да сгънем коляно и да му дадем заложенници, за да гарантират бъдещата ни вяроност. Така прости Дерон на изменниците и бунтовниците. — В гласа му имаше горчивина. — Откупих главата си с живота на дъщеря ми. Алисан беше на седем, когато я отведоха в Кралски чертог, и на дваисет, когато умря като мълчалива сестра. Отидох веднъж в Кралски чертог да я видя и тя не пожела дори да ми проговори, на собствения си баща. Кралската милост е отровен дар. Дерон Таргариен ми остави живота, но ми отне гордостта, мечтите и честта. — Ръката му потрепери и виното се плисна на скута му, но старецът не забеляза. — Трябваше да отида в изгнание с Горчивата стомана или да умра до синовете си и скъпия ми крал. Това щеше да е достойна смърт за един пъстър лъв, потомък на толкова много горди владетели и могъщи воини. Милостта на Дерон ме унизи.

„Черният дракон изобщо не е умрял в сърцето му“, осъзна Дънк.

— Милорд?

Беше гласът на Ег. Момчето беше влязло, докато сир Юстас говореше за смъртта си. Старият рицар примига към него все едно го

виждаше за първи път.

— Да, момко? Какво има?

— Ако благоволите... Червената вдовица твърди, че сте се разбунтували, за да вземете замъка й. Това не е вярно, нали?

— Замъкът? — Изглеждаше объркан. — Колдмоут... Колдмоут ми беше обещан от Демън, да, но... не беше за облаги, не...

— Тогава защо? — попита Ег.

— Защо? — Сир Юстас се намръщи.

— Защо сте станали изменник? Ако не е било просто заради замъка.

Сир Юстас изгледа Ег продължително, преди да му отвърне.

— Ти си още момче. Няма да разбереш.

— Е, може да се опитам — каза Ег.

— Измяната... е само дума. Когато двама принцове се бият за трон, на който може да седне само единият, великите лордове и простите хора трябва да изберат. А когато битката свърши, победителите ще бъдат възхвалени като верни и предани мъже, докато победените ще бъдат запомнени завинаги като бунтовници и изменници. Това беше съдбата ми.

Ег помисли малко.

— Да, милорд. Само че... Крал Дерон беше добър човек. Защо е трябвало да изберете Демън?

— Дерон... — Името прозвуча леко размазано и Дънк разбра, че сир Юстас е почти пиян. — Дерон беше изпит и изгърбен, с малко коремче, което се поклащаше, когато вървеше. Демън стоеше изправен и горд, а коремът му беше плосък и твърд като дъбов щит. И можеше да се бие. С брадва, с пика или с боздуган не отстъпваше на най-добрите рицари, които познавах, но с меча беше самият Воин. Когато принц Демън вземеше Блекфир в ръката си, нямаше друг мъж равен на него... нито Улрик Дейн със Зора, нито дори Драконовия рицар с Тъмна сестра.

— Можеш да познаеш един човек по приятелите му, Ег. Дерон се обкръжи с майстери, септони и певци. Винаги имаше жени, които да шепнат в ухото му, и дворът му беше пълен с дорнци. И как не, след като беше взел дорнска жена в ложето си и продаде собствената си мила сестра на принца на Дорн, макар тя да обичаше Демън? Дерон носеше същото име като Младия дракон, но когато дорнската му жена

роди син, нарече детето Белор, на най-немощния крал, седял някога на Железния трон...

— Демън обаче... — Сир Юстас спря за момент. — Демън не беше по-набожен, отколкото трябва да е един крал, и всички велики рицари на кралството се стекоха при него. Лорд Блъдрейвън би го устроило, ако имената на всичките тези рицари бъдат забравени, но аз помня. Роб Рейни, Гарет Сивия, сир Обри Амброуз, лорд Гормън Пийки, Черния Бирън Цветята, Червените бивни, Метеора... Горчивата стомана! Питам те, имало ли е някога друга такава благородна компания, такъв списък от герои?

— *Защо* ли, момче? — продължи старецът. — Попита ме защо. Защото Демън беше по-добрият мъж. Старият крал също го разбра. Даде меч си на Демън. *Блекфир*, меч на Егон Завоевателя, оръжието, което всеки крал Таргариен е владял от Завоеванието насам... сложи този меч в ръката на Демън в деня, в който го помаза в рицарство, дванайсетгодишно момче.

— Баща ми казва, че е било защото Демън умеел да борави с меча, а Дерон — никак — каза Ег. — Защо да даваш кон на човек, който не може да язди? Мечът не е кралството, така казва.

Ръката на стария рицар потрепери толкова силно, че виното от сребърната чаша се разплиска.

— Баща ти е глупак.

— Не е!

Лицето на Озгри се изкриви от гняв.

— Зададе ми въпрос и аз отговорих, но наглост няма да търпя. Сир Дънкан, трябва да пердашите това момче по-често. Много още има да се желае по възпитанието му. Ако се наложи аз да го направя, ще...

— Не — прекъсна го Дънк. — Няма да го направите, сир. — Вече беше решил. — Тъмно е. Ще напуснем на разсъмване.

Сир Юстас го зяпна стъписано.

— Напускате?

— Стендфаст. Службата при вас. — „Ти ни излъга. Наричай го както искаш, но в това няма доблест.“ Развърза наметалото, нави го и го постави в скута на стареца.

Озгри присви очи.

— Онази жена ли ви предложи служба? Напускате ме заради ложето на онази курва?

— Не знам дали е курва — отвърна Дънк. — Нито дали е вещица, отровителка и всички ония неща. Но каквото и да е тя, е все едно. Тръгваме за плетовете, не за Колдмоут.

— Крайпътните канавки искате да кажете. Напускате ме, за да скитате из горите като вълци, да дебнете честни хора по пътищата. — Ръката му трепереше. Чашата изпадна от пръстите му и виното се разля, щом се изтъркаля по пода. — Вървете тогава. Не искам да ви виждам повече. Не трябваше изобщо да ви взимам. Махайте се!

— Както кажете, сир. — Дънк махна с ръка и Ег го последва.

Тази последна нощ Дънк поиска да е колкото може по-далече от Юстас Озгри, тъй че спаха в мазето, сред останалото жалко войнство на Стендфаст. Беше неспокойна нощ. Лем и Пейт хъркаха, единият силно, а другият — непрекъснато. Влажна пара изпълваше мазето — вдигаше се през отвора от по-дълбоките подземия долу. Дънк се мяташе и въртеше на бодливата си постеля, унасяше се и се будеше рязко в тъмното. Ухапванията, които бе получил в горите, сърбяха жестоко, а и бълхи имаше в сламата. „Ще се махнем оттук, далече от стареца и от сир Бенис, и всички останали.“ Може би беше време да заведе Ег до Летен замък, та да се види с баща си. Щеше да попита момчето за това заранта, след като се отдалечат достатъчно.

Заранта обаче изглеждаше много далечна. Главата на Дънк беше пълна с дракони, червени и черни... пълна с пъстри лъвове, стари щитове, протрити ботуши... пълна с потоци и ровове, и бентове, и пергаменти, подпечатани с големия печат на краля, които не можеше да прочете.

И *тя* беше там, Червената вдовица, Роан от Колдмоут. Виждаше луничавото ѝ лице, нежните ѝ ръце, дългата ѝ червена плитка. Почувства се гузен. „Би трябвало да сънувам Тансел. Тансел Много високата я наричаха, но не беше много висока за мен.“ Беше нарисувала герб на щита му и той я беше спасил от Блестящия принц, но тя изчезна още преди съда на седемте. „Не е могла да понесе да види, че умирам“, често си казваше Дънк, но какво ли знаеше той? Беше тъп като стена на замък. Това, че мислеше за Червената вдовица,

беше достатъчно доказателство. „Тансел ми се усмихваше, но никога не сме се прегръщали, никога не сме се целували, нито с устни по бузата дори.“ Роан поне го беше докоснала. Подутата му устна го доказваше. „Не ставай глупак. Тя не е за такива като тебе. Твърде мъничка е. Твърде умна и много опасна.“

Най-сетне се унесе и засънува. Бягаше през някаква поляна дълбоко в Леса на Уат. Тичаше към Роан, а тя пускаше стрели срещу него. Всяка стрела улучваше вярно и го пронизваше в гърдите, но болката беше някак странно сладка. Трябваше да се обърне и да избяга, но той тичаше право към нея, тичаше бавно, както винаги става в сънищата, все едно самият въздух се беше превърнал в мед. Още една стрела го порази, и още една. Стрелите в колчана ѝ сякаш нямаха край. Очите ѝ бяха сиви и зелени, и пълни с лукавство. „Роклята ти откроява цвета на очите ти“, искаше да ѝ каже, но тя нямаше никаква рокля, нито пък други някакви дрехи. Малките ѝ гърди бяха напръскани с лунички, а цицките ѝ бяха червени и твърди като черешки. От стрелите бе заприличал на някакъв огромен таралеж, когато се олюля в краката ѝ, но все пак успя някак да намери сила да я сграбчи за плитката. С едно здраво дръпване я смъкна отгоре си и я целуна.

Събуди се внезапно от някакъв вик.

В тъмното мазе цареше суматоха. Заехтяха ругатни и проклетия, мъже залитаха и се препъваха един в друг, и търсеха пипнешком копия или бричове. Никой не знаеше какво става. Ег намери лоената свещ и успя да я запали, за да хвърли малко светлина. Дънк първи се заизкачва по стъпалата. Едва не се сблъска с връхлетелия отгоре Сам Гърбиците. Старецът пухтеше като ковашки мях и ломотеше неразбрано. Дънк го хвана за раменете, за да не падне.

— Сам, какво става?

— Небето — проплака старецът. — *Небето!*

Нищо повече не можеше да се измъкне от него, тъй че всички се качиха на покрива да погледнат. Сир Юстас ги беше изпреварил. Стоеше до парапета по нощния си халат, вперил поглед в далечината.

Слънцето изгряваше от запад.

Мина много време, докато Дънк проумее какво означава това.

— Лесът на Уат гори — прошепна той.

От подножието на кулата се разнесоха ругатните на Бенис, поток от такава мръсотия, че можеше да накара и Егон Недостойния да се

изчерви. Сам Гърбиците започна да се моли.

Беше много далече, за да се открият пламъците, но червеното сияние поглъщаше половината хоризонт на запад, а над светлината звездите чезнеха. Кралската корона вече я нямаше наполовина, затулена зад було вдигащ се пушек.

„Огън и меч, каза тя.“

Пожарът горя до разсъмване. Никой в Стендфаст не спа тази нощ. Скоро им замириса на пушек и започнаха да се виждат пламъци, танцуващи в далечината като момичета с червени поли. Всички започнаха да се чудят дали пожарът ще погълне и тях. Дънк стоеше зад парапета и гледаше с пламнали очи за конници в нощта.

— Бенис — каза той, щом кафявият рицар застана до него и задъвка горчивеца си. — Теб иска тя. Може би трябва да си идеш.

— Какво, да бягам ли? — ревна Бенис. — На коня си? Все едно да се опитам да изхвърча на някое от онези проклети пилета долу.

— Тогава се предай. Само ще ти отреже носа.

— Харесвам си носа, както си е, дръвник. Да се опита да ме хване, ще видим кой какво ще отреже. — Седна, опря гръб на един от зъбците, кръстоса крака и извади брус, за да наточи меча си. Сир Юстас стоеше над него. Заговориха тихо как да поведат войната.

— Дългия Инч ще ни очаква при яза — каза старият рицар. — Тъй че ние ще им запалим посевите. Огън за огън.

Според сир Бенис точно това трябваше да направят, само че да подпалят и мелницата ѝ в добавка.

— Тя е на шест левги оттатък замъка, Дългия Инч няма да пази там. Палим мелницата и убиваме мелничаря, това ще ѝ струва скъпо.

Ег също слушаше. Покашля се и погледна Дънк, ококорил очи, бялото им блестеше.

— Сир, трябва да ги спрете.

— Как? — „Червената вдовица ще ги спре. Тя и онзи Лукас, Дългия Инч.“ — Само вдигат шум, Ег. Нищо не можем да направим вече.

Зората дойде със сиво небе и горещ вятър, който пареше очите. Дънк бе решил да тръгнат рано, макар че след безсънната нощ не знаеше колко далече ще стигнат. Двамата с Ег закусиха със сварени

яйца, докато Бенис изкара другите на двора за тренировка. „Те са хора на Озгри, ние не сме.“ Изяде четири яйца. Сир Юстас му дължеше поне това. Ег изяде две. Поляха ги с ейл.

— Можем да идем до Светлия остров, сир — каза момчето, докато си събираха вещите. — Ако ги нападат железните хора, лорд Фарман може да търси наемници.

Беше добра идея.

— Бил ли си някога на Светлия остров?

— Не, сир. Но казват, че е светъл. Седалището на лорд Фарман — също. Казва се Бял замък.

Дънк се засмя.

— Значи отиваме в Бял замък. — Сякаш огромна тежест беше паднала от раменете му. — Ще се погрижа за конете — каза той, след като стегна на вързоп бронята си, увита с конопено въже. — Иди на покрива и ни донеси одеялата, скуайър. — Последното, което му трябваше тази сутрин, бе нов сблъсък с пъстрия лъв. — Ако видиш сир Юстас, не се разправяй с него.

— Няма, сир.

На двора Бенис беше строил новобранците с копия и щитове и се опитваше да ги научи да настъпват в редица. Кафявият рицар дори не погледна към Дънк, докато той минаваше покрай тях. „Ще ги поведе всички на смърт. Червената вдовица може да дойде всеки момент.“ Ег изхвърча от входа на кулата и затрополи по дървените стъпала с одеялата им. Над него сир Юстас стоеше скован на терасата, с ръце на перилото. Когато погледите им се срещнаха, мустакът му потрепери и той бързо извърна очи. Въздухът бе станал мъглив от носения от вятъра пушек.

Бенис беше окачил щита си на гърба — висок, от небоядисано дърво, потъмнял от безчет пластове стар лак и обрамчен с желязо. Нямаше герб, само желязна пъпка в центъра, която напомняше на Дънк за някакво огромно затворено око. „Сляпо, като него.“

— Как мислите да се биете с нея? — попита Дънк.

Сир Бенис го погледна през рамо. Устата му бе почервеняла от горчицеца.

— Не можем да задържим хълма с толкова малко копия. Трябва да е кулата. Всички се пъхаме вътре. — Кимна към вратата. — Само

един вход е. Вдигаме дървените стъпала и няма как да се доберат до нас.

— Докато не си направят сами стъпала. Могат и да донесат възета и куки, и да ви се изсипят отгоре през покрива. Освен ако просто не застанат с арбалетите и не ви нанижат със стрели, докато се опитвате да задържите вратата.

Пъпешите, Бобовете и Ечемиците слушаха всичко. Всичките им храбри приказки се бяха издухали, нищо, че вятърът отдавна беше спрял. Стояха, стиснали наострените си пръти, гледаха Дънк и Бенис и се споглеждаха.

— Тези хорица нищо няма да свършат — каза Дънк и кимна към дрипавото войнство на Озгри. — Рицарите на Червената вдовица ще ги накълцат на парчета, ако ги оставиш на открито, а копията им не вършат никаква работа вътре в кулата.

— Могат да хвърлят едно друго от покрива — каза Бенис. — Треб го бива в хвърлянето на камъни.

— Може да хвърли някой и друг камък, сигурно. Докато някой от стрелците на Вдовицата не го промуши с метална стрела.

— Сир? — Ег застана до него. — Сир, ако ще тръгваме, да го правим веднага, да не дойде Вдовицата.

Момчето беше право. „Забавим ли се, сме в капана.“ Все пак Дънк се поколеба.

— Пусни ги да си ходят, Бенис.

— Какво, да разпусна храбрите ни момци? — Бенис погледна селяците и се изсмя с магарешкия си рев. — Да не е посмял да мръдне някой оттук. Ще изкормя всеки, който се опита да бяга.

— Пробвай и ще те изкормя аз. — Дънк извади меча си. — Вървете си вкъщи, всички. Вървете си в селата и вижте дали пожарът е пощадил домовете и посевите ви.

Никой не помръдна. Кафявият рицар го зяпна онемял.

— Вървете си — обърна се Дънк отново към селяците. Сякаш някакъв бог сложи думите в устата му. „Не е Воинът. Има ли бог за глупаци?“ — Вървете си! — Този път го изрева. — Вземете си копията и щитовете, но *си вървете*, иначе няма да видите утрешния ден. Искате ли пак да целунете жените си? Искате ли да прегърнете децата си? *Вървете си вкъщи!* Оглушахте ли всички?

Не бяха. Настъпи бясна суматоха и пилците се разхвърчаха по двора. Роб Големия сгази една кокошка, когато хукна да бяга, а Пейт за малко щеше да изтърбуши Уил Боба, щом се препъна в копието си, но се разбягаха. Пъпешите тръгнаха на една страна, Бобовите на друга, Ечемиците — на трета. Сир Юстас им крещеше отгоре, но никой не го слушаше. „Глухи са поне за него“, помисли Дънк.

Докато старият рицар излезе от кулата си и се затътри надолу по стъпалата, сред пилците бяха останали само Дънк, Ег и Бенис.

— Върнете се — викна след бягащото си войнство сир Юстас. — Не съм разрешил да си ходите. Не съм ви разрешил!

— Няма смисъл, милорд — каза Бенис. — Отидоха си.

Старецът се обърна към Дънк, мустакът му затрепери от гняв.

— Нямахте право да ги отпращаш. Нямахте право! Аз им виках да спрат! И ти забраних да ги отпращаш.

— Не сме ви чули, милорд. — Ег си свали шапката и я размаха, за да развее пушека. — Кокошките кудкудякаха много силно.

Старецът седна на най-долното стъпало.

— Какво ти предложи оная жена, за да ме предадеш? — попита с разтреперан глас. — Колко злато ти даде, за да ме предадеш, да отпратиш момчетата ми и да ме оставиш сам тук?

— Не сте сам, милорд. — Дънк прибра меча си. — Спах под покрива ви и ядох от яйцата ви тази сутрин. Все още ви дължа малко служба. Няма да се изсуля, подвил опашка. Мечът ми още е тук. — Потупа дръжката.

— Един меч. — Старият рицар бавно се изправи. — Какво може да направи един меч срещу онази жена?

— Да се опита да не я пусне в земята ви, първо. — Не беше толкова уверен, колкото прозвуча.

Мустакът на стария рицар трепваше при всеки поет дъх.

— Да. По-добре да си идеш храбро, отколкото да се свиеш зад каменни стени. По-добре да умреш лъв, отколкото заек. Ние бяхме Пазителите на Северните покрайнини хиляда години. Трябва да си взема бронята.

— Не знаех, че имате опашка, сир — подметна Ег.

— Да те перна през ухото ли искаш? — Дънк му се намръщи.

— Не, сир. Искате ли бронята си?

— Да. И още нещо.

Стана дума сир Бенис да дойде с тях, но накрая сир Юстас му заповяда да остане и да пази кулата. Мечът му нямаше да е от голяма полза срещу неравната сила, пред която сигурно щяха да се изправят, а появата му щеше да разпали гнева на Вдовицата още повече.

На кафявия рицар не му трябваше много убеждаване. Дънк му помогна да разхлаби железните клинове, които крепяха най-горните стъпала. След това Бенис се качи, развърза старото конопено въже и го задърпа с все сила. Дървеното стълбище се люшна нагоре със скърцане и остави десет стъпки въздух между горното каменно стъпало и единствения вход на кулата. Пилците трябваше сами да се грижат за себе си. Яхнал долу сивия си кои, сир Юстас извика:

— Ако не се върнем до залез-слънце...

— ... ще препусна за Планински рай, милорд, и ще кажа на лорд Тирел как оная жена е изгорила леса ви и ви е убила.

Дънк подкара след Ег и Майстер надолу по хълма. Старецът ги последва; бронята му тихо подрънкваше. Вдигна се вятър и наметалото му заплющя.

На мястото на Леса на Уат завариха димяща пустош. Огънят общо взето бе догорял, но тук-там все още горяха дървета, огнени островчета сред море от пепел и въглени. Изгорелите дървета стърчаха като почернели копия. Други бяха нападали по пътя на запад с овъглени и изпочупени клони, а в кухата им сърцевина тлееха мътночервени пламъци. Имаше горещи петна и по земята, и места, където димът бе надвиснал във въздуха като сива гореща вълна. Сир Юстас се закашля и Дънк се уплаши, че старецът ще трябва да се върне, но пристъпът отмина.

Подминаха трупа на сърна, а след това и леша на по-дребна животинка, може би язовец. Нищо живо нямаше освен мухи. Мухите май можеха да преживеят всичко.

— Полето на Огъня трябва да е изглеждало така — отрони сир Юстас. — Там са започнали бедите ни, преди двеста години. Последният от зелените крале е загинал на онова поле, с най-хубавите цветя на Предела около него. Баща ми разправяше, че огънят бил толкова горещ, че мечовете се стапяли в ръцете им. След това събрали остриетата и направили Железния трон. Планински рай минал от крале

на стюарди, а Озгри западнали и се смалили, докато Пазителите на Северните покрайнини станали само оземлени рицари, васални на Роуан.

Дънк нямаше какво да отвърне на това, тъй че продължиха мълчаливо. По някое време сир Юстас се покашля и рече:

— Сир Дънкан, помните ли историята, която ви разказах.

— Сигурно, сир — отвърна Дънк. — Коя по-точно?

— За Малкия лъв.

— Помня. Най-малкият от петима братя.

— Добре. — Старият се закашля отново. — Когато той убил Лансел Ланистър, западниците се върнали. Без крал няма никаква война. Разбирате ли какво казвам?

— Да — отвърна Дънк с неохота. „Бих ли могъл да убия жена?“ За първи път Дънк съжали, че *не беше* тъп като стена на замък. „Не трябва да се стига до това. Не трябва да позволя да се стигне до това.“

Няколко зелени дървета все още стояха там, където пътят пресичаше Пъстрата вода. По-натам водата блещукаше тъмна. „Синьо и зелено — помисли Дънк. — Но всичкото злато си е отишло.“ Димът бе забулил слънцето.

Щом стигнаха до брега на потока, сир Юстас спря.

— Дадох свята клетва. Няма да прекося този поток. Не и докато земята отвъд е *нейна*. — Старият рицар носеше ризница и плочеста броня под пожълтялата си връхна туника. Мечът бе на бедрото му.

— А ако тя изобщо не дойде, сир? — попита Ег.

„С огън и меч“, помисли Дънк.

— Ще дойде.

И тя дойде, след по-малко от час. Чуха първо конете, а после — смътния метален звук на дрънчаща броня, който се усилваше. Трудно беше да се разбере колко са далече поради димната мъгла, докато знаменосецът ѝ не проби сивата пелена. Прътът бе увенчан с железен паяк, нарисуван с бяло и червено, с черното знаме на Уебър, провиснало отдолу. Когато ги видя от другата страна на потока, знаменосецът спря. Сир Лукас Инчфилд се появи след миг, брониран от глава до пети.

Чак тогава се появи и самата лейди Роан, яхнала въгленочерна кобила, нагиздена с шнурове сребриста коприна като в паяжина. Наметалото на Вдовицата беше от същата тъкан. Издуваше се от

раменете и китките ѝ леко като въздух. Тя също беше с броня, лъскави зелени плочки, гравирани със злато и сребро. Прилягаше на тялото ѝ като ръкавица и изглеждаше като облечена в летни листа. Дългата ѝ червена плитка висеше и подскачаше, докато яздеше. Септон Сефтон яздеше до нея със зачервено лице на голям сив кон. От другата ѝ страна беше младият ѝ майстер, Серик, яхнал муле.

След тях дойдоха още рицари, шестима, придружени от също толкова скуайъри. Тила държаха колона конни стрелци с арбалети, които се развърнаха от двете страни на пътя, щом стигнаха до Пъстрата вода и видяха чакащия ги от другата страна Дънк. Бяха трийсет и трима годни за бой мъже, без септона, майстера и самата Вдовица. Един от рицарите задържа погледа на Дънк: нисък набит плешивец с ризница и кожен елек, с гневно лице и грозна гуша под брадичката.

Червената вдовица спря кобилата си до водата.

— Сир Юстас, сир Дънкан — извика над потока, — видяхме пожара тази нощ.

— Видяхте го? — провикна се сир Юстас в отговор. — Аха, видяхте го... след като го запалихте.

— Това е зло обвинение.

— За зъл акт.

— Спях в леглото си нощес, с всичките ми дами около мен. Виковете от стените ме събудиха, а и почти всички. Старци се качиха по стъпалата на кулата да видят и бебета сукалчета видяха червената светлина и плакаха от страх. Това е всичко, което знам за пожара ви, сир.

— Беше твоят пожар, жено — настоя сир Юстас. — Гората ми я няма. Няма я!

Септон Сефтон се покашля.

— Сир Юстас — прогърмя викът му, — има пожари и в Кралския лес, и в Дъждовния лес дори. Сушата е превърнала всички гори в прахан.

Лейди Роан вдигна ръка и посочи.

— Вижте полята ми, Озгри. Колко сухи са. Щях да съм глупачка да запаля пожар. Ако вятърът бе променил посоката си, пламъците можеше да прескочат потока и да изгорят половината ми посеви.

— Можеше? — извика сир Юстас. — Моите гори изгоряха, и ги изгори ти. Като нищо може да си хвърлила някое вещерско заклинание да подкара вятъра, точно както уби с тъмните си магии мъжете и братята си!

Лицето на лейди Роан се стегна още повече. Дънк беше видял това изражение в Колдмоут, точно преди да му зашлеви плесницата.

— Брътвежи — каза тя на стареца. — Няма да хабя повече думи с вас, сир. Предайте ми Бенис от Кафявия щит или ще дойдем да го вземем.

— Това няма да направите — заяви сир Юстас. — Това *никога* няма да го направите. — Мустакът му потрепери. — Да не сте се доближили повече. Тази страна на потока е моя и не сте желани тук. Няма да получите гостоприемството ми. Нито хляб и сол, нито подслон и вода. Идвайте като натрапници. Забранявам ви да стъпвате на земята на Озгри.

Лейди Роан придърпа плитката си през рамото. Каза само:

— Сир Лукас...

Дългия Инч махна с ръка и стрелците слязоха от конете. Обтегнаха тетивите на куките и извадиха метални стрели от колчаните си.

— Е, сир — извика нейно благородие, след като всички арбалети бяха заредени и вдигнати за стрелба, — какво точно ми забранихте?

Дънк — беше чул достатъчно — извика:

— Ако преминете потока без разрешение, нарушавате кралския мир.

Септон Сефтон смуши коня си още стъпка напред и викна:

— Кралят нито ще научи, нито го интересува. Всички сме чеда на Майката, сир. В нейно име ви призовавам: отдръпнете се.

Дънк се намръщи.

— Не разбирам много от богове, септон... но не сме ли и деца на Воина? — Потърка се по врата. — Ако се опитате да преминете, ще ви спра.

Сир Лукас Дългия Инч се изсмя.

— Странстващият рицар иска да стане таралеж, милейди. Заповядайте и ще му посадим десетина бодли. От това разстояние ще му понижат бронята все едно, че е от хрчка.

— Не. Още не, сир. — Лейди Роан изгледа Дънк през потока. — Вие сте двама мъже и едно момче. Моите са трийсет и трима. Как смятате да ни спрете?

— Ами... ще ви кажа — отвърна Дънк. — Но само на вас.

— Както желаете. — И тя подкара кобилата през потока. На средата, когато водата стигна до корема на животното, спря и зачака. — Ето ме. Приближете се, сир. Обещавам да не ви зашия в чувал.

Сир Юстас сграбчи Дънк за ръката.

— Иди при нея. Но не забравяй Малкия лъв.

— Както кажете, милорд. — Дънк подкара Гръм във водата и спря до Вдовицата. — Милейди.

— Сир Дънкан. — Тя вдигна ръка и опипа с два пръста подутата му устна. — Аз ли направих това, сир?

— Никой друг не ми е удрял плесница напоследък, милейди.

— Лошо от моя страна. Наруших гостоприемството. Добрият септон ме сгълча. — Погледна над водата към сир Юстас. — Рядко си спомням за Адам вече. Беше преди половината ми живот. Но помня, че го обичах. Никого от другите не съм обичала.

— Баща му го е погребал в къпинаците, с братята му. Обичал е къпини.

— Помня. Често ми береше и ги ядахме в купа със сметана.

— Кралят е помилвал стареца заради Демън — каза Дънк. — Време е вече да му простите за Адам.

— Дайте ми Бенис и ще го обмисля.

— Бенис не е мой, че да ви го дам.

Тя въздъхна.

— Бих искала, съвсем честно, да не се наложи да ви убия.

— Бих искал, съвсем честно, да не умра.

— Тогава ми предайте Бенис. Ще му отрежем носа, ще ви го върнем и спорът е решен.

— Няма да е решен обаче. Остава да се разберем за яза и за пожара. Ще ни предадете ли мъжете, които го запалиха?

— В гората има светулки — каза тя. — Може те да са го запалили, с фенерчетата си.

— Хайде да не се дразним повече, милейди — отвърна Дънк. — Не му е времето за това. Разбийте яза и нека сир Юстас да си има водата заради пожара. Това е честно, нали?

— Можеше да е, ако аз бях запалила гората. Но не съм. Бях си в Колдмоут и спях. — Погледна водата. — Какво ще ни попречи да прегазим този поток? Да не сте поставили шипове между камъните? Скрити стрелци в пепелищата? Кажете ми, какво ще ни спре според вас?

— Аз. — Издърпа ръкавицата си. — В Квартала на бълхите винаги бях по-голям и по-силен от другите момчета, тъй че често ги биех до скъсване и се измъквах от тях. Старецът ме научи да не правя това. Грешно е, казваше, а и понякога малките момчета имат големи и силни братя. Ето, вижте това. — Дънк смъкна пръстена от пръста си и ѝ го подаде. Наложил се тя да пусне плитката си, за да го вземе.

— Злато? — възкликна, щом усети тежестта му. — Какво е това, сир? — Огледа го. — Печат. Злато и оникс. — Зелените ѝ очи се присвиха, докато оглеждаше печата. — Къде намерихте това, сир?

— В един ботуш. Увит в парцали и натикан в носа на ботуша.

Дланта ѝ се сви около пръстена и тя погледна към Ег и стария сир Юстас.

— Поехте огромен риск, като ми показахте този пръстен, сир. Но какво ни помага това? Ако заповядам на хората си да преминат...

— Това ще означава, че ще трябва да се бия.

— И да умрете.

— Най-вероятно. И тогава Ег ще се върне откъдето е дошъл и ще разкаже какво се е случило тук.

— Не и ако той също умре.

— Не мисля, че бихте убили десетгодишно момче. — „Дано да съм прав“, помисли си. — Не и *това* десетгодишно момче. Имате трийсет и трима души тук, както казахте. Хората говорят. Особено онзи дебелият там. Колкото и дълбоко да изкопаете гробовете, приказката ще се разнесе. А тогава... е, един пъстър паяк сигурно може да убие лъв, но един дракон е съвсем друг звяр.

— Бих предпочела да съм приятелка на дракона. — Опита се да си сложи пръстена, но се оказа твърде голям дори за палеца ѝ. — Дракон или не, трябва да получи Бенис от Кафявия щит.

— Не.

— Вие сте седем стъпки инат.

— Без четири пръста.

Тя му върна пръстена.

— Не мога да се прибера в Колдмоут с празни ръце. Ще кажат, че Червената вдовица е изгубила жилото си, че е твърде слаба да наложи правосъдие, че не е могла да защити крепостните си. Вие не разбирате, сир.

— Може и да разбирам. — „Повече, отколкото знаеш.“ — Помня как веднъж един дребен лорд в Бурните земи взе сир Арлън на служба, да му помогне да се бие с друг дребен лорд. Когато попитах стареца за какво се бият, той ми каза: „За нищо, момче. Просто някакъв пиклив спор.“

Лейди Роан го погледна стъписана, но това продължи само за миг, след което се усмихна широко.

— Чувала съм хиляди празни любезности през живота си, но вие сте първият рицар, който е казал „пиклив“ в мое присъствие. — Луничавото ѝ лице стана сериозно. — С тези пикливи спорове лордовете преценяват силата си и горко на всеки, който покаже слабост. Една жена трябва да „пикае“ два пъти по-силно, ако се надява да властва. А ако се случи тази жена да е *малка*... Лорд Стакхаус ламти за моите хълмове Подковата, сир Клифърд Конклин има стари претенции за Листатото езеро, онези окаяни Дърруел преживяват от кражба на добитък... а под покрива си имам Дългия Инч. Всеки ден се будя с мисълта дали няма днес да ме вземе за своя жена насила. — Ръката ѝ се стегна около плитката толкова силно, все едно беше въже, увиснало над пропаст. — Иска го, знам. Задържа го страхът му от моя гняв, също както Конклин, Стакхаус и Дърруел стъпват на пръсти, стане ли дума за Червената вдовица. Ако някой от тях си помисли дори за миг, че съм станала слаба и мекушава...

Дънк сложи пръстена на пръста си и извади камата си.

Очите на вдовицата се разшириха, щом видя оголената стомана.

— Какво правите? *Ума* си ли загубихте? Дванайсет арбалета са прицелени във вас!

— Искахте кръв за кръв. — Опря камата в бузата си. — Излъгали са ви. Не Бенис поряза онзи копач, аз бях. — Притисна стоманения ръб в лицето си и посече надолу. Когато тръсна кръвта от острието, опръска лицето ѝ. „Още лунички“, помисли си. — Ето. Червената вдовица получи дължимото си. Буза за буза.

— Вие сте съвсем луд. — Пушекът бе напълнил очите ѝ със сълзи. — Ако бяхте с по-благородно потекло, щях да се омъжа за вас.

— Да, милейди. А ако прасетата имаха криле и люспи и дишаха огън, щяха да са дракони. — Дънк хлъзна камата в канията. Лицето му бе започнало да пулсира. Кръвта потече по бузата му и закапа по жакета. Усетил миризмата, Гръм изпръхтя и затупа с крак във водата. — Дайте ми хората, които запалиха гората.

— Никой не е запалил гората — отвърна тя. — Но ако го е направил някой от хората ми, трябва да е било, за да ме зарадва. Как бих могла да ви предам такъв човек? — Озърна се през рамо към ескорта си. — Най-добре ще е сир Юстас просто да оттегли обвинението си.

— Прасетата по-скоро ще задишат огън, милейди.

— В такъв случай трябва да потвърдя невинността си пред очите на богове и хора. Кажете на сир Юстас, че настоявам за извинение... или съд. Изборът е ваш. — Обърна кобилата и подкара обратно към хората си.

Потокият щеше да е бойното им поле.

Септон Сефтон нагази във водата и зареди молитва. Призова Отеца в Небесата да гледа отгоре тези двама мъже и да отсъди справедливо, помоли Воина да влее сила на онзи, чиято кауза е справедлива и истинна, помоли Майката за милост за лъжеца, та да може да бъде опростен за греховете си. Когато моленето свърши, се обърна към сир Юстас Озгри за сетен път.

— Сир. Моля ви още веднъж, оттеглете обвинението си.

— Няма — каза старецът и мустакът му потрепери.

Дебелият септон се извърна към лейди Роан.

— Добра сестро, ако сте направили това, изповядайте вината си и предложете на добрия сир Юстас някаква отплата за гората му. Иначе кръв трябва да потече.

— Моят поборник ще докаже невинността ми пред очите на богове и хора.

— Съдът с битка не е единственият изход — заяви септонът, беше във водата до кръста. — Нека отидем в Златна дъбрава, умолявам и двама ви, и да представим спора пред лорд Роуан, за да отсъди той.

— Никога! — каза сир Юстас.

Червената вдовица поклати глава.

Сир Лукас Инчфилд погледна лейди Роан, лицето му беше потъмняло от гняв.

— Ще се *омъжите* за мен, когато този фарс приключи. Както пожела лорд баща ви.

— Милорд баща ми изобщо не ви познаваше толкова добре като мен — отвърна тя.

Дънк се смъкна на коляно до Ег и сложи пръстена с печата в момчешката длан: четири триглави дракона, два по два, герба на Мекар, принц на Летен замък.

— Прибирай го в ботуша. Но ако се случи да умра, иди при най-близкия от приятелите на баща си и го накарай да те върне в Летен замък. Не се опитвай да прекосяваш сам целия Предел. Гледай да не забравиш, защото призрактъ ми ще дойде и ще те перне през ухото.

— Да, сир — отвърна Ег. — Но бих предпочел да не умрете.

— Много е горещо за умирање.

Дънк сложи шлема си, а Ег му помогна да го затегне здраво за шийния предпазител. Кръвта лепнеше по лицето му, макар че сир Юстас бе откъснал парче от наметалото си, за да се запуши раната.

Изправи се и закрачи към Гръм. Пушекът почти се беше отвял, когато се метна на седлото, но небето все още бе помръкнало. „Облаци — каза си Дънк. — Тъмни облаци.“ От толкова дълго не беше имало облаци. „Може би е добра поличба. Но за него или за мен?“ Не го биваше много с поличбите.

Отвъд потока сир Лукас също беше яхнал коня си. Беше дорест боен кон, великолепно животно, бързо и силно, но не толкова голямо като Гръм. По-малкият му ръст се компенсираше от броня: беше снаряжен с кринет (предпазител на главата), шанфрон (плочеста броня около врата) и покривало от лека ризница. Самият сир Лукас носеше черна лъскава плочеста броня и сребриста ризница. На шлема му клечеше зъл паяк от оникс, но щитът му показваше собствения му герб, черни и бели карета на светлосиво поле. Дънк видя как сир Лукас го подаде на оръженосеца си. „Няма да го използва.“ Когато друг оръженосец му поднесе бойна брадва, разбра защо. Бравдата беше смъртоносна, с дълга обкована с желязо дръжка, тежко острие и зловещ шип зад него, но беше двуръчно оръжие. Дългия Инч щеше да разчита на бронята си за защита. „Трябва да го накарам да съжали за този избор.“

Неговият щит беше на лявата му ръка, щита, който Тансел бе изрисувала с бряста и падащата звезда. В главата му отекна стих: „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада.“ Дългият меч се изхлузи от ножницата и лепна добре в ръцете му.

Дънк смуши Гръм и го подкара във водата. Оттатък потока сир Лукас направи същото. Дънк пое надясно, за да му поднесе лявата си страна, предпазена от щита. Сир Лукас обаче не се върза, обърна бързо коня си и двамата връхлетяха един срещу друг сред вихър от сива стомана и пръски зелена вода. Сир Лукас замахна с брадвата и Дънк трябваше да се извие в седлото, за да я отбие с щита. Силата на удара разтърси ръката му и зъбите му изтракаха. Той замахна с меча в отговор, страничен удар, който поразил другия рицар под вдигнатата му ръка. Стомана изпищя в стомана, и се започна.

Дългия Инч пришпори коня си в кръг в опит да заобиколи Дънк откъм незащитената му страна, но Гръм се извъртя да го посрещне и щракна със зъби на другия кон. Сир Лукас нанасяше съкрушителни удари, изправен на стремената, за да вложи цялата си сила в замаха на брадвата. Дънк извърташе щита си, за да поеме всеки удар. Присвит зад дъбовото дърво, сечеше по ръцете, хълбока и краката на Инчфилд, но плочестата му броня отбиваше всеки удар. Въртяха се и се въртяха, и водата пляскаше по краката им. Дългия Инч атакуваше, а Дънк се бранеше и търсеше слабо място.

Най-сетне го видя. При всяко вдигане на брадвата за удар под ръката на сир Лукас се отваряше пролука. Там имаше ризница и кожа, и подплата отдолу, но нямаше стоманена плоча. Дънк вдигна щита си и зачака момента за атаката си. „Скоро. Скоро.“ Брадвата посече, изтръгна се, вдигна се отново. „Сега!“ Той заби шпорите в хълбоците на Гръм, приближи го и мушна напред с дългия си меч, за да прониже с върха му под мишницата.

Но пролуката изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. Върхът на меча изстърга в гърдната броня и Дънк, изпънат силно напред, едва не излетя от седлото. Брадвата се спусна с трясък отгоре, хлъзна се покрай желязната рамка на щита му, издрънча отстрани по шлема му и острието ѝ се плъзна по врата на Гръм.

Конят изцвили, вдигна се на задните си крака и завъртя очи, побелели от болка. Острата кисела миризма на кръв изпълни въздуха.

Гръм стовари подкованите си копита точно докато Дългия Инч нападаше. Едното удари сир Лукас в лицето, а другото в рамото. После тежкият боен кон рухна върху неговия.

Всичко стана мигновено. Двата коня се сгромолясаха, заритаха и се захапах, водата и тинята под нея закипяха. Дънк се опита да скочи от седлото, но единият му крак се заплете в стремето. Той падна с главата напред и вдиша отчаяно, преди водата на потока да нахлуе в шлема през процепа за очите. Стъпалото му все още беше заплетено и той усети жестоко дръпване, когато борбата на Гръм едва не изтръгна крака му от ставата. След миг се освободи, превъртя се и започна да потъва. Замаха безпомощно с ръце, а светът наоколо стана син, зелен и кафяв.

Тежестта на бронята го задърпа надолу и рамото му се натресе в речното корито. „Щом това е долу, горе е натам.“ Облечените му в стомана ръце зашариха по камъни и пясък, той успя някак да превърти краката си надолу и се надигна. Олюляваше се, омазан в тиня, и от дупките за дишане на огънатия му шлем се стичаше вода.

Очуканият му щит все още беше на лявата ръка, но меча му го нямаше. А в шлема му освен вода имаше и кръв. Когато се опита да премести тежестта си, болката от изкълчения му глезен го прониза нагоре по крака. Видя, че двата коня също са се вдигнали на крака. Завъртя глава и примижа с око през булото от кръв, за да потърси противника си. „Няма го. Удавил се е или Гръм му е разбил черепа.“

Сир Лукас изригна от водата точно пред него, с меч в ръка. Нанесе свиреп удар във врата на Дънк и само дебелината на шийния предпазител задържа главата му на раменете. Нямаше оръжие, с което да отвърне, само щита. Отстъпи, а Дългия Инч налетя с крясък след него и засече. Вдигнатата ръка на Дънк изтръпна от удар над лакътя. Последва удар в бедрото и той изпъшка от болка. Докато отстъпваше, един камък се обърна под стъпалото му и той се смъкна на коляно, затънал до гърди във водата. Вдигна щита си, но този път ударът на сир Лукас беше толкова силен, че разцепи дебелия дъб на две и натика парчетата в лицето му. Ушите на Дънк закънтяха и устата му се напълни с кръв, но чу някъде отдалече крясъка на Ег:

— Дръжете го, сир, дръжете го, в ръцете ви е!

Дънк се хвърли напред. Сир Лукас беше вдигнал меча за последния удар. Дънк се натресе в него и го събори. Потокът отново

погълна и двамата, но този път Дънк беше подготвен. Задържа едната си ръка около Дългия Инч и го натисна към дъното. От изкривеното забрало на Инчфилд забълбукаха мехури, но той продължаваше да се бори. Намери камък на дъното и заудря с него Дънк по главата и ръцете. Дънк заопипва оръжейния си колан. „И камата си ли загубих?“ Не, там си беше. Дланта му се стегна около дръжката, той издърпа камата и бавно я натика през кипналата вода, през железните брънки и щавената кожа под мишницата на Лукас Дългия Инч, завъртя и натисна. Сир Лукас се загърчи и заизвива — и силата го напусна. Дънк се отблъсна назад и водата го понесе. Гърдите му пламнаха. Рибна проблесна покрай лицето му, дълга, тънка и сребриста. „Какво е това? — зачуди се той. — Какво е това? Какво е това?“

Събуди се на непознато място.

Когато отвори очи, не разбра къде е попаднал. Беше блажено прохладно. Усети вкуса на кръв в устата си, а над очите му имаше плат, натезал и уханен от някакъв мехлем. „Мирише на карамфил“, помисли Дънк.

Опипа лицето си и махна плата. Светлината на факла над него танцуваше по висок таван. По гредите щъкаха гарвани, надничаха надолу с малките си черни очи и му грачеха. „Не съм сляп поне.“ Беше в кула на майстер. Стените бяха покрити с рафтове с билки и отвари в глинени гърнета и съдове от зелено стъкло. Една дървена маса на магарета беше отрупана с пергаменти, книги и странни бронзови инструменти, всичко зацапано с курешки от гарваните по таванските греди. Чуваше мърморенето им горе.

Дънк понечи да се надигне и да седне. Оказа се лоша грешка. Главата му се замая, а левият му крак изкрещя от ужасна болка, когато го натовари съвсем леко. Глезенът му беше стегнат в ленена превръзка, около гърдите и раменете му също бяха увити ивици лен.

— Стойте кротко.

Над него се появи лице, младо и тясно, с тъмнокафяви очи от двете страни на клонест нос. Дънк познаваше това лице. Мъжът беше целият в сиво, с верижен нашийник, увиснал хлабаво около врата му — майстерска верига от много метали. Дънк го сграбчи за китката.

— Къде съм?

— В Колдмоут — каза майстерът. — Бяхте много тежко ранен, за да ви върнем в Стендфаст, тъй че лейди Роан ни заповяда да ви докараме тук. Изпийте това. — Вдигна чаша с нещо... до устните му. Отварата имаше кисело-горчив вкус, като оцет, но поне отми вкуса на кръв в устата му.

Дънк се насили и я изпи цялата. После сгъна пръстите на дясната си ръка, след това и на лявата. „Пръстите ми поне са в ред, и ръцете.“

— Къде... къде съм ранен?

— Къде ли не? — Майстерът изсумтя. — Счупен глезен, изкълчено коляно, счупена ключица, натъртвания... Горната част на тялото ви е позеленяла и жълта, а дясната ви ръка е тъмночервена до черна. Помислих, че и черепът ви е пукнат, но изглежда не е. И тази рана на лицето ви, сир. Ще ви остане белег, опасявам се. А, и се бяхте удавили, когато ви извадихме от водата.

— Как така съм се бил удавил?

— Не бях подозирал, че някой може да изгълта толкова много вода, дори човек голям като вас, сир. Имахте късмет, че съм железнороден. Жреците на Удавения бог знаят как да удавят човек и да го върнат, и съм проучил техните вярвания и обичаи.

„Удавен.“ Дънк понечи отново да се надигне, но силата го бе изоставила. „Удавих се във вода, която дори не стигаше до шията ми.“ Засмя се, след което простена от болка.

— А сир Лукас?

— Мъртъв. Съмнявахте ли се?

„Не.“ Съмняваше се в много неща, но не и в това. Помнеше как силата бе напуснала крайниците на Дългия Инч за миг.

— Ег — отрони той. — Искам Ег.

— Гладът е добър знак — каза майстерът. — Но сега имате нужда от сън, не от храна. Особено пък яйца.

Дънк поклати глава и веднага съжали за това.

— Ег е скуайърът ми...

— Нима? Храбро момче, и по-силно, отколкото изглежда. Той ви извлече от потока. Помогна ни да свалим и бронята ви и се вози с вас във фургона, когато ви докарахме тук. Самият той не поиска да спи, а седна до вас с меча ви на коленете си, да не би някой да се опита да ви навреди. Подозираше дори мен и настоя да опитвам всичко, с което смятам да ви храня. Странно момче, но предано.

— Къде е той?

— Сир Юстас помоли момчето да го придружи на сватбения пир. Нямаше никой друг от негова страна. Щеше да е невежливо от страна на момчето да откаже.

— Сватбен пир ли? — Дънк не разбираше нищо.

— Няма как да го знаете, разбира се. Колдмоут и Стендфаст отново се помириха след вашата битка. Лейди Роан помоли за разрешение сир Юстас да прекоси земята му и да навести гроба на Адам и той ѝ даде това право. Тя коленичи пред къпините и заплака, а той бе толкова трогнат, че отиде да я утеши. Говориха си цялата нощ за младия Адам и благородния баща на милейди. Лорд Виман и сир Юстас бяха крепки приятели до Бунта на Блекфир. Негово благородие и милейди бяха венчани тази сутрин от нашия добър септон Сефтон. Юстас Озгри е лордът на Колдмоут и неговият пъстър лъв се вее до паяка на Уебър на всяка кула на стената.

Светът бавно закръжи около Дънк. „Отварата. Приспал ме е отново.“ Затвори очи и остави всичката болка да се изцеди от него. Чуваше тихия грак на гарваните и мърморенето им, и собствения си дъх, и още нещо също така... по-тих звук, непрестанен, тежък и някак утешителен.

— Какво е това? — промълви сънено. — Този звук?...

— Това ли? — Майстерът се заслуша. — Ами дъжд.

Видяха се едва в деня на сбогуването.

— Това е глупост, сир — възрази септон Сефтон, когато Дънк закуцука тежко с патерицата през двора, полюшвайки счупеното си стъпало. — Майстер Серик твърди, че още не сте се изцерил и наполовина, а този дъжд... най-много да хванете настинка, ако не се удавите отново. Изчакайте поне дъждът да спре.

— Може да продължи години. — Дънк беше благодарен на дебелия септон, който го бе навестявал почти всеки ден... уж да се моли за него, макар че повечето време се увличаше в приказки и клюки. Щеше да му липсва развързаният и жив език и веселата му компания, но това не променяше нищо. — Трябва да тръгвам.

Дъждът пердашеше около тях — хиляди студени сиви камшици по гърба му. Наметалото му вече беше прогизнало. Беше бялото

вълнено наметало, което сир Юстас му беше дал, с карираната в зелено и златно обшивка. Старият рицар го беше натикал отново в ръцете му като дар на раздяла.

— За вашия кураж и вярна служба, сир.

Брошката, която стягаше наметалото на рамото му, също беше дар: паяк от слонова кост със сребърни крака. Късчета гранат правеха петна по гърба му.

— Дано това да не е някаква безумна авантюра да заловите Бенис — каза септон Сефтон. — Толкова сте наранен и пребит, че ще се боя за вас, ако онзи ви намери в това състояние.

„Бенис — помисли Дънк с горчивина. — Проклетият Бенис.“

Докато Дънк се беше сражавал в потока, Бенис беше вързал Сам Гърбиците и жена му, оплячкосал беше Стендфаст и беше офейкал с всички ценни вещи, които бе успял да намери, от свещи, дрехи и оръжия до старата сребърна чаша на Озгри и малко скътани монети, които старецът беше крил в дневната си зад един мухлясал гоблен. Надяваше се отново да срещне сир Бенис от Кафявия щит, а срещнеше ли го...

— Бенис ще го оставя засега.

— Къде ще отидете? — Септонът се беше задъхал. Беше много дебел и не издържаше на крачките му, въпреки че Дънк беше на патерица.

— Светлия остров. Харънхъл. Тризьбеца. Плетове за скитащи рицари има навсякъде. — Сви рамене. — Винаги ми се е искало да видя Вала.

— Валът? — Септонът замръзна на място. — Отчайвате ме, сир Дънкан! — извика след него, застанал в калта и разперил ръце под дъжда. — Молете се, сир, молете се Старицата да освети пътя ви!

Дънк продължи напред.

Тя го чакаше в конюшната, застанала до жълтите бали сено. Роклята ѝ беше зелена като лято.

— Сир Дънкан — каза му, щом той бутна вратата и влезе. Червената ѝ плитка висеше отпред и краят ѝ забърсваше бедрата ѝ. — Хубаво е, че ви виждам на крака.

„Никога няма да ме видиш по гръб“, помисли той.

— Милейди. Какво ви води в конюшната? Мокър ден е за езда.

— Мога да кажа същото и за вас.

— Ег ли ви каза? — „Изпроси си едно перване през ухото.“

— Радвайте се, че го направи. Иначе щях да пратя хора след вас да ви довлекат обратно. Жестоко е от ваша страна да се опитвате да се измъкнете така, без дори да сме се сбогували.

Изобщо не бе идвала при него, докато той беше под грижите на майстер Серик, нито веднъж.

— Това зелено ви стои добре, милейди. Откроява цвета на очите ви. — Дънк се подпря тромаво на патерицата. — Дойдох за коня си.

— Не е нужно да заминавате. Има място за вас тук, след като се възстановите. Капитан на стражата ми. А Ег може да стане един от скуайърите ми. Никой няма да научи кой е.

— Благодаря ви, милейди, но не. — Гръм беше в една от яслите на десетина крачки навътре. Дънк закуцука към него.

— Моля ви, премислете, сир. Времената са опасни, дори за дракони и техни приятели. Останете, докато се изцерите. — Тръгна до него. — И сир Юстас ще се зарадва. Той много ви харесва.

— Много — съгласи се Дънк. — Ако дъщеря му не беше умряла, щеше да иска да се ожения за нея. Тогава вие можехте да сте милейди майка ми. Никога не съм имал майка. Още по-малко *лейди* майка.

За миг лейди Роан сякаш бе готова да го зашлеви отново. „Може би просто ще ритне патерицата ми.“

— Ядосан сте ми — каза тя. — Трябва да ми позволите да поправа грешката си.

— Ами... Можете да ми помогнете да оседлая Гръм.

— Нещо друго имах наум. — Протегна ръка за неговата, опръскана с лунички ръка, а пръстите ѝ бяха силни и тънки. „Обзалагам се, че е с лунички навсякъде.“ — Колко добре познавате конете?

— Яздя един.

— Стар боен кон. Порода за битка, бавен и със зъл нрав. Не кон за езда от място на място.

— Ако трябва да ходя от място на място, с него е, или с тези. — Посочи краката си.

— Големи крака имате. И големи длани. Мисля, че всичко трябва да е голямо по вас. Твърде голям сте за повечето кобили за езда. Ще изглеждат като понита с вас на гърба. Все пак един по-бърз кон би ви послужил добре. Голяма кобила за езда, с малко от дорнската пясъчна

порода за издръжливост. — Посочи яслата срещу Гръм. — Кобила като нея.

Беше породиста, с бистри очи и дълга грива. Лейди Роан извади от ръкава си морков и я погали по главата, щом ѝ го подаде.

— Моркова, не пръстите — каза на кобилата, преди отново да се обърне към Дънк. — Наричам я Пламък, но можете да ѝ дадете каквото искате име. Наречете я Отплата, ако пожелаете.

Дънк беше онемял. Подпря се на патерицата и погледна кобилата с нови очи. Беше великолепа. По-добър кон от всичко, което бе имал старецът. Човек трябваше само да погледне дългите изваяни крака, за да разбере колко е бърза.

— Отгледах я за красота и бързина.

Той отново се обърна към Гръм.

— Не мога да я взема.

— Защо?

— Твърде хубава е за мен. Само я погледнете.

По лицето на Роан плъзна руменина. Тя стисна плитката си и я изви между пръстите си.

— Трябваше да се омъжа, знаеш това. Волята на баща ми... о, не бъди такъв глупак!

— Какво друго да бъда? Тъп съм като стена на замък и копеле отгоре на това.

— Вземи кобилата. Няма да те пусна да си заминеш без нещо, с което да ме помниш.

— Ще ви помня, милейди. Не се бойте за това.

— Вземи я!

Дънк сграбчи плитката ѝ и придърпа лицето ѝ към своето. Беше непохватно, с патерицата и разликата в ръста. Едва не падна, преди да доближи устни до нейните. Целуна я силно. Едната ѝ ръка го прегърна през врата, другата се притисна на гърба му. За миг той научи за целуването повече, отколкото знаеше от гледане. Но когато най-последно се отделиха един от друг, извади камата си.

— Знам с какво искам да ви помня, милейди.

Ег го чакаше при портата, яхнал хубава дореста кобилка и хванал поводата на Майстер. Когато Дънк дойде на Гръм, момчето го погледна

изненадано.

— Тя каза, че иска да ви даде нов кон, сир.

— Дори благородните дами не получават всичко, което искат — отвърна Дънк, щом подкараха по подвижния мост. — Не исках кон. — Водата в рова бе толкова висока, че заплашваше да прелее бреговете му. — Взех нещо друго, с което да я помня. Кичур от червената ѝ коса. — Бръкна под наметалото, извади плитката ѝ и се усмихна.

В желязната клетка на кръстопътя труповете все още седяха прегърнати. Изглеждаха самотни и окаяни. Дори мухите ги бяха изоставили, а също и враните. Само късове кожа и коса бе останала по костите.

Дънк спря и се намръщи. Глезенът го болеше от ездата, но все едно. Болката бе част от рицарството също като мечовете и щитовете.

— Накъде е юг? — попита той Ег. Трудно беше да се разбере при този дъжд, кал и сивото като гранитна стена небе.

— Натам е юг, сир. — Ег посочи. — А север е натам.

— Летен замък е на юг. Баща ти.

— Валът е на север.

Дънк го погледна.

— Дълга езда е до Вала.

— Имам нов кон, сир.

— Имаш. — Дънк се усмихна. — А защо искаш да видиш Вала?

— Ами, казват, че бил висок.

[1] Кървавия гарван. — Б.пр. ↑

[2] Студения ров. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.